

ПЛЕН КМЪ

ЛИРА ПРИНТ

ФЕНТЪЗИ

Хрониките на Черния отряд V

Черният отряд се раздели.
Последниците може да са
страшни за света.

Сребърният клин

ГЛЕН КУК СРЕБЪРНИЯТ КЛИН

Превод: Светлана Комогорова

chitanka.info

„Сребърният клин“ е петият епос от прочутите Хроники на Глен Кук — дарк фентъзи серията от древните времена. В тази книга е описана паралелната история на Гарвана и Глезанка, отцепили се от Черния отряд, докато събратята им се движат на юг в търсене на изгубената си история.

Сребърният клин е забит в ствола на фиданката на Старото Бащинско дърво. Той съдържа есенцията на умопомрачителното зло на Десетте, Които Били Покорени — Властелина. Сразен от Господарката и изхвърлен от този свят, всичко, което останало от него, е прокрадваща се злина.

Но гробището, някога представлявало Могилните земи, пази повече тайни, отколкото мъртъвци. Всички, които биха искали да притежават мощта на Властелина, са привлечени от клина.

Безразсъдно смела група крадци са първите, които се докопват до него, и хищният и злостен Хром се завръща в един неподозиращ свят.

Силите се струпват, двете страни настъпват и смъртните мъже може само да загинат, докато Господарят на мрака воюва за владичество.

I

Този дневник се води по идея на Гарвана, но имам предчувствието, че ако някога го прочете, той не би се гордял с него. Защото смятам в повечето случаи да разказвам истината, макар че той е най-добрият ми приятел.

Ще ми говорите вие за колоси с глинени крака! Неговите са от глина чак до кръста! Но иначе е свястно момче — нищо, че е луд и постоянно го избива на убийства и самоубийства. Реши ли Гарвана, че ти е приятел, сдобиваш се с приятел за цял живот — стиснал нож и в трите си ръце.

Аз се казвам Чудака, Филодендрон Чудака, за което трябва да благодаря на мамичка. Но на Гарвана никога не съм го признавал. Тъкмо затова станах войник — за да се махна от тия картофчовци, дето като нищо ще лепнат подобно име на едно детенце. При последното преброяване имах седем сестри и четирима братя, и всичките до един кръстени на цветя, пусто да остане.

Ако едно момиче се казва Ирис или Роза — хайде, иди-дойди. Ама един от братята е Теменужко, друг пък — Петуния. Що за хора са тия, дето се отнасят с децата си така? Че свършиха ли се хубавите имена като Разбойника и Ханджара?

Картофчовци с картофчовци!

Хора, които цял живот се бъхтят от зори до здрач да копат картофите, зелето, лука, пащърнака, цвеклото. Ряпата. Как я мразя тая ряпа! И на свине не бих я давал! При първата възможност да се измъкна, аз се записах войник.

Опитаха се да ми попречат — баща ми, заедно с чичовците, братята и братовчедите. Ама не стана. Още не мога да се начудя как онзи, дъртият сержант, успя такъв страшен вид да си докара, че цялата рода даде на заден.

Точно такъв исках да стана и аз като порасна. Ей тъй, както си стоя, така да плаша хората, че да им се подкосяват краката. Но това май трябва да си го имаш вродено.

Гарвана го умее. Само като погледне някой, дето се опитва да се бѣзика с него, и онзи става бял като платно.

И така, станах войник. Минах обучението и се хванах с войниклъка — понякога с Перото и Пътешественика, друг път с Шепота, най-вече тук, по, северните краища. И разбрах, че това войниклъкът не било както си го мислех аз. Разбрах, че ми лежи на сърцето горе-долу толкова, колкото и копането на картофите. Обаче си ме биваше в занаята, макар че всеки път, когато тръгнеха да ме повишават в сержант, аз все гледах нещо да се издѣня. Накрая ме пратиха при Стражите на Могилните земи. Което уж било голяма чест, ама аз така и не повярвах.

Тѣкмо там срещнах Гарвана. Само че тогава му викаха Гаргата. По онова време не знаех, че е шпионин на Бялата роза. И никой друг не знаеше, разбира се — иначе нямаше да е жив. Беше един такъв мълчалив, сакат старец, който разправяше, че бил във войската на Хромия, но след като му осакатили крака, трябвало да се махне оттам. Подслон му беше една запустяла къща, която сам бе постегнал. Изкарваше си прехраната, като вършеше разни неща вместо войниците, дето ги мързеше да ги сторят сами. Стражите вземаха добри пари, но Могилните земи се простираха на стотици мили навътре във Великата гора и те нямаше за какво да ги харчат, освен за пиячка. На Гаргата му се отваряше сума ти работа — лѣскаше ботуши, миеше подове, тимареше коне. Идваше да чисти канцеларията на полковника, а после сядаше да играе с него шах. Тѣкмо там и го видях за първи път.

Още от самото начало надуших, че нещо намирисва. Не че се усетих за Бялата роза, но на него си му личеше, че не е избягало селянче като мен или пък градско чедо на бордеите, записало се във войската от нямане какво да прави. Той притежаваше някакво лустро и когато поиска, го показваше. Имаше образование. Говореше към пет-шест езика, можеше да чете и се случваше да го чуя да говори със стареца за неща, които хабер си няхах дори какво значат.

Та ето какво ми хрумна — ще взема да се сдружа с него, та да ме научи на четмо и писмо.

Нали се сещате, пак същата стара история. Ще се махна от село, ще стана войник, ще ми се случват какви ли не приключения и изобщо,

живот ще си живея. А като се науча да чета и пиша, ще се махна от войската, ще зарежа приключенията и да видиш тогава живот!

Да, бе.

Не знам дали с всички е така. Не съм от тия, дето ще тръгнат да разпитват хората за подобни работи. Но познавам себе си достатъчно, за да знам, че нищо няма да излезе така, както го искам, и никога от нищо няма да съм доволен. Толкоз съм честолюбив, че живея тук в една стаичка с един пияница, ненадминат в умението си да си издрайфа червата, след като е излокал към три галона от най-евтиното попаднало му вино.

Както и да е, хванах Гарвана да ме учи и накрая си станахме дружки, макар той да си падаше смахнат. И това никак не ми помогна, когато връхлетя лайняната буря и той излезе шпионин. За мой късмет на моите и неговите началници се налагаше да се обединят, за да озаптят онова подземно страшилище, дето на нас, стражите, ни плащаха такива луди пари да го вардим.

Тогава разбрах, че в действителност той бил Гарвана — онзи, който предвождал Черния отряд и отнел Бялата роза от Хромия, когато била още малко момиченце, укривал я и я възпитавал, докато стане готова да поеме съдбата си.

Мислех го за мъртъв. Както и всички останали, и от двете страни. И най-вече Бялата роза, която го бе обичала, и то не като баща или брат. Тъкмо заради това той се престорил на мъртвец и избягал. Понятие си нямал какво е да си имаш някого — някой, който те обича. Да бяга — това било единственото, което умеел.

Само че и той бил влюбен в нея и можел да покаже любовта си единствено като се превърне в Гаргата и стане неин шпионин с надеждата, че ще успее да открие някое мощно оръжие, което тя да използва в решителния си сблъсък с Господарката — иначе казано, с моята голяма началничка.

И какво става? Съдбата си пъха бъркалката, забърква всичко, оглеждаме се и що да видим? Властелина, старото чудовище, погребано в Могилните земи, най-черното зло, което някога този свят е познал, се е събудил и се мъчи да се измъкне навън, и можем да го спрем единствено ако всички зарежат старите си крамоли и се обединят. И така, Господарката пристигна в Могилните земи с нейните

грозни като смъртта рицари, а Бялата роза — с Черния отряд. И почна да става интересно.

А този проклет глупак, Гарвана, се моткаше сред всичкото това и си въобразяваше, че може да отиде при Глезанка ей така, като че никога не я е зарязвал и сума ти години не я е заблуждавал, че е мъртъв.

Глупакът му с глупак. Дори и аз разбирам от магия повече, отколкото той някога ще разбира от жени!

И така, те оставиха древното страшилище да излезе изпод земята и му се нахвърлиха. То беше толкова огромно и черно, че не успяха да убият духа му, а само плътта — и я изгориха, разпръснаха пепелта и заточиха душата му в един сребърен клин. Забиха клина в ствола на една фиданка, която била син на някакъв бог и щяла да живее вечно и да го обраства, та той никога повече да не причинява скърби и неволи. А после си отидоха — всички. Дори и Глезанка, заедно с някакъв мъж на име Мълчаливия.

На тръгване очите ѝ бяха насълзени. Чувствата ѝ към Гарвана не бяха увехнали съвсем. Но тя никога нямаше да му го признае и да му позволи отново да постъпи така с нея.

А той стоеше и я гледаше как се отдалечава, изгубил и ума, и дума. И не проумяваше защо тя му го причинява.

Глупакът му с глупак!

II

Странна работа, как никой друг не се досети веднага. Но може би хората бяха твърде заети със случилото се между Господарката и Бялата роза и се чудеха какво ли означава то за империята и за въстанието. Отначало сякаш половината свят бе хукнал да плячкосва. Всеки, когото това го влечеше, си правеше сметките и се ослушваше дали ако се пробва, няма да го превърнат в евнух.

Та, първият опит за кражба на сребърния клин се падна на едни нищо и никакви кокошкари от северните квартали на Веслоград.

От Могилните все още пристигаха единствено слухове, които хората си шептяха из кенефите, когато Тули Стал затропа на вратата на стаята, в която бе отседнал братовчед му Смедс Стал.

Стаята на Смедс бе обзаведена единствено с хлебарки и кал, половин дузина крадени мухлясали одеяла и цяла камара празни глинени кани от вино, които той така и не бе успял да върне. В „Трън и корона“ го караха да оставя пари за тях и той ги наричаше „Жизненоважните ми спестявания“. Ако закъсаше здравата, винаги можеше да върне осем празни срещу едно пълно.

Тули каза, че това било много тъпо. Когато Смедс го хванеха бесните, той разхвърляше каквото му падне, и така спестяванията му отиваха нахалос.

Чирепите също никой не ги събираше — само биваха изритвани към стената и там се превръщаха в прашна пустош.

Когато Тули му се натресе, Смедс реши, че братовчед му се е надул, защото го раздаваше голям паралия. Две омъжени жени го обсипваха с подаръци, задето им помагал в домакинството в отсъствие на благоверния. Живееше с една вдовичка, която щеше да разкара веднага щом той си намереше някоя друга женица да го приюти. И смяташе, че щом е преуспял, това му дава право да раздава наляво и надясно съвети.

Тули думкаше по вратата, а Смедс упорито не му обръщаше внимание. Момичетата на Кимбро от горния етаж — Марти и Шийна,

съответно по на единайсет и дванайсет години, бяха дошли „на урок по музика“. Сега тримата се въргаляха голи по дрипавите одеяла и единственият видим музикален инструмент бе кожената флейта.

Смедс изшътка на момичетата да престанат да подскачат и да се хият. Някои хора биха се възхитили от начина, по който той ги подготвяше за живота занапред.

Дум. Дум. Дум.

— Хайде, Смедс, отваряй. Аз съм, Тули.

— Имам си работа.

— Отвори, де. Трябва да обсъдим една сделка.

Смедс се измъкна с въздишка от плетеницата млади кльоцави ръце и крака и се затътри към вратата.

— Братовчед ми. Свестен е.

Момичетата бяха доста сръбнали и изобщо не им пукаше. Не направиха никакъв опит да покрият голотата си. Когато Смедс въведе Тули в стаята, те само се ухилиха до уши.

— Това са едни приятелки — обясни Смедс. — Ще се включиш ли? Те нямат нищо против.

— Друг път. Разкарай ги оттук.

Смедс изгледа накриво братовчед си. Тоя много почнал да командва, бе!

— Хайде, момичета, обличайте се. Татко има да си говори по работа.

Тули и Смедс ги гледаха как навличат дрипавите си премени. На Смедс и през ум не му мина да се облече. Шийна игриво го плесна по мъжката гордост.

— Доскоро!

Вратата се затвори.

— Гъзът ти ще увисне на въжето — рече Тули.

— Колкото и твоят. Трябва да те запозная с майка им.

— Пари има ли?

— Не, ама как само свири на валдхорна! Много си пада. Като почне, направо не може да се спре.

— Кога ще разчистиш тая кочина?

— Веднага щом прислужницата се върне от почивка. Та кажи, какво толкова важно има, че да ми разваляш купона?

— Чу ли какво е станало в Могилните земи?

— Подочух разни истории, обаче не им обърнах никакво внимание. На мен какво ми пука? Хич не ме засягат.

— Може и да те засегаат. Чу ли за сребърния клин?

Смедс се замисли.

— Да, нахакали го в някакво дърво. Хрумна ми, че ще е добре да го гепим, ама после се позамислих и се сетих, че то няма да има достатъчно сребро, та да си струва да се бие толкоз път.

— Не е работата в среброто, братовчеде, а в онова, което е заключено в него.

Смедс напъна мозък, но нещо не усещаше накъде бие Тули.

— Я по-добре говори в цифри.

Острият ум не беше нещо, с което Смедс Стал бе прочут.

— В тоя грамаден гвоздей е заключена душата на Властелина. Което значи, че това желязо е страшно нещо. Хващаш някой по-сръчен магьосник и той ти изковава страховит амулет за вечни времена. Като в приказките, нали се сецаш.

— Ама ние не сме магьосници — намръщи се Смедс.

Тули взе да се изнервя.

— Ние ще сме посредниците. Отиваме там, изкопаваме онуй дърво и го скриваме, докато се разнесе мълвата, че е изчезнало. После го обявяваме за продан. На тоя, който предложи най-много.

Смедс продължи да се мръщи и напрегна мозъка си до краен предел. Да, той не беше гений — но подла, долна хитрост притежаваше в изобилие, а и се беше научил да оцелява.

— На мен тая работа ми се струва много опасна. Ако искаме да излезем от нея цели и невредими, помощ ще ни трябва.

— Така си е. Дори и леснината — да се замъкнем там и да освободим тая проклетия, ще е работа за повече от двама души. Във Великата гора хора, дето хабер си нямат от гори, сигур ще видят доста зор. Според мен ще са ни нужни още двама и единият трябва да разбира от гори.

— Тули, тук вече си говорим за делба на четири. А по колко ще делим?

— Не знам. Дай им време да наддават и ще се уредим за цял живот, тъй си мисля аз. И не ти говоря за никаква делба на четири, Смедс. На две. Всичко си остава в семейството.

Двамата се спогледаха.

— Измислил си плана — рече Смедс. — Каж ми го.

— Нали познаваш Тими Локан? По някое време служеше във войската.

— Колкото да се сети как да издрапа по хълма. Да. Бива си го.

— Изкара във войската достатъчно дълго, че да разбере кое какво е. Можем да се запишем войници там. Няма ли да ти се сломи сърцето, ако го намерят в някоя уличка с разбита глава?

Тоя беше от лесните въпроси.

— Не.

Нищо нямаше да му стане на сърцето му, щом тоя, дето са го намерили, не е Смедс Стал.

— Ами Дъртия рибок? Навремето той слагаше капани във Великата гора.

— Някоя и друга точна стрела.

— Тъкмо такива ни трябват. Чисти мошеници, а не хора, дето ще се опитат да ни прецакат с нашия дял. Какво ще кажеш? Да се пробваме ли?

— Я пак кажи за каква печалба си говорим.

— Достатъчна, че да си живеем като принцове. Ще пазарим ли ония двамата?

— Че защо пък не? — вдигна рамене Смедс. — То с какво ли друго да се захвана?

— По-добре вземи се облечи.

Докато слизаха по стълбите, Смедс попита:

— Убивал ли си някога човек?

— Не съм. Никога не е ставало нужда. Не виждам къде ми е проблемът.

— Веднъж на мен ми се наложи. Прерязах гърлото на един. Не е както си го мислиш. Навсякъде пръска кръв и онзи издава странни звуци. И докато пукнат, минава много време. Още сънувам кошмари как оня идва да ме вземе със себе си.

Тули го погледна с кисела физиономия.

— Ами тогава следващия път пробвай другояче!

III

Всяка нощ, когато луната грееше достатъчно силно, една твар, безшумна като куца сянка, се измъкваше от северния край на Великата гора в окованата пустош, наречена Могилните земи. Мястото бе пропито със зловонието на разложена плът. Камари от трупове гниеа в плитки гробове.

Накуцвайки на три крака, тварта обикаляше предпазливо все още неразложения труп на един дракон и приклякаше в ямата, която така търпеливо копаяше нощ след нощ с една-единствена лапа. Докато сновеше, често-често поглеждаше към руините на града и военното подразделение на стотина метра в западна посока.

Гарнизонът бе създаден, за да варди Могилните земи от злонамерени натрапници и да следи за признаци дали старото тъмно зло в земните недра не се е размърдало. Сега причините вече ги нямаше. Битката, в която копаещият звяр бе окуцал, а драконът — загинал, в която градът и крепостта бяха разрушени, бе сложила край на нуждата от военна охрана.

Само дете на никой властник не му хрумна да назначи оцелелите Стражи на друга служба. Някои от тях останаха тук, защото не знаеха къде да отидат и какво да правят.

Тези мъже бяха заклетни врагове на звяра.

Ако беше здраво, създанието изобщо нямаше да го е грижа за това. Лесно можеше да се разправи с тях. Здраво, то можеше да излезе насреща на цяла рота войници. Сакато и с десетина недозарасли рани по себе си, които все още го боляха, то не би могло дори да надбяга човек, а камо ли да надвие стражите, преди да хукне подир бързоногия вестоносец, когото те със сигурност щяха да изпратят при господарите си, откриеха ли съществуването му.

Тези господари бяха свирепи и кръвожадни и звярът не би могъл да им излезе насреща, дори да бе в цветущо здраве.

Господарят му вече не можеше да го закриля. Господарят му бе накълцан на парчета, а парчетата ги изгориха. Душата на господаря бе

заклучена в сребърния клин, с който пронизаха черепа му.

По външност звярът наподобяваше куче, но размерите му бяха непостоянни. По природа той бе многолик. Понякога изглеждаше колкото голямо куче, друг път израстваше колкото слон. Най-добре му беше да е два пъти по-голям от боен кон. Във великата битка той бе погубил много врагове на господаря си, преди могъщите магии да го прогонят от бойното поле.

Той се връщаше отново и отново — въпреки страха да не го разкрият, болката от раните и тъгата си. Понякога изкопаното от него се срутваше, друг път дупката се изпълваше с дъждовна вода. Но той неизбежно бе нащрек — единствен верен страж, останал след победителите.

Сред костите самотно стърчеше една млада фиданка. Тя бе почти безсмъртна и далеч по-могъща от нощния потайник. Тя беше дете на бог. Всяка нощ дръвчето се събуждаше от присъствието на копаещия и откликваше неизменно и яростно.

Син ореол грейваше около клоните му. Бледи мълнии се устремяваха към изчадието. Мълниите бяха безшумни, без гръм и трясък, а само с пращане, ала шибаша звяра като пръчката на сърдит възрастен по гърба на дете.

Звярът оставаше невредим, но го измъчваше неопишуема болка, която той не понасяше. И всеки път побягваше, за да очаква следващата нощ и миговете преди детето на бога да се събуди.

Работата му напредваше бавно.

IV

Глезанка остави Гарвана назад. Яхнала коня, тя се отдалечаваше заедно с Мълчаливия и с още няколко души — всичко, което бе останало от Черния отряд, гвардия от наемници, която вече не съществуваше. Много, много отдавна те били на страната на Господарката, но една случка ги ядосала и те минали в защита на Бунта. Дълго време въстаническата армия се състояла почти единствено от тях.

Гарвана ги гледеше как навлизат в гората. Виждах го, че му се иска да се тръшне и да се разреве като бебе — сигурно защото така и не разбираше защо тя го заряза. Но се удържаше.

Иначе той беше най-коравото и калено копеле, което някога съм виждал — и то невинаги за добро. Когато открих, че той не е Гаргата, а Гарвана, направо щях да оцапам гащите. Преди много време имало един Гарван, който върлувал с Черния отряд, и по-лоши от тях нямало. Прекарал с тях горе-долу една година и после дезертирал, но за това време си създал голямо име. И това бе същият този човек.

— Ще им отпуснем два-три часа, та да не изглежда, все едно ги преследваме — рече той. — А после и ние се измитаме оттук.

— „Ние“ ли?

— Ти да не би да искаш да останеш?

— Но това ще бъде дезертъорство.

— Те хич няма и да разберат дали си жив или мъртъв. Още не са преброили главите — вдигна рамене той. — Ти си решаваш. Или тръгвай с мен, или си остани тук.

Личеше си, че му се иска да тръгна. Тогава той си нямаше другиго освен мен. Но нямаше да ми се моли. Не и Гарвана, коравия мъжага.

Не виждах никакво бъдеще в Могилните земи, а че нямаше да се върна да паса говеда из картофените поля, това беше повече от ясно. А и аз си нямах другиго на света.

— Добре, брой ме и мен.

Той пое към града или по-точно към руините му, останали след битката. Аз се мъкнех подире му. След малко той рече:

— Знахаря ми беше най-близкият приятел, докато бях в отряда — доколкото изобщо ми беше приятел. — Все още се чувстваше объркан.

Знахаря беше шефът на наемниците. По времето, когато Гарвана дошъл при тях, той не бил шеф, но от ония времена насам те сменили няколко началници. Гарвана се чувстваше объркан, защото след победата над Властелина между него и стария му приятел бе избухнала свада.

Вероятно за да се докара пред Глезанка, Гарвана решил, че може да приключи с всичко и да му тури чертата, като се отърве от Господарката, изгубила магическите си способности в тази битка. Обаче Знахаря му се опъна и не го подкрепи, и за да му покаже, че не се шегува, му боцна една стрела в хълбока.

— Дали човек, който се отдръпва и те оставя да правиш каквото си искаш и когато си искаш, е приятел?

Той ме изгледа озадачено.

— Може би е бил много повече неин приятел, отколкото твой. Доколкото съм чувал, доста време са си прекарвали заедно. Заедно са препуснали към залеза. А знаеш как приемат тези хора братството — подкрепят се, каквото ще да става. Отрядът е тяхното семейство и са заедно срещу целия свят. Достатъчно си ми разправял.

Можеше и още да добавя. Например да му кажа в цифри какво точно изпитват към братята, избягали от тях, но той не би ме разбрал.

Нямаше по-голям храбрец в битката от Гарвана. Пред никого и пред нищо не би трепнал. Но що се отнася до чувствата — станеше ли напечено, той на минутата бе готов да си стегне багажа и да офейка. Така бе постъпил с Отряда, така направи и с Глезанка, но те успяха да се погрижат за себе си след това.

Мисля, че най-гадният номер, който някога е правил и който продължава да го тормози, е, че избягал от децата си.

Зарязал ги, когато постъпил в Черния отряд. Може и да си е имал основания по онова време, при това сериозни. Добри оправдания си намира. Но няма как да се измъкне от факта, че е зарязал децата си твърде малки, когато те не са можели да се грижат за себе си. Без да направи нищо за тях. Дори не беше споменавал никому, че има деца,

преди да го каже на мен — докато все още беше Гаргата и се опитваше да разбере какво е станало с тях. Сега те трябваше вече да са големи. Ако бяха оцелели, разбира се.

Но Гаргата така и не научи нищичко за тях.

Досещах се, че сега той щеше да си постави задачата да ги издири. Нямаше какво друго да прави. А докато се влачеше през гората в южна посока, звуците, които издаваше, подсказваха, че тъкмо това си е наумил.

Стигнахме чак до Веслоград. Той като се запи, изобщо не изтрезня.

И аз се запих. Заиграх се с разни лоши момичета... Всичко онова, което правят мъжете, след като дълго време са живели вдън горите и най-сетне попаднат в града. Цели четири дни се потих над задачата, а после цял един ден гасих махмурлука. А сетне погледнах Гарвана и разбрах, че той тепърва започваше.

Поразтърсих се и ни намерих евтина квартира. После се цаних да охранявам семейството на някакъв богаташ. Работата не беше трудна. Из града се носеха всякакви слухове за случилото се в Могилните земи. Богатите усещаха, че се задават смутни времена и искаха да се подсигурят.

Глезанка и нейната свита, от известно време се подвизаваха някъде из града. Както и остатъкът от Черния отряд. Но не се натъкнахме на никого от тях, преди да потеглят по-нататък.

V

Не бяха минали и четири дни, откакто напуснаха Веслоград, когато на Смедс му дойде до гуша от идеята на Тули. В гората нощем бе студено. Нямаше къде да се скриеш от дъжда. Цели орди буболечки те полазваха и те гризяха и когато вече съвсем ти писнеха, не можеше да се отървеш от тях, като от въшките, бълхите и дървениците. Земята никак не беше удобна за спане, ако изобщо можеше да заспиш от всичката врява, която се вдигаше през нощта. Вечно се намираше някоя съчка, камък или корен, които да те глождат.

Пък и Дъртия рибок, копелдакът му, дето иначе мълчеше като пукал, те скъсваше от подигравки, че нищичко не знаеш за гората. Като че всичките тия дивотии ти бяха нужни, за да оцелееш в Северните квартали.

Каква наслада би било да му прережеш гърлото!

И Тими Локан не беше по стока. На тоя рижав завързак пък не му млъкваше устата. Е, вярно, през повечето време им правеше смях. Сигурно нямаше виц, който да не знае, а и ги разказваше много смешно. Пък половината бяха от ония, които до смърт ти се иска да научиш, за да разсмиваш после приятелите си — но дори и да ги запомниш, от твоята уста те все не излизат както трябва. Но за четири дни и смешките омръзват, пусто да остане.

Ала още по-зле от вицовете беше, че изтърсакът му с изтърсак като че нямаше умора. Сутрин скачаше, все едно беше сигурен, че това ще е най-прекрасният ден от живота му — и така всеки ден! На дребосъците не прилягаше да са жизнерадостни, редно беше те да са наперени и противни. Тогава с чиста съвест можеше да им фраснеш един и да им затвориш устата.

И за капак на всичко Дъртия рибок рече, че не бивало да вървят по пътя, защото можело да се натъкнат на някой, дето щял да ги разпитва по каква работа са се запътили или след като я свършат, да се присети за тях. Важно беше никой да не разбере кой го е стъкмил. Но

драпането през горските шубраци беше отвратително, макар и с водач като Дъртия рибок.

На Тули му беше още по-гадно, отколкото на Смедс, ала той подкрепи стареца.

Смедс трябваше да им признае, че са прави. Но нямаше защо да признава, че заради експедицията си струва клони да го шибат, трънци да го дерат и да разкъсват дрехите му и, Бога ми, паяжини да му се лепят по лицето.

Ала най-гадни май бяха мазолите по краката му. Още щом Веслоград се скри в далечината и те започнаха да никнат. Той чинно изпълняваше всички нареждания на Дъртия рибок, ала работата ставаше все по-зле и по-зле. Поне не загноиха. А онзи тъпанар Тими ги засипваше с шеговити историйки за разни войници, на които мазолите им загноили и после се наложило да им режат краката. Страшна веселба.

На четвъртата нощ в гората Смедс вече нямаше проблеми със заспиването. Нещо повече — бе готов да заспи на мига, щом спре.

— Започваш да се каляваш — отбеляза старецът. — Ще направим човек от тебе, Смедс.

На Смедс му идеше да го убие на място — но да вади от торбата ремъците, да ходи чак при него и да го души... всичкото това изискваше твърде много усилия.

Може би торбата беше най-гадното нещо. Трябваше да мъкне на гръб осемдесет фунта боклуци, а изядените припаси никак не облекчиха товара му.

Стигнаха до целта си в ранния следобед, осем дни след като напуснаха Веслоград. Смедс бе застанал в покрайнините на гората и оглеждаше Могилните земи.

— За това ли бил целият зор? На мен това на нищо не ми мяза! — Той стовари торбата си на земята, тръшна се отгоре ѝ, облегна се на един дънер и затвори очи.

— Не е като едно време — съгласи се Дъртия рибок.

— Ти имаш ли си някакво друго име освен Дъртия?

— Рибок.

— Имам предвид малко име.

— „Рибок“ си е добро.

Лаконично копеле.

— Това там нашето дърво ли е? — попита Тими.

— Трябва да е то. Просто друго няма — отвърна Тули.

— Обичам те, фиданчице — рече Тими. — Ти ще ме направиш богат.

— Рибок — рече Тули — мисля, че трябва да си починем хубавичко, преди да се заемем със задачата.

Смедс поотвори едното си око и поизгледа братовчед си. От началото на експедицията Тули за първи път недоволстваше, доколкото изобщо думата беше точна. Но той си беше магарешки инат. Смедс се чудеше докога ли ще изтрае. Досега тъкмо мълчанието на братовчед му го крепеше. Щом Тули толкова много го искаше това нещо, че да издаяни на всичко дотук, значи сигурно наистина беше толкова добро, колкото разправяше.

Големият удар? Ударът, към който се стремяха цял живот? Възможно ли е? И само за това да беше, Смедс щеше да стиска зъби и да си трае.

И Рибока бе съгласен с Тули.

— Аз не бих тръгнал по-рано от утре вечер. Най-рано. Може би следващата нощ. Чака ни подробно разузнаване. Налага се да изучим местността като географията на любовница.

Смедс се навъси. Това ли е същият онзи Рибок, дето дума не обелваше?

— Трябва да си намерим закътано местенце за лагер и да изградим допълнителна база за спешни случаи.

Смедс не се сдържа.

— Що за глупотевини, по дяволите? Защо да не отидем направо там, да отсечем проклетото дърво и да се измитаме?

— Млъквай, Смедс! — скара му се Тули. — Къде си бил през последните десет дни, дявол да го вземе? Изтръскай си лайната от ушите и си напъни мозъка — той не служи само за да им пречи да се пляскат едно в друго!

Смедс млъкна. Изведнъж ушите му се отпушиха и слухът му долови злокобна нотка в тона на Тули. Братовчед му бе започнал да говори така, сякаш съжаляваше, че бе привлякъл и Смедс в начинанието. Може би си мислеше, че е твърде тъп, за да бъде оставен

да живее. В момента го гледаше със същия онзи презрителен поглед, който твърде често му отправяше Рибока.

Той затвори очи, за да не вижда спътниците си и остави в ума му да се нижат спомени за последните десет дни. Набелязваше неща, които бе пропуснал покрай ушите си, защото беше твърде зает да се самосъжاليا.

Разбира се, не можеха току-така да се изтъпанят там и да отсекаат проклетата фиданка. Могилните земи се охраняваха от войници. А дори и да ги нямаше, нали самото дърво уж беше страшно магическо. В него се таеше магия — толкова велика, че бе оцеляла в тъмната битка, изгърбушила тази кървава земя.

Ясно, никак нямаше да е лесно. Ще трябва да се напъне така, както никога досега през живота си. И трябваше да внимава. Да си отваря очите и да си напъга мозъка. Това тук не беше като да учиш Кинсбровите щерки на музика.

Този ден и последвалата го нощ те си почиваха. Дори и Дъртия рибок призна, че имат нужда. На другата сутрин той излезе на оглед за място, където да построят лагера.

— Ти имаш мазоли чак до гъза, Смедс — рече Тули. — Затова остани тук и ги цери, както ти каза Рибока. Трябва да се стегнеш, за да се размърдаш, ако ни се наложи да бързаме. Хайде, Тими.

— Накъде така? — попита Смедс.

— Ще се пробваме да се приближим до оня град. Да видим какво ще понаучим. — И те тръгнаха.

Рибока се върна след един час.

— Ама че си бърз! Намери ли място?

— Не е много добро. Реката се е попреместила, откакто идвах тук последно. Брегът ей там се е стеснил до двеста крачки. Няма накъде да избягаш. Я да ти видя краката.

Смедс ги измъкна навън. Рибока приклезна, изсумтя, поопипа тук-там. Смедс потръпна.

— Зле ли е? — попита той.

— И по-зле съм виждал. Но рядко. И от влагата са взели да се скапват. И с другите сигурно е същото. — За миг той сякаш се отнесе. — Аз съм виновен. Знаех, че ти си зелен, а пък Тули е по-

неорганизиран и от кокошарник. Не биваше да го оставям да припира. Бързата работа — срам за майстора.

— Реши ли вече какво ще правиш със своя дял?

— Не. Когато човек стане на моите години, вече не гледа толкова напред в бъдещето. Щото като нищо можеш и да не стигне дотам. Ден за ден, момчето ми. Ще понабера това-онова да ти наложа една лапа.

Смедс проследи как белокосият напет мъж безмълвно се скри между дърветата. Опита се да изпразни главата си от мисли. Не му се оставаше насаме с тях.

Рибока се върна с шепа треволяци.

— Накълцай ги на дребно и ги сложи в тази кесия. От всичките по равно. — Тревите бяха три вида. — Като натъпчеш кесията, затвори я и я налагай с тази тояга. От време на време я преобръщай. Листата трябва да се смачкат на каша.

— Колко време?

— Удари й към хиляда, хиляда и двеста тояги. После я изсипи в това гърне. Долей една чаша вода и я разбъркай.

— А после?

— После намачкай още една кесия. И бъркай билето в гърнето на всеки две минути. — И старецът потъна в гората, без изобщо да каже къде отива.

Когато Рибока се върна, Смедс вече бяхтеше третата кесия. Белокосият изсумтя:

— Явно не е като да не можеш да свършиш сваятна работа, когато поискаш. — Той клекна и взе гърнето. — Добре. Тази кесия е достатъчна.

После накъса най-старата риза на Смедс на повои за краката му и ги напълни с влажни смачкани листа. Хладно пощипване започна да успокоява болката.

Рибока накара и останалите да си наложат стъпалата. Пови и своите.

Смедс седеше, облегнат на дънера и разтревожен. Чувстваше, че не е нито толкова закоравял, нито толкова лош, че да убие стареца.

— Там все още живеят към шейсет-осемдесет души — рече Тули. — Повечето са войници. Но ги чухме да разправят, че след два-три дни голяма тумба тръгвала на път. Ако поизчакаме, нищо няма да ни стане. Можем да приключим с разузнаването.

Поеха на разузнаване из Могилните земи след залез-слънце, на светлината на младата луна. Селището бе тъмно и смълчано. Моментът изглеждаше подходящ за обиколка из откритата местност.

Четиримата се движеха в свободна редица и почти се губеха един друг от поглед. Тули водеше към тяхната цел. По преценката на Смедс това не беше и дърво като дърво. Приличаше на тополова фиданка с дебел ствол и сребърна кора, висока към петнайсет стъпки. Нищо забележително не виждаше в нея. Че откъде бе дошла тая слава?

Застана на едно място така, че погледът му да е под необходимия ъгъл, и забеляза как лунната светлина блещука по среброто. Беше истинско! И веднага след това започна да чувства пулсиращата му тъмна сила — все едно то изобщо не беше от метал, а ледена висулка от чиста омраза.

Той потръпна и с усилие извърна очи.

Беше истинско. Богатството ги чакаше. Стига да можеха да го вземат.

Забърза напред. Дълъг, невисок, каменист рид препречи пътя му. Странна работа, отде ли се е взел — но по никакъв начин не го свърза с дракона, дето уж глътнал печално известния магьосник Боманц, преди самият той да бъде убит. Де да имаше повече светлина, щеше да види какво изравят ръцете и краката му изпод прикритието на земята...

Почти беше стигнал до върха му, когато чу звука. Приличаше на животинско сумтене. А изпод него се долавяше и друго, сякаш нещо рови земята. Огледа се за останалите. Не виждаше никого освен Тули, втрещен в дървото на около десетина крачки от него. То наистина изглеждаше странно. Връхчетата на листата му блещукаха със слаба синкава призрачна светлина.

Може би изгряващата луна създаваше тази илюзия.

Стигна до по-твърда опора, изправи се и отново погледна дървото. Определено там ставаше нещо странно. Сега то светеше цялото.

Погледна напред и сърцето му замря.

Нещо го наблюдаваше втрещено само от някакви си петдесетина крачки. Главата му изглеждаше голяма колкото бъчва. Очите и зъбите

му лъщяха на светлината, излъчвана от дървото. Особено зъбите. Никога не беше виждал толкова много и така остри. Нито пък толкова големи.

То тръгна към него.

Краката му не помръдваха.

Той се огледа като обезумял и видя Тули и Тими в стремглав бяг да се отдалечават от дървото.

Погледна отново напред, тъкмо когато звярът скочи във въздуха с паст, зейнала, за да му отхапе главата. Метна се назад. Звярът се хвърли към него... и тогава от дървото изхвърча синя светкавица и го запрати надалеч, както човешка длан смачква летяща муха.

Смедс рухна на земята, но това не го забави нито крачка. Той си плю на петите и търти да бяга, без да се оглежда.

— И аз го видях — рече Дъртия рибок и затапи Тули, който се мъчеше да изкара, че на Смедс му се привиждали разни страхотии. — Голямо колкото къща, както каза той. Приличаше на трикрако куче великан. Дървото прати светкавица по него и то избяга.

— Трикрако куче? Хайде стига. И какво правеше то?

— Опитваше се да изрови нещо — рече Смедс. — Душеше и дращеше по земята също като куче, когато изравя кокал.

— Дяволите да го вземат! Усложнения! Защо вечно трябва да има усложнения? Със сигурност това значи, че тази работа ще отнеме повече време, отколкото си мислех. Обаче нямаме и ден за губене. Рано или късно и на някой друг ще му хрумне същата идея.

— От бързане полза няма — обади се Рибока. — Карай по-полека, свърши си работата както трябва. Ако искаш да доживееш до времето, когато ще се радваш на богатствата си, де.

Тули изсумтя. Никой и дума не обели за отказване — дори и Смедс, който бе усетил дъха на страшилището в лицето си.

— Псето Жабоубиец — обади се Тими Локан.

— К'во? — озъби му се Тули.

— Псето Жабоубиец. В тукашната битка е участвало и чудовище на име Псето Жабоубиец.

— Псето Жабоубиец? Що за име е пък това, по дяволите?

— Че аз откъде да знам? Да не би кутрето да е мое?

Шегата беше тъпа, ала всички се засмяха. Имаха нужда.

VI

Цели три седмици Гарвана не изтрезня. Една вечер, като се прибрах, ми писна. Същия ден ми се наложи да поотупам един кретен, който си го заслужи, понеже се опита да ограби децата на моя началник. Въпреки това ми беше криво. И някак си стигнах до извода, че само Гарвана е виновен, дето съм се докарал до положение да ми се налага да тупам хората.

Той беше пиян като талпа.

— Я се виж бе, сучеш от тоя мях, като че е цицата на майка ти! Великият, прочутият корав мъжага, Гарвана — такъв злодей, че натирил благоверната си в публичните градини на Опал. Такъв злодей, че се хванал с Хромия. Въргаля ми се тук, затънал в самосъжаление, и реве като тригодишно хлапе, дето го боли коремът. Ставай и се стегни, човече. Писна ми да те гледам такъв.

С пресеклив, фъфлещ глас той ми каза да си го начукам и че това не ми влизало в работата.

— Не ми влиза, как пък не! Тая стая тук я плащат проклетите ми пари, пиянде такова! И всеки ден, като се прибера, тук смърди на престоляло драйфано, на разляно вино и на проклетото нощно гърне, дето нямаш време да го изхвърлиш! Кога за последен път си си направил труда да се преоблечеш? А да се изкъпеш?

Той ме наруга с писклив, пресипнал глас.

— Ти си най-себичното и безмозъчно копеле, което някога съм виждал! Хич не си помръдваш пръста да почистиш след себе си!

Продължих в същия дух, все по-силно и по-сърдито. Но той не направи никакъв опит да се защити и това ме накара да си помисля, че сигурно и на себе си е опротивял толкова, колкото и на мен. Но кой ли ще тръгне да си признава, че е едно непоправимо лайно, дето за нищо не става?

Най-накрая той просто заряза караницата. Стана и се изнесе със залитане, без прощален изстрел. Той не изгаряше мостовете след себе си.

С един, дето работехме заедно, си поговорихме за това как трябва да се постъпва с пияниците. Баща му беше излекувано пиянде. Той ми каза, че трябвало да спреш да се мъчиш да им помагаш. Да престанеш да им намираш оправдания и да не приемаш техните. Да ги докараш дотам, че да не им остава нищо, освен да признаят истината, защото те ни най-малко няма да се променят, докато сами не решат да го направят. Трябва сами да се убедят, че са се превърнали в отрепки и се налага нещо да се промени.

Не знаех дали ще издържа да чакам, докато Гарвана реши, че е истински голям мъж и следва да приеме действителността. Глезанка си беше отишла — това бе положението. Децата трябваше да се намерят. Цялото онова минало в Опал да бъде измъкнато на бял свят и с него да бъде сключено примирие.

Всъщност аз бях убеден, че с времето той ще се осъзнае. Беше се превърнал тъкмо в онова, което той дълбоко презираше. И това нямаше как да не избие на повърхността. Но несъмнено бе потискащо да го чакаш.

Прибра се след четири дни, изтрезнял, чист и измит — почти бе заприличал на Гарвана такъв, какъвто го помнех. Съсипа се да се извинява. Обеща да се вземе в ръце и да се оправя.

Да бе, да. И това е обичайно за тях.

Щях да го повярвам, като го видях с очите си.

Не тръгнах да раздувам случая. Не му четох конско. От това полза никаква.

Доста се закрепи. Като че беше тръгнал да се оправя. Но след два дни, като се прибрах, го намерих така насмукан, че и да пълзи не можеше.

Да върви по дяволите, рекох си аз.

VII

Не им достигаше работната ръка — след като синята светкавица удари Тими, той сдаде багажа, но според Смедс това нищо не променяше. Буксуваха. Не можеха да отидат там през деня, без да ги видят от града. А след като се мръкнеше, онова изчадие неизменно пристигаше да си копае дупката. И тогава не можеха да отидат. Дълго след като прогони чудовището, дървото оставаше нащрек и дебнеше за нови натрапници. Тими го разбра по мъчния начин.

Като че сутрин, тъкмо преди да пукне зората, оставаше един час, през който вероятно бе възможно да свършат някаква работа, без нищо да ги заплашва.

Но каква? За това никой не се бе досетил. Несъмнено нямаше да им изпадне възможност да посекаат проклетото нещо. Нямаше никакъв смисъл да го държат под обсада, дори и да останеха наблизко достатъчно дълго, че да постигнат успех. Колко време му трябва на едно обсадено дърво, за да умре? Особено от този вид?

Някой предложи да го отровят. Това прозвуча толкова добре, че те го обсъдиха и си припомниха какво бяха виждали да се използва за изстребване на бурени и плевели. Само че този метод изискваше и наличието на отрова, което значеше, че трябва да се върнат във Веслоград, за да я купят. С пари, каквито няха. Коемо можеше да се проточи също толкова, колкото и онова с обсадата. Времето не бе техен съюзник. Тули вече се паникьосваше на тази тема. Според него цяло чудо си беше, че досега не се бе появила никаква конкуренция.

— Налага се да го сторим бързо!

— Няма как да успеем, докато онова страшилище продължава да се мъкне насам — отбеляза Тими.

— Значи може би трябва да му помогнем да намери онова, което търси.

— По-полека с това „ние“, братовчеде — сръза го Смедс. — Щото аз няма да ходя да помагам на онова страшилище там!

— Да го изгорим — предложи Рибока.

— Ъ? Кое?

— Дървото бе, тъпак. Да го изпепелим.

— Ама нали не можем да отидем там и да...

Рибока измъкна от купчината дърва един прът. Беше дълъг един метър и около три пръста дебел. Метна го сред дърветата.

— Искане време, но ще се натрупат. И после — някоя и друга факла. Пуф! Пламва цялото! Огънят го изпепелява, а ние отиваме и си прибираме клина.

Смедс се ухили.

— Забрави войниците.

— Не съм. Но ти си прав. Трябва да измислим с какво да ги разсеем.

— Засега това е най-добрата идея — рече Тули. — Приемаме я, докато на някого не му хрумне нещо по-свястно.

— По-добре ще е да си седим на задниците, не ще и дума — изсумтя Смедс. Вече беше свикнал с гората. В това вече нямаше никакво приключение. Не че и преди имаше кой знае какво. Беше му писнало.

Веднага се заловиха да мятат пръти. Тримата по-млади го обърнаха на игра и започнаха да залагат от дяловете си. Прътите се понатрупяха.

На дървото тази игра не му хареса. Сегиз-тогиз изпращаше ответни удари.

Решиха, че Смедс се е побъркал, дето през ноц — през две се измъкваше да гледа как изчадието копае.

— Ти имаш повече топки, отколкото мозък — рече му Тули.

— По-добре, отколкото само да седя!

Не беше чак толкова опасно. Трябваше само да кротува. Когато си траеш, звярът изобщо не те забелязваше. Но ако се надигнеш и му се покажеш като силует, внимавай!

Работата на чудовището вървеше бавно, но то се трудеше като обладано от зли духове. Нощите идваха и си отиваха, идваха и си отиваха.

Мина време и то изкопа онова, което търсеше.

Смедс Стал го наблюдаваше през онази нощ, когато то изрови зловещата си плячка... Истински ужас — човешка глава.

Тя бе прекарала твърде много време в твърде много гробове и твърде често бе поразявана. Чудовището склучи челюсти около проскубаните остатъци от коса и вдигна страховитата си находка. Като отскачаше насам-натам, за да избегне запретените по него от дървото светкавици, то понесе главата към един заблатен вир на близката река.

Смедс се тътреше подире му. Предпазливо. Много предпазливо.

Звярът изми главата грижливо и нежно. Дървото пращеше и пукаше — не можеше да запрети силата си толкова надалеч.

След като главата бе измита, хрътката-великан, накуцвайки, се върна обратно. Смедс се промъкваше подире му, сам смаян от дързостта си. Звярът заобиколи мъртвия дракон, който повече отвсякога приличаше на странна гънка в релефа на местността. Настъпи, без да забележи, едно дрипаво парче кожа и камък, почти невидими в калта. Смедс обаче ги забеляза, вдигна ги и без да мисли, ги пхна в джоба си.

Отвъд дракона дървото продължаваше разочаровано да пращи и пука.

Когато Смедс прибра в джоба си стария фетиш, предметът трепна и обяви на всеки, настроен на неговата вълна, че е бил обезпокоен.

Смедс спря в една сянка и замря на място. Върху ужасната глава падаше лъч лунна светлина. Виждаше я съвсем ясно.

Очите ѝ бяха отворени. Гротескна усмивка разтягаше устните.

Тя беше жива.

Смедс насмалко да разкаля терена.

VIII

Веслоград е най-близкият град до древното бойно поле и гробище, наричано Могилните земи. Тревогата, дадена от фетиша, достигна до двама местни.

Единият бе стар-прастар мъж, живеещ инкогнито, защото бе успял да изиграе собствената си смърт по време на битката, опустошила Могилните земи. Тревогата го достигна, докато седеше и се наливаше в една бачкаторска кръчма с новите си приятелчета, които го мислеха за астролог. Когато го удари, той за миг изпадна в паника. После, облян в сълзи, изтича на улицата.

Около него се надигна въпросителна глъчка. Когато другарите му излязоха навън, за да разберат какво има, той бе изчезнал.

IX

Денят пак излезе от онези, проклетите. Веслоград бе неспокоен град. На най-различни места възникваха безредици, конфликти между Бунта и привържениците на Империята. Под маската на политиката се извършваха и много най-обикновени престъпления. Шефът ми разправяше, че щял да заключи градската си къща и да се премести на някакво място, негова собственост, близо до Дяла. Ако го направеше, щеше да ми се наложи да решавам дали да го последвам. Искях да обсъдя въпроса с Гарвана, но...

Когато се прибрах, той беше в несвяст.

— Заради някаква си проклета жена, която дори никога не е била твоя! — измърморих аз и изритах една тенекиена чиния към другия край на стаята. Кучият му син пак не си беше направил труда да почисти след себе си. Прииска ми се да го разритам из стаята. Но още не бях побеснял толкова, че да пробвам.

Дори и пиян, и съвсем изпаднал, той пак беше Гарвана, най-проклетият човек, когото някога бях срещал. Хич не ми трябваше да се смразявам с него.

Той се събуди толкова внезапно, че направо подскочих. Подпря се на стената, за да се надигне. Беше блед, трепереше и аз дори и за миг не си помислих, че е от виното. Старецът беше толкова уплашен, че чак му се беше дръпнало лайното.

Почти не можеше да си стои на краката, без да се подпира на стената и сигурно ме виждаше троен и придружен от малки сини човечета, но успя да смотолечи:

— Събирай си багажа, Чудак.

— Какво?

Като се подпираше на стената, той креташе към купчината от негови вещи.

— Току-що нещо в Могилните земи се изтръгна на свобода... Божичко! — Той коленичи, притисна корема си с ръце и започна да повръща. Дадох му вода да си изплакне устата и кърпа, за да я

избърше. Той не възрази. — Измъкна се на свобода. Нещо, черно като...

Още един пристъп.

— Сигурен ли си, че не е кошмар? — попитах го. — Или пък гроздовите страшилища?

— Истинско беше. А не от виното. Не знам как така го разбрах. Виждах толкова ясно, сякаш сам там. Съзрях и онзи звяр, когото всички наричаха Псето Жабоубиец. — Говореше бавно и се опитваше да не плете езика. Но въпреки това фъфлеше. — И с него имаше нещо. Нещо още по-голямо. Нещо, принадлежащо на истинския мрак.

Не знаех какво да кажа. Той си вярваше, въпреки че аз не му се връзвах. Беше почистил повръщаното и започна да пъха нещата си в една торба.

— Къде държиш конете? — попита той.

Говореше сериозно. Не можеше да ходи, а мозъкът му бе станал на турския, но, по дяволите, имаше намерение да направи нещо, и то веднага.

— При Тълда. Защо? Къде тръгна?

— Трябва да намерим помощ.

— Помощ ли? Ние? Забрави ли, че тук аз си имам работа? Нося отговорности! Не може да се метнеш ей така на коня и да погнеш огънчетата, дето си ги видял в блатото, щото си се насмукал с някакво вино менте!

Той побесня. И аз също. Поразкрещяхме се. Той ме замеряше с разни неща, защото не беше във форма да ме ступа. Аз стъпках мяха му до смърт и гледах как „кръвта“ бавно струи по пода.

Хазайката нахлу с ритник. Тежеше има-няма сто кила и беше люта като змия.

— Казах ви, че няма повече да търпя това, копелдаци недни...

Изблъскахме я навън. Тя беше лъжкиня и измамница, тормозеше ни и сигурно крадеше от стаите, когато си мислеше, че няма да я спипат. Запокитихме я надолу по стълбите, а после се разхилихме като две дечица хулиганчета. Там, долу, тя пак се разциври. Нищичко й нямаше.

Смехът ми секна. Не беше наранена, но като нищо можеше и да бъде. Пък и извинението, че съм пиян, не важеше за мен.

— Напускаш града, доколкото разбирам?

— Да. — Чувството за хумор бе изоставило и него. Бледнееше като призрак.

— И как ще се измъкнеш от града? Среднощ е!

— Посредством паричния фактор. Вълшебният ключ. — Той метна торбата си на рамо. — Ти готов ли си?

— Да. — От самото начало знаеше, че ще тръгна с него.

— Хей, Кенеф! — провикна се стражникът към вратарската къщичка, докато Гарвана подрънкваше с монетите. — Размърдай си задника, че пак имаме клиент. — Той се ухили извинително. — Кенефа денем работи и друго, скубе пилци. Прекалено много деца е народил. Човек ще си помисли, че след първата дузина все ще се научиш как да се спираш. Ама не и Кенефа. — Продължаваше да се хили.

— Тъй то — съгласих се аз. — Тая вашта работа бива ли я? Не съм виждал много хора, на които работата им да им допада като на тебе.

— Нощните смени обикновено са си доста скучнички. Обаче тази нощ падна пара.

— И други ли са минали преди нас?

— Само един. Някакъв старец, преди около час. Ама така се беше разбързал, че пръсна монети навсякъде!

Ей на това му се вика основен дебел намек. Гарвана не му обърна никакво внимание. Аз продължих с любезния разговор, докато Кенефа се домъкна с ключовете и отвори малката вратичка в голямата порта. Гарвана все така гледаше втренчено право напред. Когато Кенефа отвори, той подхвърли няколко сребърни монети.

— Амчи благодаря, ваша милост. Идвайте, когато си щете! Когато си щете! Тук, на Южната порта, имате приятел!

Гарвана не каза нищо, само направи гримаса и изведе през портата коня си на обляния от лунна светлина път.

— Благодаря — казах аз на стражниците. — Пак ще се видим.

— Когато кажете, ваша милост, когато кажете! Аз съм ваш човек!

Гарвана трябва да им беше платил добри пари.

Гримасата бе позната, макар и от доста време да не я бях виждал.

— Хълбокът ли пак те тормози?

— Ще се оправи. И по-зле съм пътувал.

Киселякът му с киселяк. Почти беше изтрезнял от виното, но пък сега го налягаше махмурлукът.

— Това твое оздравяване доста се проточи.

— А ти какво очакваш, по дяволите? Вече не съм толкова млад. А и Знахаря ме уцели с една от *нейните* стрели.

Гарвана като че не му държеше карез. Просто не можеше да проумее постъпката му.

Вероятно не *искаше* да проумее. Неговата представа за себе си беше, че Гарвана действа, а не мисли.

Понякога се чудех как ли може да си тъпче главата с такива боклуци.

Х

Изтощеният старец стоеше до капналата си от умора кранта, загледан в прашния кръстопът. На изток бе Властоград. Пътят на юг водеше към Розоград и отвъд, към други големи градове. Хората, който преследваше, се бяха разделили тук. Той не знаеше кой накъде е тръгнал, макар да изглеждаше разумно Бялата роза да е поела на изток, към своята крепост в Равнината на страха. Господарката би трябвало да е продължила на юг, към столицата си — Кулата в Чар.

С тази раздяла примирието между тях би трябвало да е приключило.

— Накъде? — попита той животното. Рунтавето пони не изрази никакво мнение. Старецът не можеше да реши коя от жените ще е по-подготвена да реагира на новината му. Вътрешно го влечеше да продължи на юг, но само защото свърнеше ли на изток, това щеше да го поведе към изгряващото слънце.

— Твърде стар съм за това, кончето ми.

Животното издаде звук, който за миг му прозвуча като отклик, ала понито гледаше нататък, откъдето идваха.

Облак прах. Препускащи ездачи. Като че двама. След миг старецът разпозна екстремния стил на водача.

— Ето го и нашият отговор. Да вървим. — Той се втурна по пътя, водещ на изток, свърна в една горичка и намери място, откъдето можеше да наблюдава конниците. Щеше да поеме по пренебрегнатия от тях път.

Мисията им сигурно бе същата като неговата. Трудно беше за вярване тези двамата да пристигнат тук в този миг, препуснали сякаш адът ги хапеше по петите, поради някаква друга причина. Наричаният Гарвана може би бе чул тревогата. В известен период от живота си той се бе пообучил на изкуството, а духът му бе прекарал дълго време в плен на примките на Могилните земи. Беше достатъчно чувствителен.

Клепачите на стареца натежаваха. Той приготви билкова отвара, която да го държи нащрек достатъчно дълго, че да види какво ще

правят онези двамата.

XI

Гарвана дръпна юздите и конят му забави ход.

— Ама само как уплашихме онзи дъртак!

— Сигурно ни е помислил за бандити. На такива си и мязаме. Днес ли ще убиеш тези коне? Или още малко ще ги попридружим?

Гарвана изсумтя.

— Прав си, Чудак. Няма смисъл да се бърза толкова и накрая да стигнем два пъти по-бавно, защото ни се е наложило да изминем по-голямата част от пътя пеша. Странна работа — този дъртак ми напомни магьосника Боманц, дето Дракона от Могилните земи го изяде.

— На мен всичките тия старовремци ми изглеждат еднакви.

— Възможно е. Чакай. — Той огледа кръстопътя. Аз се опитах да различа стареца в горичката. Сигурен бях, че ни наблюдава.

— Е? — попитах.

— Разделили са се точно както казаха.

Не ме питайте откъде знаеше. Знаеше. Освен ако не се преструваше. И това съм го виждал да прави.

— Глезанка е тръгнала на изток. Знахаря е продължил на юг.

И аз се включих в неговата игра.

— Откъде знаеш?

— Тя беше с него. — Той разтри хълбока си. — Тя би тръгнала към Кулата.

— Ох, да бе. — Чудо голямо. — Ние кой път ще хванем? Който и да е той, скоро трябва да си починем.

— Да. Скоро. Заради конете.

— Много ясно. — Запазих безизразната си физиономия. Вътрешно ми се искаше да имам достатъчно кураж да му кресна, че няма нужда да продължава да ми се прави на железен. Пред мен нямаше какво друго да доказва, освен че може да престане да смуче вино с галони и да се самосъжالياва. Искаше да ми се покаже какъв е

куражлия. Нека тогава видим, че му стига смелостта да намери децата си и да се сдобри с тях.

И на онзи старец сред дърветата нямаше какво да доказва, нали?

Искаше ми се той да продължи и да огласи решението, което знаех, че ще вземе. Знаех, че съм под наблюдение и това започваше да ме притеснява.

— Хайде де... Накъде?

Той ми отговори, като пришпори коня по южния път.

Какво беше това, по дяволите? Когато осъзнах какво направи той, вече бях започнал да завивам на изток.

Настигнах го.

— Защо на юг?

— Знахаря винаги е разбирал хората — подхвърли той настрани.

— И им е прощавал.

Този кучи син бе полудял.

Или пък може би изведнъж му бе дошъл акълът в главата и вече нямаше нужда да хленчи за Глезанка.

XII

Трикракият звяр отнесе главата в сърцето на Великата гора, при олтара, издигнат в центъра на кръг от побити камъни, стърчащи там от няколко хиляди години. Едва успя да се промъкне през гъсталака от престари дъбове, обкръжаващ най-великото от светилищата сред така свилите се, за жалост, горски пуцинаци.

Чудовището положи главата върху олтара и закуцука обратно из пъстрата гора.

Един по един, звярът издири шаманите на горските племена и ги отведе насила при главата. В ужаса си тези нищо и никакви престарели баячи се хвърляха пред нея по очи и ѝ се закланяха като на бог. Кълняха ѝ се във вярност от страх пред челюстите на звяра. После се погрижиха за нуждите ѝ.

Никому не хрумна да се възползва от нейната безпомощност, за да я унищожи. Страхът от нея бе твърде дълбоко запечатан в тези племена. И през ум не би им минало да ѝ противостоят.

А и звярът-поробител неизменно им внушаваше страхопочитание.

Отдалечаваха се от светилището, за да събират върбови пръчки, тайнствени билки, трева за въжета, кожа — и сурова, и щавена, благословени пера и камъни, известни със своите магически свойства. Подбираха дребни животинки, подходящи за жертвоприношения. Доведоха дори и един крадец, когото и без това щяха да убият. Мъжът пицеше и молеше да го довършат по обичайния начин, изплашен от вечните окови и мъчения за душата, посветена на някой бог.

Повечето от събраното за нищо не ставаше. Шаманската магия в по-голямата си част бе маскарад, но тя се коренеше в една дълбока истина, в един извор на истинска сила. Сила, достатъчно реална, за да служи на непосредствената цел на главата.

На това най-старо и най-свято от светилищата шаманите сами изплетоха и сътвориха човек от върбови пръчки, тревни върви и сурова кожа. Те изгориха билките, заклаха жертвените животни, дадоха име на върбовия човек и го помазаха с кръв. Заклинанията, които нареждаха, обсебваха каменния пръстен дни наред.

Повечето от тези заклинания бяха безсмислици, но в ритмите им отекуваха забравени или недоразбрани могъщи слова. Които бяха достатъчни.

Когато старците завършиха ритуала, те поставиха главата на шията на върбовия човек. Очите му примигаха три пъти.

Една дървена ръка грабна жезъла от един шаман. Старецът се строполи на земята. С несигурна крачка сглобеният се запъти към едно оголено от трева място и започна да чертае с върха на жезъла груби печатни букви.

Създанието полека даваше заповедите си на старците. Те се юрнаха да ги изпълняват. След седмица вече бяха готови да подобрят сътвореното от ръцете им.

Този път ритуалите бяха по-кървави и по-чудати. Включваха жертвоприношението на двама мъже, отвлечени от разрушения град край Могилните земи. Тези двамата умираха дълго време.

Когато ритуалите бяха завършени, върбовият човек и порочният му товар притежаваха по-голяма свобода на движенията, макар че никой не би объркал плетеното скеле с човешко тяло. Главата вече можеше да говори с тих, пресипнал шепот.

— Съберете петдесетте си най-добри войни — нареди тя.

Старците се сепнаха. Те си бяха взели своето. Приключенията не им допадаха.

Сътвореното от тях създание прошепна заклинание, в което нямаше безсмислени думи. Трима старци умряха с писъци, погълнати от червеи, които ги гризяха отвътре.

— Съберете петдесетте си най-добри войни.

Оцелелите изпълниха нареденото.

Когато бойците дойдоха, те покачиха върбовия човек на гърба на сакатото чудовище. Никое горско пони или вол не биха позволили на сглобения да ги яхне. После той поведе сбирщината към града край Могилните земи.

— Избийте ги до крак — прошепна той.

Щом клането започна, върбовият човек го отмина, вперил на юг поглед на лицето си развалина. В очите му тлееше отровна, налудничава омраза.

XIII

Мигове след като започна гюрултията, Тими влетя в лагера. Толкова беше изплашен, че бе загубил ума и дума.

— Трябва да се махаме оттук! — избърбори той запъхтяно. — Онова чудовище се върна. И нещо го язди. Някакви диваци избиват хората от града.

Дъртия рибок кимна и плисна вода в огъня.

— Преди да се сети и за нас. Точно както го репетирахме.

— О, хайде стига — изръмжа Тули. — На Тими сигурно нещо му се привижда...

Дървото изстреля прадядото на всички сини светкавици. Тя изпълни гората със сиянието, си и тресна като небесна мълния.

— Леле-мале — прошепна Тули и хукна като подгонен мечок.

И другите не изоставаха особено.

Докато търчеше с цял наръч багаж в ръце, Смедс мислеше. Предпазливостта на Рибока се беше оправдала. Може би. Както каза дъртакът, пак добре, че засега се измъкваха.

Изотзад се плисна прасковенорозово сияние. Отговори му нов син проблясък. Нещо нададе вой като изгубената душа на огромна котка.

Според Тули Рибока твърде много мислеше. Но ето на, Рибока все повече и повече поемаше водачеството, а Тули изпадна в старата роля на Смедс — на кръшкача и мрънкалото. Но Тими не се променяше. Все така си беше ловкият завързак със запаса от хиляди истории.

Рибока и Тими влагаха повече в това от Тули. Според Смедс той не можеше да ги посече. Особено след като наградата не беше толкова голяма, колкото братовчед му очакваше. Следователно нямаше нужда да проявяваш алчност, да му се не види.

Смедс приклепна до своя пън и остави багажа си в приготвеното за него гнездо от клонки. Тули вече беше на реката и се плискаше шумно.

— Шшшт! — обади се Рибока. Всички се вцепениха освен Тули, който продължаваше да се плацика бурно.

Дъртия рибок се послуша.

Смедс долавяше единствено тишина. И светкавиците бяха престанали.

Рибока си отдъхна.

— Нищо не се движи. Имаме време да се съблечем.

Смедс чу думите на стареца, но не си губи времето да се разсъблича гол и да бута.

Легнал по гърди върху един пън посред реката, посред нощ, Смедс усети първите бодежи на паниката. Не виждаше острова, към който се бяха запътили, макар че Рибока каза, че нямало как да го подминат от мястото, където бяха напуснали брега. Течението щяло да ги отнесе право при него.

Това никак не му вдъхваше увереност. Той не можеше да плува. Ако подминеше острова, сигурно течението щеше да го отнесе чак в морето.

Внезапен залп от сини проблясъци огря реката. Той с изненада забеляза, че Рибока и Тими са наблизко. А Тули, въпреки че пляскаше като бесен, бе само на стотина стъпки пред тях.

Усети подтик да каже нещо, каквото и да е, само колкото да почерпи смелост от общуването. Но нямаше какво. А и тишината беше наложителна. Нямаше смисъл да си търси белята.

През идущия час той преживя отново всеки миг на страх, който бе познал някога, всички примери за лош късмет и беда. Когато забеляза тъмната грамада на острова право пред тях, вече беше капнал от умора.

Сушата не беше кой знае какво. Широка към трийсетина стъпки и двеста крачки дължина — нокът, завършващ с нанос, по който бяха избуяли плевели и храсталаци. Никой от храстите не бе по-висок от човешки бой. Смедс реши, че за скривалище мястото си е направо жалко.

В този миг обаче то им се виждаше рай.

Минута по-късно Рибока прошепна:

— Достатъчно плитко е — стигаме до дъното. Минете пеш от другата страна така, че тук да не оставяме следи от излизане.

Смедс се плъзна във водата и откри, че тя му стига едва до кръста. Той последва Рибока и Тими — пръстите му жвакаха в калта по дъното, а прасците му се оплитаха във водни растения. Тими настъпи нещо гърчещо се и изскимтя.

Смедс погледна назад. Нищо. Фойерверки нямаше от последния залп, който бе осветил спътниците му в реката. Гората започна да възобновява нощното си шумолене.

— Защо се забавихте толкова, бе? — попита Тули малко напрегнато.

— Позабавихме се, за да вземем това-онова, та тук да не умрем от глад. Ти какво щеше да ядеш, кълбовидни мълнии ли?

Смедс се зачуди дали сегиз-тогиз по някоя доза напрежение не е полезна за здравия разум на човека. По време на безпомощното си пътешествие той бе изровил и още полезни спомени.

Тули вече го бе изоставял. Когато бяха малки — просто ей така, от жестокост, а по-късно го зарязваше на милостта на разни побойници или оставяше някой търговец да го пребие, когато той неволно бе разсейвал човека, докато Тули грабне шепа медни монети и побегне.

Тули пое вахтата.

Смедс различаваше контурите на бъдещето. Тули възнамеряваше да накара Дъртия рибок и Тими да гепят клина. И после да накара дъртия тъпак Смедс да ги пречука. Накрая да грабне плячката и да се махне. На кого да се оплаче Смедс, когато е изцапал ръцете си с кръвта на двама души?

Такъв си беше Тули. Точно такъв.

На острова останаха четири дни — хранеха комарите, печеха се на слънце и чакаха. Най-трудно беше на Тули. Той си просеше храна, колкото да не умре, но не можеше да вземе назаем сухи дрехи или завивка, с която да си направи сянка.

Смедс имаше усещането, че Рибока протака с чакането главно в чест на Тули.

На четвъртия ден следобед Рибока излезе на брега на реката. Пеш. Каналът между острова и брега никъде не беше по-дълбок от височината на гърдите. Той носеше необходимите му вещи на главата си.

Върна се чак по тъмно.

— Е? — попита Тули, единственият от тях, на когото бяха останали някакви запаси от нетърпение.

— Няма ги. Но преди да заминат, са намерили нашия лагер и са го оплячкосали. Отровили са всичко и са сложили десетки капани. Няма да се връщаме там. Може би ще можем да намерим всичко, което ни е нужно, в града. На местните вече не им трябва нищо.

Смедс научи истината за доклада на Рибока на другия ден, след като се отбиха в стария лагер, за да покаже на Тули, че не си е губил времето, като му е пилил за багажа. Бяха клали наред — без да пощадят и кучетата, домашните птици и добитъка. Утринта беше топла и не полъхваше никакъв ветрец. Крилата на милиони мухи изпълваха гората с тягостно бръмчене. Лешоядите грачеха, ръмжаха и цвърчаха — караха се, като че угощението не бе достатъчно за десет пъти повече от тях.

От вонята даже и на четвърт миля оттам на мъжете им се обръщаха червата.

Смедс спря.

— Тук аз си нямам работа. Ще отида да хвърля едно око на дървото.

— Ще ти помогна — обади се Тими.

Тули изгледа Смедс и се озъби. Дъртия рибок сви рамене.

— Ще се срещнем там — рече той.

Вонята и ужасът като че никак не го притесняваха.

XIV

Върбовият човек вървеше по улиците на разрушения град като псе-отмъстител и тронаво прескачаше легионите мъртъвци. Оцелелите от неговите горски воители го следваха, смаяни от огромните размери на града и отвратени от разрухата, причинена от магията. Зад тях вървяха няколкостотин зашеметени имперски войници от гарнизона във Веслоград. Разпознали нападателя, те бяха откликнали на призива му „На оръжие“ — главно защото да му се противопоставиш означаваше да се присъединиш към онези, чиято кръв бе оцветила калдъръма и чиито разсипани вътрешности задръстваха канавките.

На хиляди места горяха пожари. Населението на Веслоград отправяше жални ридания в мрака. Но не и в близост до ужасяващото създание, скитащо в нощта.

В сенките потайни създания мърдаха и изскачаха от скривалищата си. Страхът бе толкова голям, че когато стародавният ужас минаваше край тях, те не можеха да стоят неподвижно. Той не им обръщаше внимание. Гръбнакът на съпротивата бе пречупен.

Върбовият човек не обръщаше внимание на нищо, освен на пожарите. Избягваше огъня.

Скимтяха тетива. Стрелите се забиваха в него като в мишена. Върбови кори и каменни отломки хвърчаха. Върбовият човек се завъртя. Но на горските войници се стори, че насмалко не се прекатури. През измъчените устни на главата със свистене блъвна гняв.

После излязоха и думи — тихи и горчиви, и вдъхнаха хлад в сърцата на най-близкостоящите. Още стрели раздраха тъканта на нощта, заудряха върбовия човек, отчупиха едното му ухо и повалиха един от поддръжниците му диваци. Той млъкна.

На петдесет крачки оттам писъци разкъсваха сенките. Страховити писъци. Те караха очите на войниците, следващи върбовия човек, да се просълзят.

Те стъпваха върху вързаните, треперещи, стенещи тела на мъже, облечени с униформи точно като тяхната, техни братя по оръжие, притежавали достатъчно кураж, че да насърчи тяхната вяроност. Някои тръпнеха и извърщаха очи. Други имаха милост и слагаха край на мъченията с бързи удари на копиеото. Някои разпознаваха сред повалените свои стари другари и тихо се кълняха, че ще си изравнят сметките, когато им се удаде благодатна възможност.

Върбовият човек се оказа неудържим като природно бедствие. Той премина през Веслоград, сеейки смърт и разруха, събирайки поддръжници. Най-сетне стигна Южната порта на града, където Кенефа и другарят му изчезнаха сред порой от ритници. Върбовият човек протегна ръка и прошепна няколко тайни думи. Портата се пръсна на трески и клечки. Той премина през нея и се спря, загледан в обгърнатия от мрака път.

Следата изглеждаше изгубена. Дирята на пляката бе погълната от други миризми, също така познати, дразнещи и омразни.

— И тях — прошепна той. — И тях. Избийте ги до крак и си тръгвайте. — Той подуши във въздуха. — *Той!* И онази проклета Бяла роза. И тоз, що осуети начинанието ми в Опал. И магьосникът, който ни освободи. — Разкъсаните устни потръпнаха от мимолетна уплаха. Да. Дори и той знаеше какво значи страх. — *Тя!*

Звярът на име Псето Жабоубиец вярваше, че *тя* е изгубила силите си. И на него самия му се искаше да повярва. Това би било справедливост, толкова прекрасна, че няма равна на себе си. Той имаше нужда да вярва в това. Ала не смееше — не напълно, докато не го види с очите си. Псето Жабоубиец действаше, тласкано от мотиви, които не бяха негови. А тя беше също толкова изкусна и лукава, колкото и всички човеци.

Нещо повече — той сам се бе опитал веднъж да я разоръжи и провалът му го бе докарал до това жалко положение.

Псето Жабоубиец се промъкна през портата, като разбута войниците. От него капеше кръв. Часове наред то бе вилняло из града, утолявайки древната си жажда за кръв. Сега вървеше на четири крака, макар, че единият беше изкуствен като тялото на върбовия човек. И Псето се загледа по пътя.

Горските воители се строполиха и заспаха кой където свари. Върбовият човек бе целеустремен. Не показваше никакви намерения

да глези последователите си.

Залитащ шаман, чиито крака едва го държаха, се опита да заговори върбовия човек и да го накара да разбере, че тленната плът не може да издържи на задаваното от него темпо.

Главата леко се извърна. Изразът, изписан върху лицето-развалина, бе презрителен.

— Не изоставай или умри — прошепна тя и кимна на мъжете да го вдигнат на гърба на звяра. И препусна, полудял от жажда за мъст.

XV

Онези, които Гарвана преследваше, никак не се стараеха да прикриват по кой път са поели. Според мен са си мислели, че няма защо. Както и да е, Гарвана знаеше накъде се е запътил онзи, когото преследваше. Към някакъв град на име Катовар, чак на южния край на света.

Познавах го този Знахар. Той и момчетата от неговия Черен отряд добре ме подредиха в Могилните земи, макар все пак да не се престараха. Излязох жив от тази работа. Затова към тях изпитвах смесени чувства. Корава банда бяха. На мен не ми се искаше много-много да ги хванем.

Колкото повече яздехме, толкова повече Гарвана пресъхваше и се превръщаше в истинския Гарван. Не, не ви говоря за Гаргата, когото опознах след първата ни среща, а за истинския разбойник, толкова корав и безмилостен, сякаш бе самата смърт. Според мен, след като взе решението, че има нещо друго за вършене, въобще не се и сецаше за пиене.

Всяка сутрин, преди да потеглим, и всяка вечер, след като построим лагера, се упражнявахме. Дори и в най-слабата си форма единствено това бе по силите ми, за да се справям с него. Когато наистина започна да се възстановява, той ме биеше наред във всичко, освен в хвърлянето на камъни и бързоходството.

Раненият хълбок изобщо не облекчаваше положението му.

Никога не се отбиваше в хан или в село. Пазеше се далеч от изкушението, предполагам.

Никога няма да ме впечатлите с каквото и да било, ако ще ми разправяте измишльотини, а никога не сте виждали Кулата в Чар. Толкова грамадно нещо просто не бива да съществува. Сигурно е висока петстотин стъпки и е черна като сърцето на ястреб. Никога преди не бях виждал такова нещо и сигурно никога няма и да зърна.

Не се приближавахме твърде много. Гарвана каза, че нямало смисъл да привличаме вниманието на тукашните хора. И беше много

прав. Това бе сърцето на империята, домът на Господарката и на всички онези стари чудовища, наречени Десетте, Които Били Покорени.

Изминах няколко мили с наведена глава, докато Гарвана се спотайваше наоколо и се опитваше да разузнае нещо. Много ми беше хубаво, че си почивам след всичките тези стотици мили на кон.

Той се материализира сред залеза, обагрил хоризонта с пожари, сякаш е настъпил краят на света, и седна срещу мен.

— Не са в Кулата. Отбили се там за една-две седмици, но после продължили на юг. Тя ги последвала.

Длъжен съм да призная, че изстенах. Никога през целия си престой в казармата не съм хленчил, но и не ми се бе налагало да издържам подобно изпитание. То това не е за хора.

— Настигаме ги, Чудак. Бързо. Ако и в Опал се разлигавят, също като тук, ще ги хванем — Той ми се ухили мазно. — Нали искаше свят да видиш.

— Ама не целия проклет свят само за седмица. Аз, един вид, разчитах да се насладя на гледките.

— Ако не ги накараме да се обърнат и да се запътят към бедата, може и да не остане много свят за гледане.

— Като стигнем, ще отделиш ли време да си потърсиш децата? — Искаше ми се да видя морето. От мъничък го исках. Един пътешественик бе минал някога и ни разказа на нас, децата, разни лъжи за Градовете на скъпоценните камъни и Морето на Страданията. От този ден нататък, докато копаех картофите или скубех плевелите, аз непрестанно мислех за морето. Представях си, че съм моряк и търкам с пемза палубата, но някой ден ще стана собственик на кораб.

Какво ли знаех аз?

Но още повече от морето исках да видя как Гарвана постъпва правилно със себе си и с децата си.

Той ме изгледа странно, а после отклони въпроса, като изобщо не му отговори.

Докато яздехме, събрахме оттук-оттам цял арсенал. В покрайнините на Опал ни се удаде шанс и да се похвалим с него. Не че свърши кой знае каква работа.

Една грамадна стара черна желязна карета с космат задник изскочи с рев от града и се понесе по пътя право към нас — пустите му коне сякаш издишваха огън! Не бях виждал такова нещо.

Гарвана обаче беше.

— Това е каретата на Господарката! Спри я! — Той измъкна един лък и натегна тетивата.

— Каретата на Господарката? Да я спра? Човече, ама ти си откачил! Имаш курешки вместо мозък! — И аз извадих лъка си.

Гарвана вдигна ръка — сигнал за тях да спрат. Опитяхме се да си придадем вид „Трай си и вади! Парите или живота!“. Да се направим на гадове.

Кочияшите дори не намалиха ход. Сякаш изобщо не ни виждаха. Най-накрая се търколих с гъза напред в една канавка, около педя пълна с вода и тиня. Когато станах, видях, че Гарвана се е нахакал в едни къпинови храсти от другата страна.

— Нагли копелета! — кресна той подир каретата.

— Да бе, никакво уважение към двама честни разбойника!

Гарвана ме погледна и се разсмя. Стрелнах го и аз и също се разхилих. След малко той каза:

— В тая карета нямаше никого. — Гласът му прозвуча озадачено.

— Че кога намери време да провериш?

— Мисля, че знам какво става. Хайде. Трябва да побързаме. Хвани си коня.

Хванах го. Този кон беше твърде тъп, че да злобее срещу някого. Но неговият жребец продължаваше да го разкарва насам-натам и изглеждаше, сякаш мисли: „Този лайнрян номер няма да ми го извъртиш втори път, кучи сине!“ Тази игра се проточи. Най-сетне я прекратих, като се промъкнах зад коня от другата страна.

Докато се моткахме тук, пропиляхме близо половин час.

Когато стигнахме до брега, големият черен кораб бе на около половин час надолу по канала. За минута ми се стори, че Гарвана ще накълца скопения си кон на стръв за риба. Но той просто слезе от него и застана на кея, загледан в морето. Когато някой местен ни изръмжеше, че сме му пречели да мине, той само му хвърляше онзи поглед, който смразяваше сърцето и ускоряваше крачката.

Връщаха му го, обаче. Там, на брега, мъжете не бяха мекушавци.

Черният кораб се стопи в маранята над водата. Гарвана се върна разтреперан при шумотевицата и миризмата на риба.

— Май ще трябва да продадем конете и да намерим кораб, който да пътува до Берил.

— Чакай малко, човече. Стига толкова. Разумът си е разум. Смяташ да ходим чак на края на света? Я се огледай тук. Това е Опал. Кажеш-речи откакто те познавам, те слушам как приказваш, че трябвало да се върнеш в Опал и да разбереш какво е станало с децата ти. Погледни. Тук сме! Да го направим.

Този човек ми беше приятел. Но имаше проблеми с ината. Преди да стане Гарвана, той беше Гаргата, а преди да стане Гаргата, е бил Гарвана. А някога, много отдавна, преди да стане за първи път Гарвана, е бил някой друг. Не съм наясно кой, но знам, че е бил високопоставен и е дошъл от Опал, където зарязал двете си деца близнаци, а после се събрал със Знахаря и онази банда и тръгнал на север за битката в Защитника.

Просто зарязал дечицата на произвола на съдбата. Измъчваше се, защото не знаеше какво е станало с тях, защото като баща Гарвана не беше лайно. Колкото до мен, мислех, че е крайно време най-сетне да оправи тази работа.

Той дълго мисли за това. Не откъсваше поглед от брега на изток, сякаш отговорът можеше да дойде оттам. Когато погледнех нататък, аз виждах богаташки къщи по върховете на скалите с изглед към морето. Винаги съм подозирал, че е бил от заможните.

— Може би на връщане — най-сетне изрече той. — Когато отново се отправим на север.

— Добре.

— Глупости!

Той долови мисълта ми и сякаш се сви в себе си. Не ме поглеждаше.

Най-добрият кораб за Берил, който намерихме, беше някаква тлъста плоскодънна гемия, която тръгваше след два дни. На мен ми приляваше само като я погледна.

Тази нощ Гарвана се насмука здравата, макар повече и думица да не обелих за децата му. Сигурно ми четеше мислите. Или пък своите, което е още по-зле.

Аз станах рано. Гарвана цял ден щеше да го мъчи махмурлук. Той беше от ония стари пръдливци, дето вечно ти разправят как като били млади, махмурлук не ги ловял. Тръгнах да поразгледам.

Справих се много добре. Така и не се загубих. А в града, който две поколения е бил част от империята, живееха всякакви хора и почти навсякъде намирах по някого, който да говори някой от познатите ми езици.

Не беше кой знае колко забавно да се ровиш в миналото на приятел. И без това не научих кой знае какво. Почти не можах да намеря човек, който да си спомня нещичко — а онова, което помнеше, приличаше повече на вълшебна приказка. Добрите истории винаги се раздуват. Но мисля, че успях да извлека нещо разумно от всички тези небивалици.

Много, много отдавна някакъв тип на име Хромия бил губернатор на провинцията, в която влизал и Опал. Хромия бил един от първите Десет, Които Били Покорени, немъртвите дяволи-магьосници, защитници на Господарката. Наричаха ги Покорените, защото някога, докато сами си били господари, представлявали големи злодеи, но после били поробени от много по-велика и по-мрачна сила.

Този, Хромия, бил възможно най-покварения и калпав губернатор, който някога е съществувал.

По-късно се запознах с този тип. Бе пристигнал в Могилните земи за последната голяма битка и там си получи своето. Мога само да кажа, че нито един човек по този широк свят не е проронил сълза, когато той пукна. От всички Покорени този беше най-побърканият и най-гадният.

Както и да е, в Опал той бил шефът и заедно с приятелчетата си съсипвал провинцията и крадял дори и медните монети от очите на покойниците. Някой си Баронет Вран, чието семейство се съюзило с империята, когато тя стигнала дотук, заминал нейде по служба. Докато го нямало, неговата благоверна се забъркала с бандата на Хромия до такава степен, че спомогнала семейството на баронета да бъде лишено от повечето си почести и титли и от всичките си имоти. Помогнала да натопят някои от чичовците, братята и братовчедите, за да ги екзекутират и да им конфискуват имотите.

За нея не можах да науча много. Брактът им бил уреден и в него никога не е имало любов. Останах с впечатлението, че договорът е

склучен, за да се прекрати някаква вражда, траяла сто години. Но не станало.

Тя разчистила и изтрепала цялото семейство на Гарвана. После той убил и нея, и цялата ѝ банда, освен самия Хром. Навярно е можел да си възвърне всичко, стига да е искал. Хромия никога не е бил в добри отношения с Господарката. Но Гарвана намерил Глезанка, Бялата роза, превърнала се в неин смъртен враг...

Никак не се справих зле с разследването, макар и да се хваля самичък. Въпреки че не успях да науча нищичко за децата на Гарвана. Натъкнах се само на двама души, които си спомнях, че е имало и деца, ала те не знаеха какво се е случило с тях.

Май на никого не му пукаше, освен на мен.

Продадохме конете. Парите от тях не стигнаха. След цялото това изтощително препускане на юг те бяха доста скапани. Лош махмурлук мъчеше Гарвана и той не беше в настроение да спори. Но аз на стари години започвах да проявявам храброст.

— Какъв е смисълът да преследваме Знахаря до другия край на света? — попитах го. — Особено като се има предвид, че последния път, когато се натъкна на него, той забодде в теб стрела? Да кажем, че го хванем. Ако той не свърши работата, ако изобщо ни послуша, какво ще направи той за ставащото на север?

Трябва да призная, че бях доста скептично настроен към онова, което той твърдеше, че може би се е случило там. Макар и на времето да беше учил малко черна магия.

Сигурно на това му се вика заяждане. Казах му:

— Доколкото знам, ти имаш много по-важна работа тук, в Опал. Той ме изгледа гадно.

— Не ми пука особено какво мислиш по въпроса, Чудак. Гледай си работата.

— То е и моя работа. Мен ме мъкнат през половината свят и накрая може и да ме пречукат някъде, на някое място, дете не съм го и чувал, само защото главата ти е пълна с проблеми.

— Ти не си роб, Чудак. Никой не ти е опрял нож в гърлото.

Не можех да му кажа „Аз съм ти длъжник, човече, но ти нищо няма да разбереш от това. Преди да пропаднеш, ти ме научи да чета и

пиша и да повярвам, че струвам нещичко като човек.“ И затова казах:

— Ако те зарежа, кой ще те мие, като се омажеш целия с повръщано? Кой ще те влачи после, сбиеш ли се в някоя кръчма и ти смачкат гъза от бой?

Предната вечер той бе свършил тъкмо тази работа и ако не се бях появил навреме, можеше и да го утрепят.

Него, хукналият да спасява света.

Той беше в скапано настроение. От махмурлука здравата го цепеше глава. Хълбокът го болеше. Както и цялото тяло — от боя. Но дори и в това състояние не можеше да намери начин да ми отговори. Каза само:

— Ще направя каквото съм намислил, Чудак, независимо дали е право или криво. И ми се ще и ти да си с мен. Ако не можеш да се справиш, няма да ти се разсърдя.

— Но какво друго, по дяволите, да струвам с живота си? Нищо не ме връзва.

— Защо тогава само се заяждаш?

— Понякога ми се иска да знам, че в онова, което правя, има някакъв смисъл.

Качихме се на кораба, който, както се оказа, караше зърно и сега отиваше, натоварен с баласт, да вземе нов товар. Заминавахме за краища, които, дори и Гарвана не беше виждал. И преди да стигнем закъдето бяхме тръгнали, и двамата бяхме повече от сигурни, че не е бивало да го правим. Но когато собственикът отказа да обърне кораба, решихме все пак да не се пробваме обратно пеш до Опал.

Всъщност пътешествието далеч не започна чак толкова зле. Но после се наложи да отвържат въжетата, които прикрепяха кораба към кея.

В средата на пътя ни застигна буря. По това време на годината тя връхлетя съвсем неочаквано. „През този сезон няма бури“ — обеща ни един от екипажа, след като вятърът сцепи едно платно, което моряците не свиха навреме. И още четири дни продължи да няма бури през този сезон, все така. Затова, когато пристигнахме в пристанището на Берил, бяхме закъснели с още четири дни.

Не поглеждах назад. Каквото и да си мислех преди за Гарвана, за децата му и за неговите задължения, сега то не ми беше интересно. Те бяха от другата страна на голямата вода, а на мен ми мина мерака да

ставам моряк. Ако Гарвана изведнъж решише да се върне и да си уреди сметките, щях да му кажа да си фрасне един лакет в носа.

Бандата, която преследвахме, беше оставила явна диря. Приятелчето на Гарвана прекосило Берил с гръм и трясък, преструвайки се на имперски легат, поел на тайнствена мисия.

— Сега Знахаря бърза много — рече Гарванът. — Преследването ще е дълго.

Изгледах го, ала нищо не казах.

Купихме нови коне и посъбрахме вещи, нужни за пътуването. Когато излязохме през Боклучавата порта, както я наричаха, бяхме изостанали със седем дни. Гарвана потегли така, сякаш имаше намерение до утре да ги навакса.

XVI

В сърцето на континента, далеч на изток от Могилните земи, Веслоград, Кулата и Опал, зад Мъжеград и дори отвъд онази затънтена пустош, наречена Ветровития окръг, се простира обширната, негостоприемна, неплодородна, странна земя, която наричат Равнината на страха. Това име си има сериозни основания. За хората тази земя е страшна. Те рядко са добре дошли тук.

В сърцето на Равнината на страха има гол кръг. В центъра му се възправя изкорубено дърво, старо наполовина колкото времето. Дървото е баща на фиданката, бдяща на пост над Могилните земи.

Малцината диви, първобитни номади, обитаващи Равнината на страха, го наричат Старото Бащинско дърво и му се кланят като на бог. И това дърво наистина е бог, или поне е толкова близо, че няма разлика. Но силите на този бог са строго ограничени.

Старото Бащинско дърво тракаше неистово. Ако беше човек, сигурно щеше да крещи от гняв. След дълго, дълго закъснение неговият син му бе препредал подробности за грешката си, що се отнася до копаещото чудовище, погребаната глава и безумното смъртоносно вилнеене на върбовия човек.

Гневът на дървото не бе изцяло предизвикан от пипкавостта на сина му. Той беше насочен в същата степен и към собственото му безсилие и към уплахата, която внушаваше новината.

Един стар злодей бе погребан завинаги — светът си отдъхна и се зае с по-дребните си грижи. Но злото не бе изгубило нито крачка. То отново стоеше на дневен ред. И тичаше свободно, необузвано и без съперници, и изглежда, сякаш бе способно да погълне омразния му свят.

Той беше бог. По най-дребните свидетелства той бе способен да разчете формата на възможното предстоящо. А предстоящото, което виждаше, бе пустош, тънеща в кръв и ужас.

Провалът на неговия потомък може би предшестваще още по-големия провал на собственото му доверие.

Когато кипящият му гняв се уталожи, то изпрати своите създания — говорещите камъни, в най-далечните, в най-затънтените и сенчести краища на Равнината, за да отнесат призива му за събрание на Народите — парламентът на над четирийсетте вида разумни същества, населяващи тази най-чудата част на света.

Старото Бащинско дърво не можеше да помръдне, нито пък да разпростира силата си отвъд определени граници, но притежаваше способността да изпраца вместо себе си легати и яничари.

XVII

Когато стигна Мъжеград, старецът едвам се крепеше на седлото. Досега бе водил заседнал живот. Не притежаваше нищо освен волята си и черната магия, за да удържи срещу рисковете на пътуването и собствените си физически спънки.

Волята и уменията му бяха значителни, ала нито бе неизтощим, нито пък неуморим.

Научи, че вече е изостанал само с пет дни от преследваните. Бялата роза и нейният отряд не бързаха и нямаха проблеми със заобикалянето на имперските власти. Въпреки цялото си отчаяние, старецът отдели два дни за почивка. Това бе инвестиция на време, която той вярваше, че по-нататък по пътя ще му изплати дивиденди.

Когато тръгна от Мъжеград, потегли с кон и товарно муле, избрани по якост и издръжливост, не по бързина и красота. Дългият, далечен път през следващия етап щеше да го преведе през Ветровития окръг, земя с лоша слава. Не му се искаше да се задържа там.

Докато преминаваше през все по-малки, все по-бедни и разделени от все по-далечни разстояния селца на път за Ветровития окръг, той разбра, че скоростно навакса — ако съкращаването на закъснението на четири дни за също толкова седмици може да се нарече скоростно.

Навлече в необитаемата земя, като почти не таеше оптимизъм за бърз успех. През Ветровития окръг не минаваха редовни постоянни пътища — дори и империята ги отхвърляше като ненужни. Щеше да му се наложи да забави ход и да използва таланта си, за да намери пътя.

Дали? Той знаеше накъде са се отправили. Защо да се тревожи къде са сега? Защо не го забрави и просто не се насочи към мястото, откъдето те щяха да напуснат Ветровития окръг? Ако продължаваше да упорства, можеше да стигне там и преди тях.

Бе изминал три четвърти от пътя през пустошта, навлязъл в най-окаяните земи — лабиринт от голи и силно разрушени камъни. Построй лагер, нахрани се и се отпусна назад, за да гледа как изгряват звездите. Обикновено заспиването му отнемаше само мигове, но тази вечер нещичко не спря да гризе крайчеца на съзнанието му. Доста време му отне да проумее какво е то.

За пръв път, откакто навлезе във Ветровития окръг, той не бе сам в онзи кръг на съзнанието, отворен за безсъзнателен преглед на мистичните му сетива. Някъде на около миля източно от него си имаше компания.

И нещо друго се движеше в нощта — нещо огромно, опасно и чуждо, което кръстосваше високо във въздуха и дебнеше.

Той предпазливо изпрати опипващата си мисъл на изток.

Те! Преследваните! При това — нащрек и разтревожени, също като него. Нещо определено щеше да се случи.

Старецът веднага се оттегли и започна да прибира лагера. През цялото време мърмореше, ругаейки болезките и немощността, негови неизменни спътници. Продължаваше да претърсва нощта за дебнешото присъствие.

То ту се появяваше, ту си отиваше. Бавно — все още търсеше. Добре. Може би имаше време.

Нощното пътуване се оказа по-трудно, отколкото очакваше. А го имаше и онова нещо горе, което като че от време на време успяваше да го забележи, въпреки че той напрягаше всички сили да се слее с каменната земя. Нещото държеше животните му в постоянен ужас. Пътуването се влачеше болезнено бавно.

Зората се заканваше да пукне, когато той изкачи един остър като нож рид и забележа лагера на преследваните долу в каньона, от отсрещната страна. Започна да се спуска — чувстваше се така, сякаш дори и косата го болеше. С всяка минута животните ставаха все по-опърничави.

Огромна сянка се разстла над него и продължи да се разгръща. Той погледна нагоре. Някакво чудовище, към хиляда стъпки на дължина, се спускаше над лагера на преследваните.

Викът му „Чакай!“ отекна в неподвижните камъни.

С всяка стъпка очакваше смъртоносното убождане на стоманеното острие на някоя стрела. Чакаше смачкващата, жилеца прегръдка на пипалата на вятърния кит. Но ужасът не успя да го надвие.

Жилав, мургав мъж излезе на пътя му. Наблюдаваха го очи, твърди и тъмни като късове обсидиан. Неиде отблизо, непосредствено до него, друг човек се обади:

— Проклет да съм! Това е онзи магьосник Боманц, дето ужким го изяде Драконът на Могилните земи!

XVIII

Огнена змия се плъзгаше на юг и поглъщаше замъци, големи и малки градове, и се разрастваше, макар че и късове от нея да отпадаха по пътя. След себе си оставаше само черно и кървавочервено.

Псето Жабоубиец и върбовият човек бяха смъртоносните зъби на тази змия.

Дори и върбовият човек си имаше физически ограничения. И периоди на просветление. В Розоград, след като наказа града, в миг, когато разумът надделя, той реши, че нито той, нито войниците му биха издържали на сегашното темпо. И наистина, загубите сред последователите му се дължаха повече на трудностите, отколкото на вражките действия.

От няколко дни той лагеруваше под развалините на града и се съвземаше, докато масовото дезертъорство на натоварените с плячка редници не му подсказа, че войниците му са си починали достатъчно.

Пет хиляди души го последваха в похода към Чар.

Кулата бе запечатана. Вътре го разпознаха. Не искаха да го пуснат. Нареккоха го бунтовник, предател, побъркан, измет, че и с още по-лоши имена. Подиграваха му се. *Нея* я нямаше, но нейните лакеи си оставаха верни, храбри и почти безстрашни.

Те изпратиха червеите на силата, които се гърчеха над камъка, вече твърд като диамант заради заклинанията, наложени още по време на строителството на Кулата — виещи се заврънкулки в пастелнозелено, розово, синьо, които се втурваха към всяка точка на нападението и поглъщаха магическата енергия, идеща отвън. Магьосниците в Кулата не бяха толкова велики, колкото техния нападател, но притежаваха предимството да могат да работят зад защитните укрепления, издигнати от онзи, по-могъщият от него.

Върбовият човек бълваше ярост, докато изтощението не го сломи. И най-мощните му усилия оставиха само малки белези, почти

петънца, върху фасадата на Кулата.

Дразнеха го и го подиграваха, онези глупаци вътре, но след няколко дни играта им омръзна. Ядосани от неговата настойтелност, те започнаха да го замерят с разни неща. С горящи неща.

Той отново излезе от района.

Неговите войски вече не му вярваха, когато той каза, че Господарката е изгубила своите дарби. Ако бе вярно, защо нейните капитани упорстваха така?

Вероятно наистина я нямаше в Кулата. Щом отсъстваше, значи можеше да се върне по всяко време, призована да окаже помощ. В този миг не би било умно да те намерят в лагера на върбовия човек.

Армията му започна да се изпарява. Цели отряди изчезваха. Бяха останали малко под две хиляди души, когато магиите на върбовия човек най-сетне отвориша портата на Кулата. Те влязоха вътре без особено въодушевление и откриха, че песимизмът им е оправдан. Повечето умряха в капаните на Кулата, преди господарят им да успее да ги подкрепи.

Той я караше малко по-добре.

Изскочи отново навън и се търколи по тревата, за да угаси пламъците, ръфащи плътта му. От бойниците валяха камъни и заплашваха да го смачкат. Но той успя да ги избегне и то достатъчно бързо, че да попречи на отстъплението на останалите му няколкостотин войника.

Псето Жабоубиец не участваше. След онова унижение то не се навърташе насам. Като проклинаше на всяка крачка, върбовият човек го последва.

Защитниците на Кулата използваха магията си, за да поддържат смеха им да кънти около него дни наред.

Градовете между Чар и морето си струваха, а Опал — двойно. Отмъщението на върбовия човек бе толкова изтънчено, че се налагаше да изчака шест дни в развалините, преди един непредпазлив морски капитан да се залови да разследва бедствието.

Тази мъка подхранваше гнева на върбовия човек. Самите орисници като че се бяха наговорили да осуетят отмъщението му.

Въпреки всичките му трескави и неуморни усилия, той не постигаше нищо — освен в царството на лудостта, което той не забелязваше.

В Берил се сблъска с чародейство, почти равно на онова, с което се бе срещнал в Кулата. Защитниците на града, вместо да коленичат пред него, подеха яростна борба.

Гневът и лудостта му тогава наплашиха дори Псето Жабоубиец.

XIX

Тули седеше на един пън и се чешеше, загледан нанякъде към дървото. Според Смедс той нищо не виждаше. Пак беше изпаднал в самосъжаление. Или още не го беше пунало.

— Майната му — промърмори той. И след малко додаде: — Да върви по дяволите.

— Какво?

— Да върви по дяволите, казах. Писна ми. Прибираме се.

— Чуй ме сега: какво стана с богаташките къщи, породистите коне, красивите жени и това, дето сме щели да се уредим за цял живот?

— Майната му. Цяла пролет се мотаме тук, лятото преполовихме вече, а сме стигнали до под кривата круша. Тоя живот ще си остана прошляк от Северния квартал. Само дето нещо си бях въобразил и си мислех, че мога да надскоча себе си.

Смедс погледна към дървото. Тими Локан беше там и хвърляше пръти — безмозъчно упражнение, което така и не му омръзваше. Днес той изкушаваше съдбата — беше се приближил повече отвсякога, издирваше отхвърчалите надалеч пръчки и ги мятеше върху купчината около дървото. Тази работа изглеждаше по-лека от събирането на сухи съчки в леса. Гората наоколо бе прочесана из основи, сякаш беше парк.

На Смедс му се струваше, че още днес-утре биха могли да запалят огъня. На места купчината се издигаше на петнайсет стъпки и дървото изобщо не се виждаше.

Какво ли бе намислил Тули? Този пристъп на хленчене и униение се вписваше в поведението му, откакто плуваха по реката, но моментът бе подозрителен.

— Готови сме още днес-утре да запалим огъня. Защо не изчакаш?

— Майната му. Нищо няма да стане и ти го знаеш. Ако не го разбираш, значи се самозалъгваш.

— Щом искаш да се прибираш, тръгвай. Аз ще остана докрай да видя какво ще стане.

— Казах, че се *прибираме*. Всичките.

Така значи, помисли си Смедс. Тули манкираше, за да прецака другарчетата си.

— Ха на бас, че гласуването ще е три към едно против тебе, брат'чеде. Щом искаш да си тръгваш, върви. Никой не те спира.

Тули се опита да заплашва, все едно е някакъв генерал.

— Затваряй си устата, Тули. Не че съм гений, ама за колко тъп ме мислиш все пак?

Тули малко позакъсня с възклицанието:

— Ъ? Какво искаш да кажеш?

— Онази нощ те хвана шубето и ти избяга от нас по реката. И аз се позамислих досега как си се държал с мен. Този път не ще ме прецакаш, Тули. Няма да си тръгнеш с клина и да зарежеш стария Смедс с пръст в гъза.

Тули понечи да протестира, че бил невинен и подобно нещо и през ум не му било минавало. Смедс гледаше как Тими Локан мята пръти. Изобщо не слушаше Тули. След малко видя Рибока да се задава откъм града. Старецът мъкнеше нещо на рамо, но Смедс не можеше да различи какво е то. Надяваше се да е пак някое от онези сърнета-джуджета, което старецът донесе преди около две седмици. Хубаво си похапнаха тогава.

И Тими забеляза Рибока. Той мигом загуби интерес към прътите и се запъти към него.

Рибока не носеше сърне, а някакъв вързоп, който издрънча, щом го пусна на земята пред пъна.

— Натам нещо се размириса, та рекох да се поразтърся — рече той. После развърза вързопата си от дрипаво одеяло. — Тия, като са минали оттам, не са останали да плячкосват.

Смедс зяпна. Там имаше цели купища монети, някои от тях дори златни. Проблясваха пръстени, гривни, обеци, брошки, колиета — дори с прославени скъпоценни камъни. Никога не беше виждал такова богатство на едно място.

— Сигурно има и още много — продължи Смедс. — Взех само онова, което се намираше лесно, и като събрах толкова, колкото можех да нося, спрях.

Смедс погледна Тули:

— А ти искаше да се махнеш, защото цялата работа била голяма издънка!

Тули гледаше благоговейно купчината. После доби подозрително изражение и Смедс разбра, че се чуди дали Рибока не е скрил някъде най-хубавите съкровища, за да си ги прибере по-късно. Типичното мислене на Тули Стал — и то мислене на глупак.

Ако Рибока е искал да потули нещо, той просто щеше да скрие съкровищата и нищичко да не им каже. Никой нямаше да разбере. Никой не се интересуваше от този град. Никой не искаше и да знае какво се е случило там.

— Какво става? — попита Рибока, като местеше поглед от Тули към Смедс.

— Беше се разхленчил, че цялата тази работа е една голяма издънка, било му писнало и искал да се прибираме — обясни Смедс. — Но виж сега, дори и да не случим с дървото, като бандити успяхме. Доста време ще мога добре да си поживея с един дял от това тук.

Рибока погледна Тули, после пак Смедс.

— Разбирам — рече той. И може би наистина разбираше. Не беше балама тоя старец. — Тими, ти имаш набито око за тия неща — продължи той. — Защо не го разделиш на равни дялове?

— Ей сега. — Тими седна и зарови ръце в монетите, като се смееше. — Някой да вижда нещо, дето да си го иска?

Липсваше такъв.

Биваше си го Тими. След като подели плячката, дори и Тули нямаше от какво да се оплаче.

— Там трябва да има още — рече Рибока. — Да не споменаваме, че видях и много стомана, която може да се почисти и да се продаде на едро, ако докараме една каруца и я натоварим.

След като преровиха дяловете си, Тули и Дъртия рибок потеглиха обратно за града. На Смедс не му се щеше и да припарва нататък, но реши, че трябва да отиде с тях, за да държи Тули под око. Тими изобщо не искаше да ходи. На него му беше хубаво да трупа дърва на купчината.

Оплячкосването на града си беше в реда на нещата и им отне цели десет дни — нали трябваше да почистват оръжията и други големи ценни предмети, да ги опаковат предпазно и да ги скрият, за да

ги вземат по-късно. Събраха толкова пари, накити и разни дреболии, че на всекиго се полагаше порядъчен товар.

Дори и Тули изглеждаше щастлив и доволен. Засега.

Но една вечер каза:

— Знаете ли какво ме гризе? Как така на никой друг в целия проклет Веслоград не му е хрумнало същото, каквото и на мен? Бих заложил и топките си, че досега трябваше да сме затънали до гъз в разни типове, които се мъчат да докопат тоя клин.

— Чудех се защо никой не е дошъл да провери какво се е случило с гарнизона — изсумтя Дъртия рибок.

Никому не хрумваше нищо. Въпросите просто се изпречиха пред тях като умряла риба, твърде вмирисана, че да не й обръщаш внимание, и прекалено голяма, че да я изтикаш настрани.

— Май е време да го подпалим и да видим дали ще стане, или не — рече Рибока. — Ако тая купчина порасне още малко, Тими вече няма да може да мята пръти толкова високо.

Смедс осъзна, че не му се иска да предприема следващата стъпка. И Тули май не изглеждаше особено нетърпелив. Но Тими се бе ухилил от ухо до ухо. Сърбяха го ръцете да започват.

Тули се наведе и подхвърли на Смедс:

— Тоя дребен джебчия подпали това-онова в града. Обича да гледа пожари.

— Денят е подходящ — рече Рибока. — Хубавият ветрец ще раздуха огъня. Жежък слънчев ден — знаем, че тогава то спи най-дълбоко. Остава ни само да си погледнем в гащите да видим имаме ли топки и после да го направим.

Спогледаха се продължително и най-сетне Смедс каза:

— Добре.

Стана и нарами наръча съчки, който трябваше да хвърли на кладата. Рибока и Тими също награбиха техните. Тули нямаше как да изклинчи.

Запалиха вързопите на дъното на изкопаната от чудовището дупка, изскочиха от нея и нападнаха планината от съчки откъм страната, откъдето духаше вятърът. Метнаха наръчите. Тули метна своя твърде отдалеч и той не можа да стигне, но това нямаше значение.

Огънят вече се беше разrazil в пъклени измерения.

Наоколо трещяха напосоки сини мълнии. Ала не стигаха надалеч.

Смедс усещаше жегата от мястото, където беше приклепнал и наблюдаваше. Ега ти лагерния огън! Но не беше поразен. Най-вече се чувстваше тъжен.

Огънят горя чак до свечеряване. В полунощ Тими отиде да го нагледа и се върна с вестта, че все още под пепелта горят много живи въглени и изобщо не е успял да се приближи.

На другата сутрин всички отидоха на оглед. Смедс се слиса. Дървото все така си стоеше на мястото. Стволът му бе обгорен и нямаше листа, но не беше мръднало, а сребърният клин злоещо блещукаше точно пред очите им. Не протестира срещу присъствието им, без значение доколко се приближаваха.

А те не доближиха достатъчно. От пепелта все още лъхаше жегата. Донесоха вода от реката, изляха я и оформиха пътека. Тими Локан се писа доброволец да вземе лоста и да измъкне клина.

— Не мога да повярвам — рече Тули, когато Тими натисна лоста и дървото не предприе нищо. — Не ми се вярва, да му се не види! Наистина ще го направим!

Тими сумтеше, напъваше се и ругаеше, ала нищичко не се случи.

— Тоя проклетник не ще да излиза! Ох!

Клинът изскочи. Когато прелетя край него, Тими се пресегна и за секунда го сграбчи в лявата си ръка.

После изпищя и го изпусна.

— Мамка му, това копеле пари!

Той дотича разплакан и пъхна ръката си в последната кофа вода. Дланта му се беше зачервила и по нея вече започваха да се образуват пришки.

Рибока взе една лопата и изрови клина от пепелта.

— Внимавай, Тими. Готвя се да го пусна в кофата.

— Ръката ми...

— С тежките изгаряния не бива така. Връщай се в лагера. Там имам един мехлем, дето ще ти подейства много по-добре.

Тими извади ръката си. Рибока пусна вътре клина. Водата засъска и закипя.

— Смедс, ти носи кофата — нареди Рибока.

— Трябва да се махаме. Онова май се пробужда — обади се Тули.

На това небе трудно се забелязваше, но сякаш по краищата на най-дребните оцелели клонки проблясваха сини искрици.

— Клинът вече не загарява сърцевината на дървото — рече Рибока. — Чупката! — нареди той на камарата тропаци крака и размахани лакти.

Преди да хлътне в гората, Смедс се огледа назад. Тъкмо в този миг дървото изпусна бурен разряд без посока. Мълнията едва не го ослепи. Хвъркна пепел чак до облаците. Болката, разочарованието и... тъгата?... на дървото го докоснаха като ситен, тъжен дъжд. Усети, че по лицето му текат сълзи и вина изпълва сърцето му.

Дъртия рибок се втурна запъхтян в лагера на крачка пред Тули, когото го досрамя, защото старото куче го надбяга.

— Още много време ще е светло — рече Рибока. — Предлагам да хващаме пътя, по дяволите. Тими, я да ти видя ръката.

Смедс погледна през рамото на Рибока. Дланта на Тими изглеждаше ужасно. И на Рибока видът ѝ не му хареса. Той се втренчи в нея, изсумтя, намръщи се, огледа я и пак изсумтя.

— Само мехлемът няма да я оправи — рече той. — Ще събера билки и ще я наложа с лапа. Това чудо май е било по-горещо, отколкото си мислех.

— Адски боли — рече Тими. Очите му още сълзяха.

— Лапата ще се погрижи за това. Като вадиш клина от кофата, не го докосвай. Хвърли го върху онова старо одеяло. После го увий в него. Според мен никой не бива да го докосва.

— Защо, по дяволите? — попита Тули.

— Защото е изгорило Тими по-зле, отколкото трябва. Защото в него има зла магия и май не бива да рискуваме.

Когато старецът тръгна за билки, Смедс направи точно както той му каза. Изхвърли кофата и премести с пръчка клина върху сухото одеяло.

— Хей, Тули! Я го виж. Още е горещ, въпреки че е стоял във вода! — Когато прокара длан над него, той усети жегата от цяла педя разстояние.

Тули също пробва. Изглеждаше разтревожен.

— По-добре го увий хубавичко, вържи го здраво и го пъхни точно по средата на твоя вързоп.

— Ъ? — Тули не искаше да го носи сам. Не му се щеше то да е под негов контрол всеки миг. Това будеше тревога.

— Искаш ли да дойдеш и да ми помогнеш малко? — попита Тули. — Сам никога няма да стегна тоя багаж.

Смедс приключи с опаковането на клина и се приближи — по тона на Тули беше познал, че онзи има да му прошепне нещо на ухо.

Докато тъпчеха, навиваха и връзваха, Тули промърмори:

— Реших да не го правим на връщане. Още ще ни трябват. Ще го сторим по-късно, по някое време в града.

Смедс кимна — не му каза, че изобщо няма да участва и ще направи и невъзможното, за да получат Рибока, Тими и той самият справедлив дял от откупа за клина.

Много добре си представяше какви си ги мисли Тули. На него големият удар, който бяха осъществили току-що, нямаше да му е достатъчен. Тули смяташе, че Рибока и Тими са добри товарни мулета. Можеха да мъкнат на гръб своите дялове. Стигнаха ли в града, той можеше да им ги отнеме.

Смедс подозираше също, Тули нямаше да бъде удовлетворен и от подялбата на две.

XX

Огънят ни догоря и не остана нищо освен няколко червени въглена. От време на време малко пламъче се стрелкаше нагоре и лудуваше за кратко, а после угасваше. Гледах звездите. Повечето ги познавах, откакто се помнех, но те се бяха преместили на странни места в нощта. Съзвездията до едно изглеждаха разкривени.

Беше хубава нощ за падащи звезди. Вече бях видял седем.

— Притеснено ли ти е? — попита Гарвана. И той гледаше небето.

Стресна ме. Не беше обелил дума от обяд насам. Вече не си говорехме много.

— Страх ме е. — Бях загубил дирите на времето. Нямах представа нито колко напред сме стигнали, нито къде се намираме, освен че е ужасно далеч от дома и на юг.

— И несъмнено се чудиш какво, по дяволите, правиш тук.

— Не. На това май му хванах цаката. Бедата ми е, че не обичам да се промъквам навсякъде тайно като крадец. Може да се отнесат с мен като с такъв.

Не добавих, че не харесвам и да бъда на места, където единственият, който би могъл да ме разбере, е той. Ако нещо се случеше с него... Тъкмо това най-много ме плашеше.

Беше твърде ужасно, че да го мисля.

— Но е прекалено късно за връщане назад — казах.

— Някои казват, че никога не е късно.

Значи пак мислеше за децата си — как почти не го застрашаваше рискът да му се наложи да се оправя с тях. Освен това може би се колебаеше за нашето пътуване в неизвестното.

Колкото и неразбираеми да оставаха за мен — и може би дори за самия него — завладелите го чувства, те бяха силни. И всички те се отнасяха и до Глезанка, макар той въобще да не я споменаваше. Вината тегнеше на раменете му — огромно чудовище, което пляскаше с крила, гращеше и кълвеше очите и ушите му. Щеше да накара някак си този

звяр да млъкне, като хванеше своя приятел Знахаря и му разкажеше за случилото се в Могилните земи.

Това аз никак не можех да проумея. Но така и никога не съм успявал да разбирам хората.

Може би решителността му бе започнала да се изхабява. Едно беше да тръгнеш подир някого с очакването, че за няколко седмици и след няколкостотин мили ще го настигнеш, и съвсем друго — месеци и месеци по-късно, след хиляди изминати мили, все още да си по дирите му. Хората не са устроени така, че да понесат подобни неща без ни най-малко разочарование. Пътят може да притъпи и най-желязната воля.

Но той отново показва острието ѝ, като каза:

— Знахаря пак ни изпреварва. На него не му се налага да внимава толкова, колкото на нас. Трябва някак си да ускорим ход. Иначе има да го преследваме чак до края на света и така и няма да го настигнем.

По дяволите. Той говореше на себе си, не на мен. Опитваше се да събере въодушевлението, което бе насочил погрешно някъде назад по пътя. Нямахме никакъв начин да ускорим ход повече от това. Не и без да изоставим всяка мисъл да се вардим от неприятности с хората в страните, през които преминавахме.

Сега така упорствахме, че бавно се самоубивахме.

Мярнах нещо на север.

— Ето там! Видя ли? Тъкмо за това ти говорих онзи ден. Мълния от ясно небе.

Не я беше видял.

— Може би там има буря.

— Отваряй си очите.

Наблюдавахме поредица от светкавици, толкова слаби, че източникът им трябваше да е далеч отвъд хоризонта. Обикновено подобни светкавици подпалват или очертават горния край на облаците.

— Няма нито едно облаче — отбеляза Гарвана. — От седмици не сме виждали облак. Бас лоя, че няма и да видим, докато не прекосим степта. — Той видя как просветна още една мълния и потръпна. — Чудак, тази работа не ми харесва. Ама никак.

— Така ли? Какво има?

— Не знам. Не знам точно. Но пак ме е обхванало онова същото предчувствие като във Веслоград, което ме накара да поема на този кръстоносен поход.

— Изчадиято от Могилните земи?

Той сви рамене.

— Може би. Но не се връзва. Ако то е онова, което си мислех, сега трябваше да се е захванало да превзема империята и да се защитава от неколцината вилнееци на свобода Покорени, които може и още да се навъртат наоколо.

Досега бях имал достатъчно време да мисля какво ли се е размърдало в Могилните земи, та да засяга толкова силно Гарвана. Имаше един-единствен удовлетворителен отговор, макар да изглеждаше невероятен. Бяха изгорили тялото му и разпръснали пепелта. Но не успяха да намерят главата му.

— Ако е Хромия, наистина може да си имаме неприятности. Той никога не е правил нещо смислено. Не и за нас, смъртните. Винаги е бил луд за връзване.

Той ме погледна изненадано, после се усмихна кротко.

— Хей, хлапе, това между ушите ти май не са трици, а? Добре. Напъни го сега тоя мозък да се сети за какво му е на един смахнат магьосник да ни преследва по света. Като шансът онова, дето вдига гюрултия там, наистина да е той, е едно на хиляда.

Отпуснах се и пак се загледах за падащи звезди. Преброих още шест — не мислех за Хромия, защото не си струваше да се взема насериозно. Хромия никак не обичаше Гарвана, но несъмнено не му имаше и чак толкова зъб, че да хукне да го преследва, колкото и смахнат да беше.

— Между чука и наковалнята. — Думите просто ми се изплъзнаха.

— Какво?

— Обуздай си самомнението, братко Вран. Не преследва нас. Ако изобщо е той.

— А? — Очите му се присвиха в подозрителни цепки. Така студеното му ястребово лице изглеждаше по-хищно от всякога. Трябваше да му подхвърля това фамилно име.

— Преследва същото, което и ние. Черния отряд.

— Не виждам никакъв смисъл, Чудак.

— Да бе, как пък не! Това е единственият начин, по който изобщо може да придобие някакъв смисъл. Ти просто не виждаш света така, както го вижда един Покорен. Набито око имаш, ама мислиш хората за хора. Покорените обаче — не, и никога не са мислили така. За тях хората са само инструменти и роби, боклук, който използваш и захвърляш. Освен онази, която била толкова могъща, че *тя* ги превърнала в свои роби. А тя пътува с твоето приятелче Знахаря, доколкото знаем. Нали така?

Най-сетне той проумя идеята. Запреобръща я наум, разгледа остриите ѝ ръбове, сумтейки и треперейки като куче, изсиращо прасковени костилки. След малко рече:

— Тя загуби дарбите си, но не и знанията. А те са достатъчни да завладее половината свят и да укроти Десетте, Които Били Покорени. Тя би била голяма награда за всеки магьосник, който успее да я пипне.

— Точно така. — Затворих очи и се опитах да заспя. Отне ми доста време.

XXI

Старецът седеше мълчаливо. Когато се размърдаше, го правеше бавно и внимателно. Положението му изглеждаше неясно. Беше преследвал тези хора през целия континент и това едва не му струва живота — и за какво?

За нищо, ето за какво. За нищо!

Те бяха ненормални. Трябваше да ги затворят — за тяхна собствена безопасност.

Жената беше застанала от лявата му страна и го наблюдаваше от разстояние двайсетина стъпки. Синеока, с остра руса коса, висока около метър и седемдесет, в средата на двайсетте. Имаше квадратна челюст и твърде широко и изпъкнало дупе, а държанието ѝ бе толкова шантаво, че те караше да се чудиш дали зад тези воднисти очи изобщо се таи някакъв разсъдък. И въпреки всичко това тя имаше силно чувствено излъчване.

Беше глухоняма. Можеше да общува само посредством езика на знаците.

Тя командваше тук. Глезанка, Бялата роза, онази, която бе сложила край на мрачната власт на Господарката.

Как, по дяволите, стана възможно това? Не се връзваше.

От дясната му страна стоеше мъжът, чийто поглед бе топъл като на змия. Висок, жилав и мрачен, той изглеждаше твърд като камък, но с по-слабо чувство за хумор. Напоследък се обличаше в черно, с което сигурно искаше да каже нещо, но кой ли би могъл да разбере какво? Той твърдо отказваше да говори. Тъкмо затова го наричаха Мълчаливия. Самият той бе магьосник. Инструментите на занаята му лежаха разпръснати около него. Сякаш очакваше техният гост по принуда да пробва нещо.

Очите на Мълчаливия бяха черни като катран, твърди като диаманти и дружелюбни като смъртта.

По дяволите! Човек направи грешка веднъж, и четиристотин години по-късно все още не го оставят да я преживее!

Имаше още трима от тях някъде наоколо — братя с фамилията Торква, които като че нямаха малки имена. Наричаха ги с абсурдни прякори като Лопатокракия, Магарешкия чеп и Брат Мечок, само дето Магарешкия чеп ставаше Тапата, когато Глезанка бе наблизил, макар и тя да не чуваше.

И четиримата мъже я боготворяха. И бе съвсем очевидно за всички, освен за самата нея, че онзи, когото наричаха Мълчаливия, изпитва романтични пориви.

Побъркани. Всичките до един.

Нещо иззад него изкрещя:

— Сет Тебеширения! Сега пък каква подлост си намислил? — и избухна в кикот.

Той уморено повтори за хиляден път:

— Наричай ме Боманц. Не са ми викали Тебеширения Сет, откакто бях момченце. — Не се огледа.

Много, много време бе минало оттогава, когато той беше Тебеширения Сет. Поне хиляда и петстотин години. Не ги броеше. Мина една година, откакто бе освободен от плена на заклинание, което през по-голямата част от това време го бе държало в стаза. Познаваше изминалите междувременно години на борби и ужаси — периода на възхода и разрастването на империята на Господарката — само по име, след като бяха изтекли.

Той, Боманц или Тебеширения Сет, представляваше жив артефакт отпреди тези времена. Глупак, който си няма друга работа, та бе оцелял, и който искаше да използва така неочаквано дарените му оставащи години, за да изкупи вината, която чувстваше, задето бе участвал в пробуждането и освобождаването на древното зло.

Тези малоумници не бяха готови да повярват в това, макар че той едва не загина, докато пречеше на онзи дракон да стигне до тях по време на голямата заключителна касапница в Могилните земи миналата зима.

Проклети глупаци. Той бе навредил, колкото може да се навреди за един човешки живот.

Тримата братя се появиха някъде отпред и застъпиха на стража. Значи не някой от тях му бе подвикнал. Но Боманц го знаеше. Двама от тримата не владееха нито един от езиците, които той разбираше.

Третият говореше толкова развалено наречието на Защитника, че хич не си струваше да се мъчи.

Глупакът, който можеше малко от малко да разбира Боманц с неговото старинно наречие на Защитника, не влизаше в сметката. Разбира се. Така че всяко нещо, нечуто пряко от Мълчаливия или разчетено по устните от Глезанка, бе изкривявано и се губеше.

Само камъните разговаряха като нормални хора.

Не обичаше да говори с камъните. Имаше нещо извратено в това да водиш разговор със скала.

Бедата с пребиваването тук бе в хората, които, макар и побъркани, изглеждаха най-разумните и най-достоверните сред обкръжаващата го обстановка.

За пръв път в живота му, ако искаше да строи въздушни кули, трябваше да гледа надолу.

Бяха го натикали в този лагер във Ветровития окръг. Намираше се на гърба на едно от онези прословути чудовища от Равнината на страха — вятърен кит. Звярът беше дълъг хиляда стъпки и широк близо двеста. Отдолу приличаше на кръстоска между прилична на боен кораб медуза и най-голямата акула в света. Отгоре, където се намираше Боманц, широкият му плосък гръб наподобяваше нещо, излязло от виденията на пушач на опиум. Като въображаемите гори, които може би растяха в онези огромни пещери, за които се твърдеше, че се намират на мили надолу под земята.

Тази гора бе обитавана от достатъчно на брой чудати същества, за да населят всякакъв цветист кошмар. Цяла зоологическа градина. И разумни до едно.

Вятърният кит се беше забързал нанякъде, но нямаше да пристигне бързо. През цялото време духаха насрещни ветрове. А сегиз-тогиз се налагаше чудовището да се спусне стремглаво надолу и да съсипе към двеста акра, че да си позалъже глада.

Проклетото страшилище смърдеше колкото седем менажерии.

Няколко шантави същества си го бяха нарочили за безмилостен тормоз. Едното — малка скална маймунка, не по-едра от катерица, която като че цялата бе само опашка. Имаше висок, писклив и дразнещ глас, който му напомняше за отдавна покойната му съпруга, макар и да не разбираше нито дума от казаното.

Имаше и една срамежлива кентавърка, сглобена наобратно, с човешката част отзад. Тази нейна част изглеждаше обезпокоително привлекателна. Тя като ли се интересуваше от него. Постоянно я забелязваше как го наблюдава зад туфите от органи с неясно предназначение, изобилстващи по гърба на вятърния кит.

Най-лошото беше самотният говорещ мишелов, който поназнайваше наречието на Защитника и много му плямпаше устата. Боманц не можеше да се отърве от птицата, която, ако беше човек, сигурно щеше да кисне по кръчмите и да се прави на най-големия всезнайко на света, въоръжен с невежо готово мнение по всички възможни въпроси. Жизнерадостното му тесногръдие и непукистко невежество изкарваха стареца из търпение.

Едни неща, наречени скатове, които приличаха на черни летящи разновидности на онези от тропическите морета, симбиоти на вятърните китове, ширината на чиито криле бе от трийсет до петдесет стъпки, бяха най-драматичните и най-многобройните от неговите спътници-нечовеци. Макар и да приличаха на риби, те като че бяха бозайници. Прекарваха целия си живот на гърба на кита. Имаха лош и опасен нрав и злобно отказваха да споделят територията си с по-низши форми на живот. Само волята божия сдържаше злобата им.

Имаше и още десетки не по-малко забележителни същества, всяко още по-абсурдно от предишното, но те се притесняваха повече от човеците и не им се пречкаха.

Като повечето хора и Боманц бе чувал легенди за смъртоносните говорещи менхири от Равнината на страха. Реалността изглеждаше страховита, съвсем като в приказките. Те бяха плахи като лавина и пакостници до смърт. Тъкмо на тях се дължеше смъртоносната слава на Равнината. Доколкото Боманц можеше да каже, онова, което всички други биха сметнали за убийствена злонамереност, според тях представляваха безобидни номерца.

Какво ли би могло да бъде по-смешно от пътник, който, следвайки погрешни насоки, падне в кратер с лава, или пък гигантски пясъчен лъв измъкне коня му изпод него?

Камъните във формата на менхири, високи цели осемнайсет стъпки, бяха герои на хиляди легенди и нито една от тях не беше приятна за слушане. Но да ги виждаш, чуваш и да се разправяш с тях

бе такава преживяване, че пред него легендите бледнееха — макар и в момента камъните да се държаха възможно най-възпитано.

И на тях също им бяха наложени ограничения.

Камъните не изпитваха езикови трудности. За щастие мнозина от тях си падаха лаконични. Но когато наистина заговореха, думите им бяха резки, язвителни, жлъчни. Това бе пасмина от словесни вандали. Как тогава, по дяволите, техният бог нарочил тъкмо тях за свой дипломатически корпус?

Нищо чудно, че Равнината на страха бе една лудница с широко отворени врати. Дървото-бог, което властваше над нея, си беше откачалка двайсет и четири карата.

Камъните изглеждаха предимно сивкавокафяви на цвят, без видими отвори или органи. Повечето бяха обрасли с мъхове, лишей и буболечки като всички нормални камъни, дето се търкаляха наоколо и не си отваряха устата. Те ужасно плашеха Боманц, който обичаше да се преструва, че от нищичко не го е страх.

Имаше мигове, когато му идеше да ги гръмне и да ги направи на говорещ чакъл.

Да му се не видят и сбърканяците!

На всеки сто мили вятърният кит се снишаваше, докато коремът му не почнеше да се влачи по земята. И тогава съществата от всички видове, включително и братята Торква, запяваха весело бачкаторската песничка „Хей-хо!“ и заприличваха на най-противния менхир за момента. Хъп-хъп, преобръщаше се китът настрана под акомпанимента на страшни заплахи и мръсни псувни. Камъните с претенции за чувство за хумор къдреха страховити тиролски напеви чак докато паднат на земята.

Да му се не видят и смахнатите тъпаци!

Без значение как падаха проклетите му камъни, те, като котките, винаги се приземяваха на крака.

Това представление караше всеки рядък селянин, имал нещастieto да бъде негов свидетел, да се насира от страх.

Камъните бяха създания на Равнината и свързочна линия на бога-дърво. Говореха един с друг по телепатия, макар че Боманц не бе склонен да им признае, че притежават истински разум. Никой не би му го казал направо, но той подозираше, че Старото Бащинско дърво само дърпа конците на тази операция — каквато и да беше тя — изотдолу.

Една от дреболиите, които той намираше за обезпокоителни, се изразяваше в това, че без значение колко камъка се изръсваха, популацията от менхири никога не намаляваше. Всъщност някои от старите камъни се появяваха отново на борда.

Проклетата щуротия.

— Хей, Тебеширен Сет, дърта кисела пръдня такава, сети ли се вече как да ни го начукаш? Гааа!

Говорещият мишелов бе дошъл. Боманц му отговори с лек, ловък жест — обгърна с длан врата на птицата.

— Само лично на теб, смрадльо с дъх на леш.

Очите го наблюдаваха. Никой не помръдваше. Никой не го вземаше насериозно. Братята Торква се раздюдюкаха:

— Страшен си, старче! — изломоти Лопатокракия на чудатия си жаргон. — Вържи му врата на тоя перко на възел!

— Малоумници! — измърмори Боманц. — Заобиколен съм от малоумници. Завися от милостта на кретени. — А после додаде по-силно: — Ще ти вържа врата на възел и ще ти сплета пръстите на краката на плитки, ако не зарежеш тоя Тебеширен Сет и не почнеш да ми викаш Боманц.

Направо побесня.

Мишеловът отлетя, като пляскаше с крила и грачеше:

— Тебешира се развилия! Варда! Варда! Тебешира е бесен!

— О, я върви по дяволите! Намирам се на пустинен остров, населен с побъркани.

Дружен смях и щуротии, каквито не бе виждал от студентските времена. Но Глезанка и Мълчаливия нито се разсмяха, нито престанаха да го наблюдават. Какво, по дяволите, трябваше да направи, за да ги накара да проумеят, че е на тяхна страна?

— Ха! — Хрумна му изневиделица. Прозрение. Те не му се доверяваха не защото тъкмо неговите дрънканици бяха събудили древните злини и ги бяха пуснали да бродят на свобода по белия свят още един мрачен век. Той бе дал своята дан за поправянето на злото. Не. Те знаеха какво го бе подтикнало на първо място да се захване с проучванията си. Неговият стремеж да намери инструменти, с които да спечели власт. Неизмеримото му увлечение по Господарката, което така го разсея, че допусна грешки, които й позволиха да разкъса оковите си.

Можеха и да вярват, че се е отървал от жаждата за власт, но дали някога биха разбрали, че се е освободил от чувствата си към тази тъмна жена? Как ли можеше да ги убеди, когато още не бе сигурен за себе си? Тя беше смъртоносното пламъче на свещ за мнозина човеци-нощни пеперуди, и то не губеше своята привлекателност поради това, че бе невидимо и далечно.

Той изсумтя и си размърда задника. Краката му бяха изтръпнали. Дълго бе седял. Глезанка и Мълчаливия го проследиха как премина полекичка покрай една туфа от нещо, което приличаше на розови папрати, високи десетина стъпки. Навън предпазливо се показаха очички. Папратите бяха някакъв орган. Скатовете ги използваша за бебешки ясли.

Стигна, докдето му позволяваше акрофобията^[1]. За първи път от седмица насам поглеждаше зад борда.

Последния път се носеха над вода. Не виждаше нищо освен мъглявина и синьо чак до губещия се хоризонт.

Днес въздухът изглеждаше по-прозрачен. Околността отново бе почти едноцветна, но този път в кафяво. Само тук-там имаше по някое зелено петънце. Далече, далече напред се виеше нещо, което най-вероятно бе дим от голям огън.

Сигурно летяха на две мили височина. На небето нямаше нито едно облаче.

— Скоро ще имаш шанс да се докажеш, Тебеширен Сет.

Той погледна назад. Един камък стоеше на две крачки зад него. Преди малко там го нямаше. Такива си бяха те — идваха и си отиваха без шум, без предупреждение. Този изглеждаше малко по-сив и прошарен със слюда от повечето от тях. Имаше белег на лицевата страна, широк една педя и дълъг седем стъпки, там, където нещо бе продрало лишеите и изкъртило ерозиралата каменна повърхност. Боманц не разбираше цивилизацията на говорещите камъни. Нямаха йерархия, която да бие на очи, и все пак тъкмо този говореше от името на всички тях, когато трябваше да се направи официално съобщение.

— И как така?

— Не го ли усещаш, магьоснико?

— Много неща чувствам, камъко. Но най-силно изпитвам яд заради начина, по който всички вие се отнасяте към мен. Та какво, казваш, трябвало да чувствам?

— Безумната душевна воня на онова, което ти усети как избяга от Могилните земи. От Веслоград. Вече не е много далеч.

Камъните обикновено говореха с безжизнен монотонен глас, ала Боманц усети сянката на подозрение, таяща се в ума на менхира. Щом той можа да долови древното зло, което се бе размърдало чак във Веслоград, когато бе много по-слабо отсега, как така не го усещаше в момента, толкова укрепнало?

И още, защо той беше жив, когато трябваше да е мъртъв?

Дали усети възкръсването на сянката, защото преди тя се беше сляла с неговата? Двете сенки не бяха ли скроили заговор, излезли ли бяха заедно върху нечестивата пръст на Могилните земи? Дали не бе той роб на онзи древен мрак?

— Не съм го усетил — отвърна Боманц. — Чух писъка на един от старите фетиши-стражи — в него се бе спънало нещо, което бродеше там, където не му е мястото. Това изобщо не е същото.

Камъкът се умълча.

— Сигурно не е. Но все пак скоро ще стигнем при него. След часове или след един-два дни, както решат ветровете, в битката ще се влеят нови сили. Съдбата ти може би е предопределена.

Боманц изсумтя.

— Камък с чувство за драматизъм. Абсурд! Наистина ли очакваш от мен да вляза в схватка с онова чудовище?

— Да.

— Ако е онова, което си мисля...

— Това е съществото, наречено Хромия. Заедно с тварта на име Псето Жабоубиец. И двамата са недъгави.

Боманц се подсмихна и изсумтя.

— Бих казал, че когато си нямаш тяло, това е нещо повече от недъг.

— Тази твар никак не е слаба. Димът се издига над град, пламтящ три дни след като той го е напуснал. Станал е апостол на смъртта. Убийствата и опустошението са единственото, което познава. Дървото заповяда злината да се прекрати.

— Така значи. Защо? И защо точно ние?

— Защо ли? Защото ако продължи да вилнее, някой ден пътят му ще го отведе в Равнината. Защо ние ли? Защото няма кой друг. Всеки, който притежаваше велика сила, падна в битката в Могилните земи,

освен теб и нас. И най-вече — направи го, защото така е заповядал богът.

Боманц замърмори и се размрънка под носа си.

— Пригответи се, магьоснико. Дойде часът! Ако в нашите очи ти си невинен, сигурно в неговите си виновен.

Разбира се. Средно положение нямаше. Не и за него. Липсваше му силата да го издържи. И никога не бе я имал, в интерес на истината, макар и да се самоаблуждаваше през годините на своето дирене на знания за онези, които древните бяха заключили в окови.

Изпитваше ли той угризения за ужасите, предизвикани от неговата непохватност? Донякъде. Не толкова големи, колкото си мислеше, че е редно. Самоубеждаваше се, че заради намесата му в предпоследния момент, заради саможертвата му, отприщването на мрака бе далеч по-смирено, отколкото можеше да е. Без него нощта вероятно щеше да е безкрайност.

Старецът се отдалечи спокойно от камъка, унесен в собствените си мисли. Не забеляза как камъкът рязко завъртя отново белязаното си лице към него. Менхирите никога не се движеха пред погледа на човешки очи. Как разбираха, че ги наблюдават, това никой не знаеше.

Лъкатушният път на Боманц го отведе в задния край на вятърния кит. Съпровождаше го тихо шумолене. Придружители. И да ги бе забелязал, той не им обръщаше внимание. Те никога не се отделяха от него.

Той се настани върху една мека и невъзразяваща буца от китова плът, висока горе-долу колкото стол. Беше удобна за седене. Но знаеше, че няма да се задържи дълго. Тук китът издаваше особено силно зловоние.

За стотен път той се замисли как да избяга. Трябваше само да скочи и да приложи заклинание за левитация, за да смекчи падането. За може, го можеше. Но не му стигаше смелост да го извърши.

Страхът от височини не го сковаваше напълно. Ако паднеше, щеше да запази достатъчно самообладание, за да се спаси. Но нямаше начин да се накара да скочи доброволно.

Примирен, той се огледа назад, откъдето беше дошъл. Домът му, такъв, какъвто си бе и какъвто е бил, оставаше на хиляда мили оттук. А може би и на много по-далече. Летяха над земи, за които никога не

бе чувал, и където всички, мернеха ли вятърния кит, се дивяха на огромното нещо в небето и нямаха представа какво е то.

Никаква гаранция, че ако скочи през борда, ще да попадне в приветливи земи. Всъщност теренът отдолу изглеждаше действено враждебен.

Да върви по дяволите. Сам се бе набъркал в това. Сам щеше да се оправя.

— Хъ!

Стар беше, но още имаше остър поглед.

Чистият въздух тук, на високото, му позволяваше да вижда надалеч. И напред на север, там, където погледът му едва достигаше, почти право пред него, се мержелееха две точки, които се носеха на височина, по-голяма дори и от тази на вятърния кит. За да се виждат изобщо от такова разстояние, трябваше да са големи колкото вятърни китове.

Боманц изсумтя.

Това чудовище бе авангардът на цял парад.

Той се изкиска. Наблизо се разнесе шумолене — местните бяха обезпокоени от обзелата го веселост. Той отново се изсмя и се надигна. Този път измина целия кит по дължина, преди отново да приседне, докдето посмя да стигне.

Димът бе много по-близо. Издигаше се по-високо от вятърния кит. Забеляза проблясъци на пожар, които подхранваха димния стълб, чийто ствол бе започнал да се извива долу в ниското. Мрачна картина. Може би камъкът беше прав. Нещо трябваше да се направи.

Това бе дванайсетият подобен град, макар че първият, на който се натъкнаха, още се тресеше в предсмъртни гърчове. Напредъкът на безумието бе стрела, чието острие сочеше на юг, лудост, която имаше смисъл единствено за самите, луди.

Газове забоботиха във вътрешностите на вятърния кит. Хоризонтът се килна и се надигна. Зад гърба на Боманц скатове засвистяха и зацвърчаха. Той се вкопчи здраво.

Чудовището се спускаше.

Защо? Не беше време за изтръскване на камъни. Нито пък за хранене.

Скатове прелитаха покрай него на двойки и на ескадри — лопатовидни стрели, разпрострели се в небето, устремени към града и

неговата диадема от кръжащи лешояди.

— На миля под нас духа попътен вятър, магьоснико. — Боманц погледна назад. Неговият приятел, камъкът с белязаното лице. — Ако се задържи, скоро след мръкване ще настигнем разрушителя. Само толкова време имаш за подготовка.

Боманц се огледа отново. Камъкът бе изчезнал. Но старецът не беше сам. Глезанка и Мълчаливия гледаха разрушения град. Мургавият мъж наблюдаваше безстрастно, но лицето на Глезанка бе възплащение на състрадателната агония. Това затрогна нежната страна на ума и сърцето на стареца. Той се обърна към нея и каза:

— Ще сложим край на мъките, дете.

Изговаряше думите внимателно, за да може тя да ги прочете по устните му.

Тя погледна Мълчаливия. И ѝ отвърна с поглед. Пръстите им полетяха, изписвайки знаци от речта на глухонемите. Боманц разбира част от разговора и не остана доволен.

Обсъждаха него и забележките на Мълчаливия никак не бяха ласкателни.

Боманц изруга и плю. Това копеле му имаше зъб без никаква причина!

Скатовете избиха една десета от лешоядите, използваха издигащите се нагоре въздушни потоци от пожара, за да се зареят нависоко, а после се върнаха на гърба на вятърния кит, понесли изобилна храна за малките си. После се приготвиха да подремнат.

Но за никого нямаше покой. Вятърния кит се бе снишил и сега летеше около половин миля над земята. Той мина над града, летейки с двайсет мили в час. Скоро на чудовището се наложи да се издигне отново в по-застоялите пластове на въздуха, за да не настигне преследваните преди мръкнало.

Камъкът с белязаното лице се върна, докато Боманц не гледаше. Когато той го забележа, рече:

— Сега го усещам, камъко. Вони на поквара. И все още нямам представа какво да направя, че да му причиня зло.

— Не се тревожи. Има нова заповед от бога. Ти не бива да се разкриваш, освен при крайни обстоятелства. Нашата атака ще бъде единствено изследователска, опитна и предупредителна.

— И какво от това, по дяволите? Защо? Аз казвам, дайте да го утрепем. Да го пречукаме докрай — тъкмо сега, когато той не подозира, че идваме. Никога няма да ни се удаде по-добра възможност.

— Богът каза така.

Боманц го оспори. Богът победи.

На смрачаване вятърният кит започна да губи височина. Скоро след като се мръкна, Боманц забеляза напред лагерните огньове на войска. Чифт скатове се издигнаха във въздуха на разузнаване. Върнаха се и докладваха за видяното. Вятърният кит се спусна към лагера, поемайки курс, който се забиваше в сърцето му.

Скатовете се издигнаха на ята от гърба на вятърния кит и се замятаха насам-натам, един над друг, в търсене на възходящи течения.

Боманц усети как древният ужас се приближава. Чудовището изглеждаше неспокойно, ала не беше нащрек.

Земята се издигаше все по-нагоре и по-нагоре. Боманц се вкопчи в седалката си и зачака сблъсъка — сега изобщо не забелязваше намека за обида във факта, че дузина менхири се бяха разположили между него и Глезанка, а нейните главорези заемаха позиция, готови за неприятности.

Вятърният кит полетя хоризонтално. Лагерните огньове преминаха под него и излязоха от ползрение. Писъците долу почти не се чуваха заради скърцането, бумтенето и затулилата ги грамада в небесата. Боманц усети удара на древното зло — бяха го заварили съвсем неподготвено. Изпадна в яростен, черен гняв.

Тъкмо когато то понечи да откликне, скатовете му връхлетяха от всички посоки. Те изтръгнаха сърцето на нощта със сиянието на мълниите, изстрелвани от хранилището в плътта им. Стотици светкавици пронизаха въздуха наоколо и древният ужас бе така зает да се пази от тях, че нямаше възможност да отвърне на удара.

Вятърният кит изхвърли тонове баласт и започна бавно да набира височина, като се бореше с теглото на плячката.

Боманц не можеше да види корема на чудовището и се радваше, че е така. Пипалата му сигурно стискаха мъже, животни и всичко останало, което според него ставаше за ядене. Този звяр притежаваше разум, но не изключваше останалите разумни същества от менюто си, щом бяха негови врагове.

Много от видовете в Равнината ядяха неприятелите си.

Боманц намираше идеята за противна на практика, ала тя притежаваше известна морална съблазнителност. Колко ли енергично щяха да провеждат войните си хората, ако трябваше да изяждат покосените от своите мечове?

Интересно. Но как да се наложи това изискване?

Скатовете започнаха да се завръщат. Доколкото старецът можеше да каже, те бяха много доволни от себе си.

Всичко бе свършило. Вятърният кит, издигнал се нависоко, се намираше на безопасно разстояние и сега се занимаваше с храносмилането си. Боманц стана. Време беше да се включи.

Докато подминаваше Глезанка, Мълчаливия и уплашения менхир, той подметна:

— Следващият път мечокът ще хапе. Трябваше да го пречукате, докато беше в ръцете ви.

[1] Страх от височини — Б.пр. ↑

XXII

„Мечокът“ бе зашеметен, вцепенен, неподвижен сред опустошения си лагер и отчаяно се опитваше да схване откъде дойде това внезапно нещастие.

Цялото му съществуване бе стремителна атака върху бедите. Никога не се изненадваше, когато нещо тръгнеше накриво. Но бедствие от подобен мащаб с намек за огромни и неотчитани досега сили, които са се задействали, засега погубваше неговата инициатива. Липсваше дори и обичайната му налудничава воля, подкарвана от мотора на гнева.

Звярът Псето Жабоубиец не беше чак толкова потресен. Спомените му за сина на дървото оставаха пресни. Що се отнася до връзката на тази фиданка с баща ѝ, той не се заблуждаваше. Само въпрос на време беше Старото Бащинско дърво да прояви интерес.

Псето Жабоубиец бе навестило Равнината на страха. Беше се изправяло лице в лице с бога. Спомените му за сблъсъка нямаше как да са мили. Цяло щастие бе, че се измъкна.

Но начинанието се оказа изгодно. Бе видял Равнината с очите си. Сега знанията му можеха да са от полза. Ако върбовият човек го изслушаше.

Надали.

Сега той не беше полуразумното същество, което представляваше предишният Хром. Превърнал се в такъв егоцентрик, дотолкова погълнат от себе си, сякаш бе главината на солипсистична вселена.

Звярът кръстосваше лагера, покрай хората и останките от тях. Шокът се стелеше върху оцелелите като задушливо покривало. Само неколцина разбираха случилото се. Чуваше да се мърмори за гнева на боговете. Тези хора не подозираха колко е вярно казаното от тях.

Ако тази теория спечелеше доверие, щеше да е трудно да ги удържат заедно. Проблемите на съвестта вече се прокрадваха.

Чу се леко изсъскване, изпукване и блесна ослепителна светкавица. Козината на звяра се изправи. Малки сини искрици подскачаха и пращяха сред космите, макар и мълнията да не го улучи.

Войниците се щураха наоколо като паникьосани кокошки.

Ударът, набрал огромна скорост, бе паднал от няколко мили височина. Твърде бърз, за да предизвика какъвто и да било отклик. Дори на дневна светлина би било твърде трудно да го улучиш.

Проблясък. *Прас!* Письци. Мъж подскачаше, завит в саван от блатни огънчета.

Значи, той беше тук. След като извести за присъствието си, вятърният кит се залавяше с програма за тероризъм и изтощителна война, която нямаше да престане, докато върбовият човек не докажеше, че може да я спре.

Псето Жабоубиец заръмжа на чудовището, докато сълзящите му очи престанаха да се цъклят и той кимна отсечено. И започна да се тресе толкова силно, че чак скърцаше и пращеше. Опитваше се да овладее гнева си.

Да му се поддаде можеше да се окаже фатално.

Една от светкавиците, изстреляна с точност, бе способна да унищожи тялото му на играчка и почти да го лиши от сили, а армията му щеше да остане на милостта на страшилището горе. Някъде там, високо, кръжаци над лагера, скатове дебнеха шанс за бързи убийства, пропуснат при изненадващата атака.

Треперенето утихна. С овладян шепот върбовият човек рече:

— Угасете лагерните огънове. Те ни осветяват като мишена.

После се зае с бавния и болезнен процес на обкръжаването си със заклинания срещу светкавиците на скатове.

Псето Жабоубиец куцукаше наоколо, щракаше със зъби и ръмжеше, за да накара войниците да побързат.

Гасенето на огньовете не помогна. Скатове прииждаха през цялата нощ. Тяхната точност не намаля. Но и не се подобри.

На тези твари като че им беше по-интересно да тормозят, отколкото да убиват. Да държат всички будни и в страх къде ли ще падне следващата светкавица. Така се биеха слабаците. Макар че когато мълния наистина изпържи един войник, от небето не покапаха сълзи.

Любимците на дървото-бог се опитваха да всеят паника във войската на Хромия и да я разпръснат. Това озадачаваше Псето Жабоубиец. Те не бяха толкова мекосърдечни.

Мъжете се заизмъкнаха на двойки — на тройки.

Той препусна с всичка сила на трите си истински крака и единия дървен — джавкаше, хапеше и ги връщаше назад, а в промеждутъците се опитваше да усети чудовището в небето. Някои от дезертьорите се противопоставяха на принудата му. Наложиха се да убие десетина, докато им дойде акълът в главата.

Имаше нещо познато в някои от искриците на по-низшата форма на живот там горе.

Звярът усети призива на върбовия човек и притича нататък. Сега заклинания обвиваха върбовия с пластове от защита. Навън се просмукваше болка.

На Псето Жабоубиец му стана забавно. Колкото по-силно се защитаваха старата сянка, толкова по-голяма беше болката ѝ. За да си осигури пълна безопасност, на Хромия щеше да му се наложи да си причини агония, която би го лишила от всякакъв разум до степен да не успее да се измъкне обратно от многопластовата защита.

Звярът се зачуди дали там горе бяха наясно с това.

Върбовият човек знаеше отговора.

— Онази, която наричат Бялата Роза, язди вятърния кит и му задава тактиката.

Псето Жабоубиец изляз гневно. Бялата Роза! Тя имаше нежно сърце, ала маневрите ѝ бяха смъртоносни. Всичко си идваше на мястото. Тя вече ги беше заключила на губещи позиции. Без да се налага съвестта да я мъчи. Хромия можеше да страда, докато се защитава, или да облекчи болката и да бъде съборен от върбовата си стойка. Можеха да наблюдават как армията им се изпарява, докато дезертира, или да тероризират мъжете, за да останат, и да предизвикат техния бунт.

А доколкото си спомняше Бялата роза, щеше да има и трета, по-фина възможност, към която тя да ги тласне. Но момичето не разбираше що за убийствена лудост движи Хромия. Тя щеше да им остави възможности и вратички. Да им даде втори шанс, когато единственият приложим избор би бил да захапеш за гърлото.

Тази нощ адът заседаваше. Никой не си почиваше. Хромия се скри толкова надълбоко под защитата си, че не можеше да предприеме нищо, за да издържи на мъчението. С приближаването на зората скоростта на атаките нарасна, сякаш Бялата роза искаше да разберат, че може да направи деня им по-ужасен и от прекараната нощ.

Когато слънцето изгря, половината от армията вече я нямаше. Богът-дърво постигна победа в първия рунд.

Неговите създания отказаха да проведат втория денем. Скатовете изчезнаха от небето. Вятърният кит се издигна на мили нагоре и се отдалечи на юг. Хромия събра ордата си от кол и въже и пое към следващото завоевание.

Времето на лесните убийства приключи. Сега тези, които се изпречваха на пътя на Хромия, бяха предупредени за идването му. Чудовището от Равнината на страха неизменно се рееше над тях, като меч на съдбата, готов да падне при най-малката разсеяност.

Бялата роза не допусна грешки. Винаги, когато Хромия предприемеше атака, скатовете връхлитаха стремглаво и се опитваха да го принудят да се скрие вътре в заклинанията си за защита. Той отвръщаше на ударите и успя да погуби няколко птици. Но все често се сдържаше с надеждата, че вятърният кит няма да се приближи твърде много. Сред руините на своите завоевания той търсеше нови оръжия.

Бялата роза не допусна грешка. Нито веднъж. Но маниакалната решителност на Хромия продължаваше да тласка армията все по-близо до неговата плячка. Докато не си отмъстеше, дори враждебността на бога-дърво бе само досада, бръмченето на комар.

Но след убийството... о, след убийството!

XXIII

— Нещо не е наред — рече Смедс.

— Започвам да схващам накъде биеш — рече Тули. — Според теб нещо не е наред. — Смедс го беше повторил към пет пъти. — Както и според Тими. — Тими се беше съгласил три-четири пъти със Смедс.

— Прави са — за първи път изказа мнението си Рибока. — Трябва да има повече дейност. Коли по пътя. Ловци и трапери. — Бяха излезли от Великата гора, но още не се виждаха обработвани ниви. По тези краища цивилизацията беше в отлив.

— Погледни там — посочи Тими и трепна. Ръката още го болеше.

Край пътя стърчеше изгоряла къща. Докато вървяха на север, Смедс се присещаше за прасета и овце и сипеше остроумия за миризмата. Сега не се долавяше. Рибока разшири крачка — смяташе да го проучи. Смедс не изостана.

Беше зловещо, макар че злощастиято се бе случило достатъчно далеч в миналото и гледката вече не изглеждаше толкова страховито като преди. Костите най-много разтревожиха Смедс. Бяха хиляди — разпръснати, строшени, ръфани, омесени.

Рибока ги огледа мълчаливо, като обикаляше бавно и ги ръчкаше с върха на тоягата си. След малко се спря, подпря се на нея и се вторачи надолу. Смедс не се приближи. Имаше чувството, че не му се иска да види картинката пред Рибока.

Старецът приклепна бавно на пети, като че собствените му кости го боляха. Подбра нещо и го вдигна към Смедс.

Детски череп. Темето му бе продънено.

Смедс познаваше смъртта, дори и насилствената, а това бе отдавнашна кончина на някой непознат. Би трябвало да го обезпокои не повече от слух от миналото. Но стомахът му се стегна, а сърцебиенето му се ускори. Усети как в него се надига гняв и неадресирана омраза.

— Дори и малките деца? — смотолеви той. — Убивали са дори и малките деца?

Рибока изсумтя.

Пристигнаха Тули и Тими. Тули изглеждаше отегчен. Единствената смърт, която го засягаше, беше онази, която очакваше лично него. Ала Тими изглеждаше нещастен.

— Убивали са и животните — рече той. — В това няма никакъв смисъл. Каква ли цел са преследвали?

— Убивали са заради кръвопролитие то — измърмори Рибока. — Заради удоволствието от самото дело, заради радостта от мощта да унищожаваш. От чиста злоба. Познаваме вече прекалено много такива.

— Мислиш, че е била същата пасмина, избила и всички онези назад? — попита Смедс.

— Изглежда вероятно, нали?

— Да.

— Цял ден ли ще се мотаме тука? — изнедоволства Тули. — Или потегляме най-сетне? Смедс, да не си решил, че тук, сред буболечките и рунтавите животинки, ти харесва? Що се отнася до мен, аз искам да се върна и да почна да се радвам на живота.

Смедс се сети за виното и момичетата и за това, че във Великата гора и двете бяха кът.

— Право казваш, Тули. Макар че пет минути по-рано или по-късно, надали има разлика.

— На мен не ми се ще тъй изведнъж да го ударя на живот, момчета — рече Рибока. — Някои хора могат да се зачудят отде си забогатял, а разни яки типове да се замислят как ли да ти отмъкнат богатството.

— Майната му — измрънка Тули. — Стига си чел проповеди, да му се не види. Пък може и да имаш поне малко доверие в разума ми.

Двамата с Рибока се отдалечиха — Тули мърмореше, а старецът го слушаше най-невъзмутимо с търпение, което на Смедс се стори поразително. Самият той бе готов да удуши Тули. След като веднъж пристигнеха в града, не щеше да вижда братовчед си цял месец. И повече даже.

— Как ти е ръката, Тими?

— Като че не е тръгнала да оздравява. Нищо не разбирам от изгаряния, а ти? Там, където ме поразил най-зле, по кожата ми има

черни петна.

— Не знам. Веднъж видях един толкова обгорен, че повече приличаше на въглища. — Смедс се попрегърби, докато си представяше как нажеженият клин го гори между лопатките. — Като стигнем в града, иди при лекар или при магьосник. Не се помайвай. Ясно?

— Ти да не се майтапиш? Знаеш ли как боли? Ако не трябваше да мъкна тая проклета торба, вече да съм побягнал!

Пътят бе обграден със стари кланици и руини. Но бедствието не изглеждаше пълно. Край града и полето имаше хора, които ставаха все повече и повече с изминатите мили, превили гърбове под товара на стари и нови трагедии.

Човек е роден за мъки и отчаяние... Смедс се отърси от тази мисъл. *Той* да се въргала във философски глупотевини?

Превалиха едно възвишение и видяха града. Стената бе покрита със скеле. Въпреки късния час мъже го ремонтираха. Командваха ги войници в сиво. Имперска войска.

— Сиводрешковците — измрънка Тули. — Навлякохме си белята.

— Съмнявам се — възрази Рибока.

— Как така?

— Ако очакваха бели, щяха да са повече. Те просто се грижат ремонтът да върви както трябва.

Единственото закъснение бе причинено от строителството, а не от войниците. Тули беше недоволен. Писна му Рибока все да изглежда по-умен от него. Смедс се боеше, че той ще почне да импровизира в опити да предприеме нещо по въпроса. Най-вероятно някоя тъпотия.

— Мамицата му — тихо пошепна Смедс като молитва около половин дузина пъти, докато вървяха през града. Там, където старите постройки бяха сринати със земята, рушаха, ремонтираха и строяха сгради. — Наистина са отворили нова гъзна дупка на стария град.

Това го притесняваше. Той искаше да се види с някои хора. Но дали те изобщо бяха още живи?

Поразен, Тули рече:

— Никога не съм виждал толкова войници. Поне от малък. — Войниците бяха навсякъде — помагаха в ремонтите, надзираваха, поддържаха реда, разквартирувани в палатки, опънати на мястото на сринатите със земята сгради. Целият проклет град ли беше злят от войска?

Смедс забеляза знамена, униформи и гербове на военни части, невиджани от него досега.

— Тук става нещо — рече той. — По-добре да внимаваме... — и посочи един обесен, увиснал от покрива три етажа по-нагоре.

— Военно положение — рече Рибока. — Значи, умниците са разтревожени. Прав си, Смедс. Ще вървим много внимателно, докато не разберем какво става и защо.

Те се насочиха към мястото, където преди бе отседнал Тули — там беше най-близо. Но вече го нямаше. Тули не се притесни.

— Ще поостана при теб, докато се наредя — рече той на Смедс.

Но Смедс не беше плащал наема и боклуците му бяха изхвърлени на улицата, а боклукчиите — осребрили празния му амбалаж, бяха отмъкнали каквото им хареса, а в стаята живееха хора, изгубили имотите си при бедствието.

Жилището на Рибока бе изчезнало по същия начин като това на Тули. Старецът не се изненада. Не каза нищо. Само придоби малко помършав, измъчен и прегърбен вид.

— Може би всичките можем да се набутаме при дъртата — рече Тими. Беше нервен. Смедс реши, че е заради ръката. — Само за тази вечер. Моят старец не харесва никого, с когото си общувам.

Къщата, в която живееха родителите на Тими, си беше тяхна собственост, макар и да бяха също толкова бедни, колкото и всички останали по Северните краища. Смедс беше чувал, че я получили като отплата от сиводрешковците, задето били техни информатори по времето, когато във Веслоград все още не бяха стихнали вълненията на Бунта. Тими не го потвърждаваше. Може би беше истина.

Кого ли вече го е грижа? Сигурно бяха на правата страна. Имперските войници се държаха по-честно и управляваха по-добре, ако си от онези обществени прослойки, за които има някакво значение кой командва.

На Смедс му дремеше на жилетката кой заповядва, стига него да не го закачат. Както и на повечето хора.

— Тими! Тими Локан!

Те се спряха и изчакаха една старица да ги настигне. Докато тя куцукаше към тях, Тими рече:

— Госпожа Киско! Как сте?

— Мислехме, че и ти си загинал заедно с другите, Тими. Четирийсет хиляди души убиха през онази нощ...

— Не бях в града, госпожа Киско. Тъкмо се връщам.

— Още ли не си ходил у вас?

Хората се блъскаха в тях на тясната улица. Почти се беше стъмнило, но наоколо имаше толкова много войници, че никой не бързаше да се крие от нощта по къщите. Смедс се зачуди какво ли правят лошите. Да не би да работят?

— Нали казвам, тъкмо се връщам.

Смедс забелязваше, че старицата не се нрави особено на Тими.

Тя се натъжи и почна да го утешава. Дори и Смедс, който не се смяташе за схватлив, забеляза, че го прави само защото щеше да е първата носителка на лошата новина.

— Татко ти и двамата ти братя... Съжалявам. Опитвах се да помогнат с гасенето на пожарите. Майка ти и сестра ти... Ами, те бяха завоеватели и се държаха както винаги се полага. Сестра ти така я осакатиха, че преди две седмици си посегна на живота.

Тими трепереше така, сякаш всеки миг щеше да се замята в гърчове.

— Стига вече, госпожо — рече Рибока. — Вече забихте ножа в сърцето.

— Ама че нахалник! — изломоти тя.

— Разкарай се, кучко — намеси се Тули, — преди да съм ти сритал гъза така, че да ти го окача на ушите. — Говореше с онзи любезен, равен тон, за който Смедс знаеше, че означава максимална опасност.

Така значи — у братовчеда Тули в края на краищата се криела мъничка язва на човечност. Макар че и с мъчения не биха го накарали да си признае.

— Не мога да го понеса — рече Тими. — Май ще е по-добре да си остана мъртъв.

— Тая няма да те остави да почиваш в мир, Тими — рече Рибока.

— Знам. Ще направя, каквото трябва. Но не сега. Знам едно място, което се нарича „Череп с кръстосани кости“ — там можем да се настаним евтино. Ако все още го има.

Имаше го. Беше място, пренебрегнато от нашествениците като твърде презряно и недостойно за изгаряне. Напомняше на Смедс за курва, която продължава да работи и двайсет години след първата си младост, жалка и отчаяна.

Отпред на стол седеше имперски капрал, облегнат на дървена стена, забравила що е това боя. В скута си крепеше кофа бира. Като че дремеше. Но щом стигнаха на няколко крачки от вратата, той отвори очи, огледа ги, кимна и отпи от бирата.

— Видя ли му герба? — попита Смедс Рибока, щом влязоха вътре.

— Да. Нощна стража.

Нощната стража беше ударната група на северната армия, щателно обучена за нощни операции и битки в условията на война между магьосници.

— Мислех, че са някъде на изток и се опитват да довършат Черния отряд — рече Смедс. Според критериите на Нощната стража, най-висша чест беше разгромяването на Черния отряд край Моста на Кралицата. Преди тази битка проклетите наемници си оставаха толкова нагло непобедими, че половин империя вярваше, че самите богове са на тяхна страна.

— Сега са тук.

— Какво, по дяволите, става?

— Май ще е най-добре да разберем. Онова, което не знаем, може да ни види сметката.

Тими разговаря със собственика, когото познаваше бегло. Мъжът твърдеше, че всичките му стаи били заети от изгубилите имотите си. Никой от тези гости не се виждаше. Той обаче намекна, че би могъл да намери местенце, ако съдбата се намеси. Опитваше се да измъкне рушвет, досети се Смедс. А после щеше да последва яко изнудване.

— За какъв точно натиск върху съдбата говорим? — попита Тими.

— Един обол и половина. На човек.

— Проклет крадец!

— Приемаш или си тръгваш.

Капралът от Нощната стража подмина Смедс и Тими и тропна кофата си пред собственика, който пребледня като смъртник.

— Два пъти за днес, куча мършо. И този път сам го чух.

Ханджията се задави с въздух, грабна кофата и почна да я пълни.

— Хич не се мъчи — обади се капралът. — Само ми предложи рушвет, и няма да се отървеш от каторгата до последния си ден. — Той огледа Тими и Смедс. — Момчета, изберете си стая. Тази нощ ще е за сметка на Лайномозъчния тук.

— Аз само се кодоших с момчетата, капрал.

— Да бе, то си личеше. Направо ги накара да се търкалят по пода от смях. Бас ловя, че онзи с черната маска се е пръснал от смях. Той много ви обича вас, смешниците.

— Какво става тук, капрал? — попита Смедс. — Доста време ни нямаше в града.

— Личи си. Сигурно основното положение ви е ясно. Някакви бандити и дезертъори опустошиха града. Долу в Кулата не се зарадваха много. Тъй като ние се навъртахме наблизко, бяхме едно от подразделенията, които трябваше да дойдат тук и да поддържат реда. Генералът ни произхожда от бордеите на Нихил, та според нея имало възможност да им го върнем на тия гадняри, които някога й превръщали живота в ад. И затова от покривните греди висят крадци. Сводниците, поповете, продавачите на дрога, мошениците, прекупвачите на крадено и курвите ви ще се бъхтят по осемнайсет часа на ден на каторгата, та вашите нормални граждани да заживеят пак що-годе сносен живот. И ако питате мен, тя е прекалено милостива. Дава им твърде много шансове. Тоя Лайноглавец тук, прочутият печалбар, вече изгърмя два от патроните си. Първия път го разведоха по улицата с табела на врата и отнесе една седмица каторга. Този път ще получи трийсет камшика и две седмици. И тъй като между ушите има само лайна и хич не може да си набие в тиквата, че няма как да му се размине, следващия път ще го завлекат на площад „Майска ливада“, ще му набият кол в гъза и ще го оставят да си седи на него, докато изгние.

Капралът отпи продължителна глътка от напълнената си кофа, избърса уста с ръкав и се ухили.

— Генералът казва, че наказанието трябвало да съответства на престъплението. — Той отново отпи продължителна глътка и погледна

ханджията. — Готов ли си да тръгваме, задник такъв?

Тъкмо щом понечи да тръгне подире му към вратата, капралът се спря.

— Предполагам, момчета, че ще уважите домакина и тук ще се държите подобаващо. Освен ако не искате да направите кариера в строителството. — Той отново се ухили и излезе.

— По дяволите! — изруга Тули.

— М-да — съгласи се Смедс.

Рибока се обади:

— Имам чувството, че в този нов Веслоград няма да ни е много уютно.

— Не задълго — рече Смедс. — Но засега достатъчно. Точно в момента имам нужда да се натряскам, да изчукам някоя и да се наспя къде да е, ама не на земята.

— Не е задължително да е в този ред — додаде Тули.

Тими се усмихна измъчено.

— Пък и една баня няма да ни навреди.

— Е, да се залавяме за работа тогава.

XXIV

Превалихме хълма сякаш след цяла вечност, без да видим никого, и там, от другата страна на долината, се намираше ограденото от стени място, простиращо се на стотина акра. Стената не беше кой знае какво — може би десетина-единайсет стъпки висока и не по-дебела от каменните стени, с които селяните ограждат овчарниците.

— Прилича ми на духовно убежище — рече Гарвана. — Няма ни знамена, ни стража, нищо няма.

И беше прав. И преди бяхме виждали подобни места, ала никога толкова големи.

— Старо ми изглежда.

— Да. И витае някакъв дух. Мирен. Да вървим да погледнем.

— Не прилича на място, което Знахаря би подминал, а?

— Не. Той страда от тежко любопитство. Да се надяваме, че се е навъртал тук достатъчно, че да си спечелим някаква отправна точка.

Приблжихме се и открихме, че предположенията ни са верни. Желанието на Гарвана се сбъдна. Това място бе манастир, наречен Храма на пътешественика и представляваше нещо като склад за знания, попивани близо две хиляди години.

Открихме, че преследваните от нас хора бяха останали тук достатъчно дълго, че да научат малко единия от монасите на наречието на Градовете на скъпоценните камъни. Всъщност бяха поели на път същата сутрин.

Гарвана страшно се развълнува. Искаше веднага да потегли, а че слънцето щеше да потъне зад хоризонта само след час, това да върви по дяволите. Искаше ми се да го тресна по главата, че да се поуспокои. Този манастир ми изглеждаше дяволски добро място за едnodневна почивка, колкото пак да заприличае на хора.

— Виж сега, Чудак — опита се да ме придума той. — Вече сигурно строят лагера, нали? В най-добрия случай с фургон и карета те трябва да са изминали двайсет и пет мили. Нали така? Ако не спираме

цяла нощ, можем да наваксаме двайсетина като нищо. — Беше научил за фургона и каретата от свещенослужителя.

— И после ще умрем. На тебе може би почивка никога не ти е нужна, но на мен ми трябва, както и на конете, и това място ми изглежда идеално за тази работа. Я му виж името.

Той изсумтя вбесено. След всичкото това време аз все още не разбирах, че залавянето на Знахаря оставаше най-важното нещо на света. Той самият бе така капнал от умора, че мисълта му се усукваше като на опосум.

Не беше единственият, който се срамуваше от бремето си. Жрецът застана твърдо на страната на Гарвана.

— Той твърди, че видели толкова лоши поличби, че никого няма да допуснат вътре — рече Гарванът с усмивка. — Дори гонят хора навън.

Достатъчно бях понаучил наречието от Гарвана, че да го схвана. Дочух нещо и за „силната буря, която връхлитала от север“. Виждах, че няма да спечеля и този рунд, така че рекох „по дяволите“ и додадох няколко забележки, които биха разочаровали старата ми майчица картофокопачица. Отидох при конете да споделя нещастията си. Те ме разбраха.

Гарвана успя да закупи някакви провизии и поехме обратно. Зачудих се колко ли още има до края на света. Вече бяхме стигнали подалеч, отколкото вярвах, че е възможно.

Не разговаряхме много. Не защото аз се бях вкиснал. Вече много, много отдавна се отказах от това и се превърнах във фаталист. Според мен Гарвана размишляваше над онова, което бях дочул, а той пропусна да спомене. Силна буря, връхлитаща от север.

На наречието на Градовете на скъпоценните камъни „силен“ можеше да означава два пъти по три различни неща. Включително и „зъл“.

Почти се беше мръкнало, когато стигнахме до горски пояс.

— Тук ще трябва да ходим пеш — рече Гарвана. — Жрецът каза, че пътят през гората е доста добър, но ще ни е трудно да го следваме в тъмното.

Изсумтях. Не мислех за гората. Странните на вид хълмове от другата страна не ми излизаха от ума. Никога не бях виждал нищо подобно. Всичките бяха със стръмни склонове, гладко заоблени,

обрасли с жълтеникавокафява суха трева и с нищо друго. Приличаха на гърбиците на гигантски животни, които дремеха с крака, подпъхнати под тях и скрити глави, сврени отзад.

Сухи бяха тези хълмове. Така и не ги видях на достатъчно силна светлина, но бях убеден, че забелязах няколко черни белега от изгорено, преди да се стъмни толкова, че вече нищо да не се вижда.

Горите също изглеждаха сухи до самата си сърцевина. Дърветата бяха най-вече дрипави дъбове с дребни крехки листа с върхове, остри почти като на зеленика. Цветът им наподобяваше сиво-синкаво, а не тъмнозелено като на северните дъбове.

Нещо, което надали заслужаваше да бъде наречено поток, църцореше през сърцевината на гората. Напоихме и себе си, и конете и седнахме да прихапнем. Бях твърде уморен, че да си хабя енергията за разговори — казах само:

— Не мисля, че ще издържа още петнайсет мили. По нанагорнище.

Половин минута по-късно той ме изненада с думите:

— Не знам и аз дали ще успея. Със сила на волята може да се, стигне само дотук.

— Хълбокът ли те боли?

— Да.

— Може би трябваше да го покажеш на лекар.

— Тъкмо работа за Знахаря, нали той ми го направи. Да видим колко ни е останало.

Успяхме да преодолеем още около шест мили, последните две — сред обраслите със суха трева хълмове, преди по мълчалива договорка да рухнем и двамата.

— Този път ще си починем един час и тогава ще продължим.

Инат си беше, копелето.

Не бяхме почивали и пет минути, когато аз забелязах признак на онази силна буря от севера.

— Гарван!

Той погледна нататък. Нямахше какво да каже. Само въздъхна и ми помогна да гледаме светкавицата.

Между нас и звездите нямахше нито облаче.

XXV

Псето Жабоубиец, понесло на гърба си върбовия човек, намали ход, щом прехвърли билото, а после спря и потръпна.

От много левги насам те усещаха присъствието на това място — аура, чиято интензивност и способност да дразни непрекъснато нарастваха. Ако те бяха синове на сянката, то това представляваше крепост на врага, цитадела на светлината. Малко такива места оставаха.

Когато ги намереха всичките, щяха да ги премахнат.

— Странна магия — прошепна върбовият човек. — Не ми харесва.

Той погледна северното небе. Създанията на бога-дърво кръжаха там някъде, горе, докдето погледът не достигаше.

Тук не беше за тях — притиснати между тези създания и онова място.

— По-добре да го приключим бързо — рече върбовият човек.

Псето Жабоубиец нямаше никакво желание да го вършат.

Имаше ли избор, щеше да заобиколи.

Разбира се, то имаше избор, но не беше кой знае колко голям. Да не се подчини един път на върбовия човек щеше да му се размине. Но трябваше да си запази този „един път“. Междувременно то откликваше на злостното его и вършеше налудничави, глупави, понякога необходими дела — запълваше си времето.

Войската понастоящем наброяваше две хиляди души. Мъжете бяха рухнали от изтощение в мига, в който техните командири спряха да се движат. Върбовият човек извика двама, за да му помогнат да слезе на земята.

Те бяха богати — всичките до един. Торбите им се издуваха от най-прекрасни съкровища, оплячкосани от опустошените от господарите им градове и от падналите в боя техни другари. Малцина воюваха в тази армия от повече от два месеца. От две хиляди души тук

само сто бяха прекосили морето с Хромия. Онези, които не бяха дезертирвали, нямаха причини да се надяват да живеят дълго.

Върбовият човек се облегна на Псето Жабоубиец.

— Сган — прошепна той. — Всичките са сган.

Горе-долу си беше така. Повечето мъже, притежаващи поне трошица кураж или чувство за приличие, бързо дезертираха.

Върбовият човек огледа небето. Бледа усмивка разтегна останките от устни.

— Направете го — заповяда той.

Войниците стенеха и мрънкаха, докато се вдигаха на оръжие, ала не се възпротивиха. Върбовият човек се вгледа в храма. Това бе оскърбление за неговата самоувереност, но той не можеше да различи някаква конкретна причина за това.

— Давай! — тупна той Псето Жабоубиец по рамото. — Върви го проучи, дяволите да те вземат!

После събра оцелелите магьосници от северната гора. Напоследък не му бяха много от полза, но сега им бе подготвил задача.

Нямаше дори сянка от предупреждение. В един миг нощта бе притихнала, освен цвърченето на щурците и неспокойното шумолене на войници, готови всеки миг да нападнат, а в следващия оживя от нападащите скатове. Те прииждаха от всички посоки на височина няма и петдесет стъпки, по двойки и по тройки, и този път мълниите не съставляваха най-важното им оръжие.

Първия път прелетяха като призраци и пуснаха долу месести предмети с форма на наденица, дълги четири стъпки. Мазни клокочеци пламъци плъпнаха навсякъде. Псето Жабоубиец виеше сред преградния огън, поразяващ точно целта. Войниците пищяха. Конете цвилеха и се мятаха. Каруците с багажа се подпалиха.

Върбовият човек би извил гневно, ако можеше. Но дори и да притежаваше тази способност, нямаше да му остане време.

Бе започнал да подготвя примка. И докато вниманието му се съсредоточаваше върху това, го свариха неподготвен.

Пламъците го обвиваха. Той не смееше да мисли за нищо друго и пострада тежко, докато успее да се затвори в какавида от защитни заклинания. Лежеше проснат на земята, а върбовото му тяло бе овъглено и потрошено. Болката беше ужасна, но по-малко от гнева му.

Мехурите продължаваха да ваят. Скатовете, които бяха пуснали своите, се върнаха с мълнии. Върбовият човек усили заклинанията си така, че да включат и двама шамани. Единият се помъчи да вдигне смачканото тяло на Хромия. Другият откри свободните краища на направеното от него заклинание и започна да го плете по-стегнато.

Останката от върбовия човек размаха овъглена ръка.

Един скат се изтърколи от мрака — около него бляскаха и працияха малки светкавици.

Върбовият човек махна отново.

Псето Жабоубиец нападна храма. Повечето войници го последваха. Бързата и успешна атака означаваше скривалище, което да ги защити от ужаса в небето.

Кошмарът ги преследваше. Въздухът над Хромия бе станал твърде опасен.

Огнените мехури падаха и разцъфваха в оранжево, унищожаваша багажа и припасите. Вече в безопасност, върбовият човек забрави за пожарите. Той окова гнева си и се върна към прекъснатата си задача.

Докато Псето Жабоубиец приближаваше манастирската стена, нещо се протегна и го перна така, както човек би бръснал буболечка. Войниците около него рухваха.

Нямаше никакво убежище, което да ги скрие от дяволите в небесата.

И все пак неколцина продължаваха и нищо не ги спираше. Защо ли?

Скатовете се спуснаха надолу, плющейки с криле. Псето Жабоубиец се метна във въздуха. Челюстите му ухапаха тъмна плът.

Върбовият човек мърмореше, докато двамата шамани измъкнаха нещо от тлеещите останки на една каруца. Той им се ухили, без да забелязва разрухата наоколо.

Онова, което му донесоха, бе обсидианова змия, права като стрела, десет стъпки дълга и шест стъпки дебела. Изработката ѝ

изглеждаше изумително изящна. Рубинените ѝ очи сияеха и отразяваха огньовете. Шаманите залитаха под тежестта ѝ. Единият прокле горещината, която все още лъхаше от нея.

Върбовият човек се усмихна с ужасната си гримаса и запя с бездиханен шепот мрачна песен.

Обсидиановата змия започна да се променя.

През нея потече живот. Тя потръпна. Разгърнаха се криле — дълги повеи от мрак, които хвърляха сенки там, където не можеше да ги има. Червените очи пламтяха като прозорци, внезапно отворили се към най-жежките пещи на ада. Лъскави нокти разсякоха въздуха като обсидианови ножове. Страшен писък се изтръгна от уста, пълна с остри черни зъби. Дъхът на чудовището припламна и угасна. То се мъчеше да се отскубне, приковало поглед в най-близкия пожар.

Върбовият човек кимна. Шаманите пуснаха чудовището. То заплющя с мрачните си криле и се гмурна в огъня. Въргаляше се като шопар в калта. Върбовият човек се ухили одобрително. Устните му продължаваха да изговарят думи.

Огънят угасна изтощен.

Чудовището скочи към друг. После — към трети.

Върбовият човек се наслаждава няколко минути на зрелището. После тонът на шепота му се промени — стана заповеднически, настоятелен. Чудовището изпищя в протест. От устата му изскочи огнен облак. Без да спира крясъка си, то се издигна в нощта, следвайки заповедите.

Върбовият човек насочи вниманието си към Храма на пътешественика. Време беше да провери чрез каква магия това място се пазеше недокоснато.

Шаманите го хванаха и го отнесоха до храмовата стена.

XXVI

Ставите на пръстите на Боманц го боляха, побелели. Беше се вкопчил на живот и смърт в някакъв орган на вятърния кит. Чудовището се спусна достатъчно ниско, та светкавиците, пожарите и хаосът долу да дават на магьосника ясна представа колко отвисоко ще падне, ако за миг отпусне хватката. Мълчаливия и Глезанка бяха наблизно и гледаха. Едно погрешно движение, и Мълчаливия щеше да го изрита по задника и да му даде възможност да провери дали може да лети.

Беше време за проверка. Бялата роза заповяда да спрат древния ужас тук, където жертвите му биха могли да окажат помощ. Този път тя бе успяла да го вплете в своя план.

Всъщност той имаше чувството, че той е самият план.

Тя не обясни нищо. Сигурно се правеше на тайнствена жена. Или пък може би наистина му нямаше доверие.

Той командваше — докато не извърши неприемлива постъпка. Тогава един ботуш го захапва по задника и го праща да се гмурне като лебед в ада.

Менхирите рядко влагаха в речта си никакви чувства. Но този, който се материализира зад лявото му рамо, успя да вложи мъка в думите:

— Изградил си е щит. Нито огънят, нито мълниите могат да го достигнат.

Надеждата да разчитат на изненадата и без това беше плаха, но все пак си струваше да опитат.

— А последователите му?

— Пак са намалели десетократно. Това страшилище обаче е непобедимо! Той страда, но болката единственото разярява още повече!

— Изобщо не е непобедим. Както ще се убедиш, ако се приближа до него.

Най-нелюбимият на Боманц говорещ мишелов се разкиска диво.

— Голяма работа си ти, а? Ха! Това нещо ще те смачка като дървеница, Тебеширен Сет.

Боманц обърна гръб на птицата. Щом отново погледна надолу, стомахът му се сви. Мишеловът бе решен да му скъса нервите. Оптимизмът на птицата му се струваше забавен. Та той бе изкарал най-трудната школа на самоконтрола — цели трийсет години беше женен.

— Не е ли време вие, камъните, да се задействате? — Той пробва да се усмихне обезоръжаващо, като човек, който не мислеше за друго, освен за непосредствената задача.

В подсъзнанието му бе започнала да гнои една малка интрижка. Начин да сложи този лешояд-подигравчия на мястото му.

— Скоро — рече камъкът. — Ти с какво ще се включиш във фарса?

Не му се удаде да протака, защото мишеловът кресна:

— Какво, по дяволите, е това?

Боманц рязко се завъртя. Проклетата птица не се страхуваше от нищо, но сега цивреше от уплах.

Огромни черни криле се простираха в нощта и закриваха луната и звездите. Огньове пламтяха в грамадни, зли очи. Други пламъци очертаваха грамадни зъби като игли. Злобният взор бе вперен в пътуващите с вятърния кит.

Мълчаливия трескаво правеше предупредителни знаци, ала те не помагаха.

Боманц не разпозна страшилището. Не беше от времето на Владичеството и не произхождаше от Могилните земи. По онези чудовища той бе истински специалист и вярваше, че познава всеки техен косъм, перо и кост. Нито пък принадлежеше на империята на Господарката — инак тя щеше да го превърне в свой любимец още по времето на разцвета си. Значи трябваше да е плячка от някой от градовете, опустели, откакто Хромия бе излязъл от империята.

Независимо от потеклото му, то изглеждаше опасно. Боманц започна да влиза в онзи транс, в който за него бе най-лесно да посрещне едно свръхестествено предизвикателство.

Щом се отвори към енергиите на друго ниво на реалността, го обхвана страх.

— Преминвайте към следващия етап! — кресна той на уплашения менхир. — Веднага! Повикайте скатове! Накарайте

всички да слязат от това проклето чудо!

Поръбените с огън криле удряха нощта. Червеноокото чудовище връхлетя върху вятърния кит.

Боманц използва най-силното предпазно заклинание, което знаеше.

Страшилището измъчи нощта с болезнения си писък. Но продължи да връхлита, отклони се съвсем леко от пътя си. При удара вятърният кит се разтресе.

По целия му гръб говорещите камъни започнаха да изчезват с миниатюрни гръмотевички.

Говорещият мишелов се разпусва като пристанищен хамалин и запляска с криле във въздуха. Младите скатове закряскаха страхливо. Братята Торква юрнаха Боманц, като му крещяха въпроси, които той не разбираше, с явното намерение да го бутнат долу.

Глезанка ги спря с жест.

Долу под тях коремът на вятърния кит се отвори и роди врящо огнено кълбо. Горещината се надигна към хълбоците му. Той целият се разтресе мощно. Ставите на пръстите на Боманц побеляха още повече. Той искаше да се дръпне назад, но ръцете му действаха по своя собствена воля и не искаха да се пуснат.

Още една експлозия разкъса корема на вятърния кит. Огромният небесен звяр пропадна малко по-надолу. Тревогата се превърна в паника.

— Падаме! — разкрещя се единият от братята Торква на варварското си наречие. — О, богове, падаме!

Глезанка улови погледа на Боманц и заповяда безапелационно със знаци:

— Направи нещо!

Изглеждаше невъзмутима.

Преди той да успее да отговори, въздухът се изпълни с ледена вода, която пръскаше от органите по гърба на този Левиатан. Въпреки, че камъните си бяха отишли, вятърният кит бе започнал да губи издръжливост. Той мощно изхвърляше баласт с надеждата да изгаси огньовете.

Студената вода помогна за потушаване на паниката.

Скатовете започнаха да се връщат от мрака и да пърхат сред пръските. В мига, в който кацнеха, техните малки се покатерваха на

гърба им, а след тях — и други обитатели на Равнината. След като един скат поемеше цялата тежест, на която бе способен, той се примъкваше до някоя от хлъзгавите, стръмни „пързалки“ за излитане, с чиято помощ се катапултираше в пространството.

Още една експлозия разтреса кита. Той бавно започна да хлътва по средата.

Глезанка се приближи до Боманц. Изглеждаше така, сякаш лично бе готова да го изхвърли зад борда, ако той не предприеме нещо повече, освен да зяпа глупаво и да трепери.

Как можеше да остава толкова спокойна, по дяволите? Само след минути щяха да умрат.

Той затвори очи и се съсредоточи върху създателя на бедствието. Опита се да се ободри.

Не знаеше какво е това нещо, но нямаше да му позволи да го уплаши. Той беше същият онзи Боманц, който уби праядото на драконите. Същият онзи Боманц, който навлезе сред пламъци и предизвика гнева на Господарката в цялото й величие и сила.

Но тогава той стъпваше върху твърда земя.

Тихо и уверено той замърмори мантрите за успокояване, а след тях — циклите за освобождаване, които щяха да му позволят да се отдели от плътта.

След миг той се рееше из корема на кита, носеше се през пламъците и наблюдаваше мрачния огнегълтач. Вятърният кит не изглеждаше погълнат от всесъжение само защото чудовището лапаше толкова лакомо.

Той добави и своите умения към усилията на вятърния кит да се защити в потушаване апетита на огнегълтача. Пламъците намаляха. Той се опитваше да се движи тихомълком и да си върши работата незабелязано от хищника. Чудовището имаше само едно наум. Скоро вятърния кит вече можеше сам да се справи с пожарите.

Огнегълтачът се опита да разкъса още един газов мехур. Боманц го отблъсна. Той се пробва пак, и пак, и пак, ала напразно, докато най-сетне отлетя, обхванат от униние.

Докато чудовището нападаше извън контрол, Боманц тайно вкара филизите на магията. С ювелирно докосване той прекрати действието на заповедите на върбовия човек и ги замени с една безапелационна, надделяваща над всичко заповед: унищожи върбовия човек. Прати

мрак да го погълне, прати огън да го погълне, но освободи земята от пагубното му присъствие.

После Боманц се върна отново в собствената си плът. Пред очите му изгряха звездите, доскоро скрити от поръбените с огън криле, затулили половината небе. Крилете се отпускаха. Тялото, което крепяха, рухна към мястото, което Старото Бащинско дърво искаше да се опази на всяка цена.

Боманц погледна Мълчаливия и Глезанка. Мрачният, невесел магьосник се усмихна леко, кимна и с пестелив жест показа, че е станал свидетел на добре свършена работа.

Значи може би Боманц най-сетне бе излязъл от лайнарския списък.

Той наблюдаваше как огнегълтачът напада.

— По дяволите! — Страшилището връхлиташе към двора. Хромия сигурно го беше разрушил.

Вятърният кит също се носеше по-ниско. За върбовия човек не би било трудно да го уцели. Небесният великан се беше изметнал по средата, превърнат в спихната наденица. Вече не разполагаше с баласт за изхвърляне. Нито пък можеше да контролира движението си по небето. Зависеше от милостта на вятъра и се носеше на юг, като продължаваше да губи височина.

Мълчаливия и Глезанка дойдоха при Боманц.

— Защо останахте? — попита той. — Защо не скочихте, по дяволите?

Пръстите на Мълчаливия затанцуваха — говореше на Глезанка.

— Хайде, стига си кършил пръсти. Ти можеш да говориш.

Мълчаливия го изгледа сурово и не каза нищо.

Вятърният кит се наклони. Боманц се килна към хълбока на чудовището и награби ствола на някакъв орган. Пропадна още три хиляди стъпки надолу и чак тогава спря. Един огнен език се издигна и го опърли. Той изруга и се вкопчи в органа на живот и смърт. Вятърният кит продължи да се върти и тресе. Започна да издава глух, тътнещ звук — вероятно вик на болка.

Незабелязано една искра се бе заплела в бавната струя, изтичаща от един газон мехур. Играта почти приключваше. Този път нищо не можеше да се направи.

След няколко минути той щеше да умре. По някаква причина не можеше да се разстрои толкова, колкото бе редно, според него. Най-вече се ядосваше. Не подобаваше на великия Боманц да си отиде така — просто да го извлекат, без публика и без велика битка, в която да загине. Без легенда, която да остави след себе си.

Не спираше да мънка нечленоразделно ругатни.

Мислите му, по-гъвкави, отколкото някога бе имал претенции да бъдат, тичаха наоколо в трескаво търсене на начин върбовият човек да си отиде заедно с него без никакви съмнения.

Но такъв нямаше. Не разполагаше с никакво друго оръжие освен с огнегълтача, който наподобяваше хвърлено копие извън неговия контрол.

Вятърният кит ускори спускането. Огънят пропълзя по задницата на чудовището. Хлътнатината в средата му ставаше все по-изявена. Проклетникът щеше да пукне.

— Хайде. Тази половина вече отиде. — Той се закатери по все по-стръмния склон на предницата. Мълчаливия и Глезанка залазиха подире му.

Нова експлозия. Мълчаливия падна. Глезанка сграбчи с една ръка наподобяващ дърво орган, а с другата улови магьосника и го вдигна на крака.

— Това не е жена — измърмори Боманц. — Такава досега не съм виждал.

Задницата на вятърния кит започна да пада по-бързо от предницата. По-дребни експлозии изхвърляха комети от китова плът в зъбите на нощта. Като ругаеше монотонно, Боманц продължи да се катери — бягаше по-далеч от нещастиято, като всеки миг се чудеше защо ли си прави труда.

Страхът заприижда, подхранван от неговата безпомощност. От дарбите му нямаше никаква полза. Не можеше нищо да направи, освен да бяга от всепоглъщащия огън, докато няма накъде да бяга.

Още една експлозия разтърси кита и го разкъса. Боманц падна. Задницата на чудовището се откъсна и се устреми надолу, цялата обвита в пламъци. Остатъкът се залюля яростно в опити да си

възвърне хоризонталното положение, като се мяташе, залиташе и се претъркаляше. Старият магьосник се държеше. И псуваше.

До слуха му достигна стенание.

На не повече от пет стъпки той видя светещите очи на невръстен скат. Когато парчето от вятърния кит започна да се стабилизира, той припълзя нататък.

— Забравили ли са те, малкият? Ела тук.

Мъникът засъска, започна да плюе и се опита да пусне светкавица. Но успя да генерира само някаква си искрица. Боманц го издърпа на лунна светлина.

— Ама ти си бил съвсем мъничък! Нищо чудно, че са те пропуснали. — Мъникът изглеждаше не по-голям от недорасло коте. Не можеше да е по-възрастно от месец.

Боманц прегърна скатчето в лявата си ръка. То почти веднага престана да се съпротивлява. Май беше доволно, че го гушкат.

Старият магьосник продължи по пътя си.

Вятърният кит се бе стабилизирал, доколкото можеше. Боманц се приближи до хълбока му и погледна надолу — тъкмо навреме, за да види как другата половина тупва на земята.

Мълчаливия и Глезанка дойдоха при него. Както винаги, лицата им бяха безстрастни маски — едната мургава, другата бледа. Мълчаливия съзерцаваше земята долу. Глезанка като че повече се интересуваше от бебето скат.

— Сега сме на височина под две хиляди стъпки, но пак си е голямо падане — рече Боманц. — Пък и *онова* все още ни е грижа.

„Онова“ означаваше малките огньове, които продължаваха да горят там, където задната половина се бе откъснала. Някой от тях всеки миг можеше да достигне до газов мехур.

— Трябва да минем възможно най-напред и да се надяваме на най-доброто. — Опита се да вложи в тона си повече надежда, отколкото хранеше.

Мълчаливия кимна.

Боманц се огледа. Манастирът гореше весело, подпален от огнегълтача. Значи това донякъде бе свършило работа. Но когато се послуша както трябва, той усети възел от ярост и болка, кипящ сред пламъците.

Хромия отново беше оцелял.

Неговият план донякъде също свърши работа.

XXVII

Струваше ми се трудно да го повярвам. Гарвана се беше предал. Сигурно хълбокът го болеше много повече, отколкото си признаваше.

Откакто легна, не помръдна, нито каза нещичко — откакто тялото му победи волята. Според мен се срамуваше.

Много ми се искаше кучият му син да проумее, че не е длъжен да е свръхчовек. Нямах да го отхвърля като приятел само защото е човек.

И аз бях толкова скапан като него, но не можех да легна и да умра. Театрото, разиграващо се около манастира, ставаше все по-натруфено. Всъщност някои от фойерверките бяха насочени към нас. Това ме изнервяше до степен да побягна, макар и ноктите на краката ми да бяха уморени.

Нов взрив. В небето разцъфна огнена роза. Едра буца от нещо се устреми надолу, разпръсквайки по-малки огнени топки.

Проумях какво виждам.

— Гарван, по-добре си вдигни задника и виж това чудо.

Той изсумтя, ала не помръдна.

— Това е вятърен кит, смотаняко. От Равнината на страха. Ти какво ще кажеш? — По време на голямото кръвопускане в Могилните земи бях свидетел как видяха сметката на два от тях.

— Май да.

Господин Честолюбив се беше претърколил. Гласът му звучеше хладнокръвно, лицето му бледнееше като рибешки корем — все едно е заобиколил зад ъгъла и се е сблъскал нос в нос с Онази с косата.

— Ама как така е попаднал тук? — и тогава млъкнах, защото се присетих за една причина.

— Не е дошъл за мен, хлапе. Кой ли в Равнината ще ти знае къде да ме търси? На кого ли ще му пука?

— Тогава...

— Това е битката в Могилните земи — тя продължава. Богът-дърво е застанал лице в лице с онова, което аз усетих, че се освободи

там.

Проблесна светкавица. От единия край на половината вятърен кит, която продължаваше да се рее в небесата, блъвна огън.

— Онова нещо няма да се носи в небесата още дълго. Не трябва ли да отидем да проверим дали не можем да сторим нещо?

Той мълча поне една минута. Погледна към гърбатите хълмове, сякаш мислеше, че му остава само още малко и ще хване Знахаря. Той не можеше да е по-надалече от пет-десет мили, нали? После се надигна на крака с гримаса — очевидно щадеше болния си хълбок. Не попитах. Знаех, че ще каже, че било от мразовития въздух и студената земя.

— По-добре доведи конете — рече ми той. — Аз ще събера багажа.

С голяма задача се захващаш, старче, няма що — защото ние просто се бяхме строполили на място, когато вече не можехме да продължаваме повече.

Тъй като нямаше много работа, той предимно стоеше и гледаше как летящата напаст прекосява небето. Изглеждаше така, сякаш са го помолили да се качи на бесилката и сам да си надене примката на шията.

— Мислих, Чудак — рече Гарванът, когато се спуснахме по склона на най-северния от тези шантави гърбати хълмове и поехме на северозапад подир реещото се парче от вятърния кит.

— Аз по-скоро бих казал „кахърих се“, стари друже. И е така от деня, в който най-сетне Властелина беше победен. Май онзи взрив преди малко представляваше последният.

Парчето се носеше по курс, който щеше да пресече нашия. В единия му край тлееха огънове. То бавно се въртеше около оста си, но вече не падаше.

— Може би. Но ако кажеш нещо толкова категорично, боговете ще ти го пишат на сметката. Да се надяваме само, че ще разчисти горите. Приземяването там ще е доста мъчно.

— За какво мислеше?

— За теб и мен, за Знахаря и бандата му, за Господарката, Мълчаливия, Глезанка. За всичко онова, което ни свързваше, но

въпреки това не се разбирахме.

— Не виждам какво толкова ви е свързвало. Не и след като сте победили общите си врагове.

— Аз също, и то дълго време. Нито пък някой от тях го виждаше. Иначе всичките можеше да упорстваме малко повече.

Опитах се да си докарам вид все едно се напъвам да сера в три след полунощ.

— Общо взето, ние всички сме самотни и нещастни хора, които си търсят мястото, Чудак. Самотници, които биха предпочели да не са самотни, ала не знаят как. Щом стигнем до вратата, през която биха ни пуснали вътре — или навън — не можем да разберем как се вдига резето.

Проклет да съм. По-голямо и по-открито самопризнание не бях измъквал от него. Изпълнено с копнеж и убеждение. Е, обръснете ми тиквата и ми викайте Плешивия. Вече цели две години съм до него. Когато си твърде близо до хората, не забелязваш промените, които стават с тях.

Това не беше Гарвана, когото срещнах за първи път, когато самомнението и злополуките още не бяха пленили душата му сред мрачните злини на Могилните земи, преди те да бъдат прочистени. Той се бе завърнал от своя затвор с драматично променена душа.

По дяволите, той дори не е същият човек, който във Веслоград не изтрезняваше и не си помръдваше гъза от място!

Изпитвах доста смесени чувства. Възхищавах се на стария Гарван, харесвах го и се разбирахме доста добре с него.

Може би отново щеше да е така, след като той завършеше преображението си.

Не знаех какво да му кажа, макар и да бях убеден, че му се иска да проговоря. Изобщо не беше изгубил стария си навик да ме обърква.

— Е, разбра ли как се борави с него?

— Имам тревожно предчувствие, Чудак. Почти съм вцепенен от ужаса, който ще открия, ако съм научил нещо. — Той се загледа в парчето от вятърния кит.

Огледах го и аз, прецених, че е на около две мили от нас и на близо петстотин стъпки височина. Вятърът го носеше насам.

— Ще го преследваме ли обратно към хълмовете, ако го отнесе чак нататък?

— Ти ми кажи, Чудак. Идеята беше твоя. — Той спря и зашепна на коня си. И на животните не им се щеше да бият път нощем. Дори и да не им се налагаше да носят никого на гърба си.

От вятърния кит изригна огнена гъба. Преди ревят на взрива да стигне до нас, аз казах:

— Няма да ни се наложи да изкачваме никакви хълмове.

Вятърният кит се запуска стремглаво, като се въртеше около оста си. Когато беше на около двеста стъпки над земята, няколко парчета се откъснаха от него и падането му се забави. Имах доста добра представа къде ще се приземи. Забързахме към мястото.

После остатъкът от него пикира надолу, набра скорост и падна на около миля от нас. Отскочи във въздуха може би на сто стъпки. Летеше, този път право към нас.

Щом стигна връхната точка на отскока, то избухна пак.

Отблъсна се още два пъти, преди да падне долу, да се хлъзне по земята и да спре.

— Внимавай — рече Гарвана. — Може да има и още взривове. — От вътрешността на вятърния кит продължаваше да бълва огън. Някъде отвътре се чуваше звук, сякаш някой бие прадядото на всички тъпани.

— Още не е умрял. Виж там — посочих аз. — Краят на едно от пипалата лежеше само на стотина крачки от мен и подскачаше като змия, измъчвана от зъбобол.

— Уф... Хайде да спънем конете.

Гарвана беше адски превъзбуден, няма що. Все едно е прекарал целия си живот в толкова плътно мотаене около вятърните китове, че е подушвал и зловонния им дъх. А пък този дъхаше и още как.

Мярнах нещо на светлината на огъня.

— Хей! На гърба на тази пущина има хора!

— Трябваше да е така. Къде са?

— Там. Точно над онова черно петно — посочих аз. Силуети май влачеха нещо.

— Сякаш един се опитва да извлече друг изпод нещо — заключи Гарвана.

— Хайде да се покатерим и да им помогнем — Оставих коня си неспънат.

Гарвана ми се ухили.

— Буйната глупост на младостта. Къде ли отива тя?

Започнах да се катеря по тъмносиня воняща скала. Той тръгна да търси храст, на който да върже конете — щеше да е по-лесно, отколкото да се мъчи да ги спъне. Бях се изкатерил до средата, когато той ме последва.

Плътта на вятърния кит приличаше на сунгер и определено смърдеше, но към вонята се прибавяше и миризмата на изгоряла плът. Тя трепереше от болка и от изтичащия живот. Какво благородно чудовище. Приплака ми се за него.

— Гарван! Побързай! Там горе са трима, а отзад гори грамаден огън!

Тъкмо тогава избухна миниатюрен взрив и ме събори. По земята се пръснаха огнени буци. На места сухата трева се запали.

Плъзнеше ли пожарът, ставаше лошо.

Докато Гарвана примъкне туловището си, аз вече бях метнал жената на рамо, а старецът, който единствен се крепеше на крака, я връзваше, за да не се подхлъзне и падне. След като свърши, дъртият си би камшика и се замъчи да отмести прилично на папрат парче кит от някакъв друг човек.

Задъхан, Гарвана ме погледна, после жената и измърмори:

— Трябваше да стане така, нали?

— Хей, тая никаквица е твърда като камък — рекох аз. — Или пък задникът ѝ е от олово. Тежи колкото мен!

— Ще можеш ли да я свалиш? — смънка той. — Аз съм твърде стар за тия глупости. — И се запъти към стареца. — Ти! Какво правиш тук, по дяволите? — Не се изненада и при вида на скрития под папратта. Мълчаливия да падне от небето беше тъкмо от онези номера, които той очакваше да му погоди съдбата.

Трепереше, докато помагаше на стареца да вдигне папратта. Боманц се засуети над Мълчаливия. Черната буца, кацнала на рамото му, заиздава звук, все едно плачеше коте.

— Вдигнете го! — нареди старият магьосник. — Понесете го. Нямаме време да го връщам в съзнание.

Тръгнах надолу. Не можах да чуя нищо повече от онова, което казваха. Доста скоро и те ме последваха.

Нещо зашепна над главата ми. Буцата на рамото на магьосника отново се размяука. От мрака се разнесе скърцащ грохот. Скатовете на вятърния кит бяха обкръжили умирация си партньор.

— Ох! — кресна Гарвана. — Гледай къде стъпваш, бе!

В същото време старецът се обади:

— Колко си нагъл, човече! Проклетата ти непоносима, надута наглост! Без никакво право и основание ти настояваш — настояваш! — да получиш обяснения от мен. От мен! Самонадеяността ти надминава всякакво разбиране! Аз би трябвало да те попитам що правиш тук, какво така пърхаш пред Хромия. Да не си му предвестник? Негов смъртоносен патрул? Ще се размърдаш ли найсетне, преди да са ни опекли като сланина?

Отлепих крака от земята. Наблюдавах ги. Гарвана беше крайно ядосан. Може би той така и не разбираше, че вече не е господар и че светът няма да подскочи, когато той излае. А и никога не е притежавал достатъчно разум, че да го е страх от когото трябва. От хора като стария Боманц, който, ако се разсърдеше, сигурно можеше да го превърне в жаба.

Не се наложи Гарвана да изстреля отговора си. Нов взрив едва не събори и него, и стареца на земята. Мощна тръпка разтнесе вятърния кит. Барабаненето замлъкна. Звярът изпусна дълбоко стенание, което каза всичко, което имаше за казване, за смъртта и отчаянието.

Скатовете горе нададоха пронизителни звуци. Траурни писъци. Зачудих се какво ли ще правят отгук нататък.

Вятърният кит престана да трепери.

— Махайте се, преди това чудо да е избухнало! — провикна се магьосникът.

Гарвана вървеше, залитайки, към конете, когато това се случи. Взривът надминаваше всичко, видно от него досега. Сниших се, за да избегна горещия полъх и той прекатури Гарвана напред. Той падна по очи. Боманц, макар и да се намираше по-близо до взрива, го яхна и

остана прав, като извършваше с краката си движения, които ми напомняха танците на старата ми майка. Като че го болеше.

Когато звъntenето в ушите ми замлъкна, чух тъжната песен на скатовете — бяха запели отново или продължаваха да пеят.

Вятърният кит се превърна в собствената си погребална клада.

Отхвърчащите искри подпалваха тревата наоколо. Конете се уплашиха. Все още не бяхме в безопасност.

Гарвана пълзеше — не можеше да се изправи. Чувствах се затънал до гуша в лайна — стоях там и не се помръдвах, но краката просто отказваха да ме слушат.

Магьосникът ни настигна и вдигна Гарвана. Ругаеха се взаимно като двама пияници. Най-сетне успях да отлепя крака и навлязох в жегата.

— Хайде, хора. Стига вече. Да метнем тоя тъпак на коня и да се измитаме оттук, преди да сме се превърнали в препечени свински кожички.

Вече бях метнал жената като чувал ориз през седлото. Толкова бях ни предстоеше, че предницата ѝ щеше да се превърне в ужасна синина.

— По-живо! — креснах. — Идва вятър. — Притичах назад и хванах животните, преди да решат, че са по-умни от нас и да се юрнат към дълбоката провинция.

Докато вдигахме Мълчаливия, Гарвана за пръв път огледа добре Глезанка. Беше съвсем пребита. Кръв течеше от устата, от ушите и от носа ѝ. Голата ѝ кожа беше цялата охлузена и окървавена. И Мълчаливия не изглеждаше по-добре, както горе-долу и магьосникът, но Гарвана пет пари не даваше за тях.

— Могат да се излекуват — обади се Боманц, преди Гарвана да се е развряскал. — Ако успеем да ги измъкнем оттук, преди тревните пожари да ни спипат.

Това и аз, който препуснах, без да го чакам, накара Гарвана да се размърда. Той ме последва, повел коня, върху който беше Глезанка. Боманц не изчака никой от нас. Той се запъти към края на най-близкия пожар, който вятърът изтласкваше към сънените гърбати хълмове.

Гарвана отново започна да мърмори и ругае. Боманц се бе упътил на север, гушнал бебето-скат, което писукаше жизнерадостно на съществата, носещи се над главите ни. Гарвана все още искаше да

хване старото си другарче, но май реши, че няма да е много умно да предизвика магьосника веднага, и то когато той не беше в добро настроение.

Аз не спирах да се оглеждам към горящия вятърен кит, докато не се отдалечихме толкова навътре в гората, че той вече не се виждаше. Струваше ми се, че в това трябва да има някакъв урок, известен символизъм, ала не можех да го разгадая.

XXVIII

Смедс се скри от яркото утринно слънце в „Череп с кръстосани кости“. Когато очите му свикнаха, в едно тъмно къоше той забеляза Тими Локан, седнал на малка масичка за двама. Отначало му се стори, че Тими само седи, вторачен в превързаната си ръка. Но когато се приближи, Смедс забеляза, че клепачите на Тими са стиснати. По бузите му лъскаше пот.

Смедс седна срещу Тими.

— Ходи ли на доктор, както ти казах?

— Да.

— И какво?

— Взе ми два обола, за да ми каже, че не знаел какво ми е, нито с какво да ми помогне, освен ако не искам да ми отреже ръката. Дори не успя да облекчи болката.

— Значи ти трябва магьосник.

— Само ми посочи най-добрия в града и ме остави аз да се оправям. Мога да си позволя да го наема.

— Не е „той“, Тими, а е „тя“, при това са две — Воала и Паяжината. Първокласни майсторки от Чар, току-що пристигнали.

Тими не слушаше.

— Чу ли какво казах, Тими? Имаме тук две кучки, дошли направо от Кулата. Снощи пристигнаха. Владееят вещерство. Трябва да разберат какво е станало в Могилните земи. Утре или вдругиден ще наемат батальон от Нощната стража и ще потеглят нататък. Из целия град говорят за това.

Тими пак не го слушаше достатъчно внимателно.

— Включи ли? Ще отидат там и ще разберат, че някой е пипал дървото. И ще поискат кръв.

Тими заскърца със зъби и рече:

— Добра реклама ще е.

— Какво?

— Рибока разправя, че според него няма как да ни издирят, стига да си кротуваме и да си държим устите затворени. Междувременно мълвата ще стигне до всички магьосници. Тия, които се интересуват, ще пристигнат тук и ще почнат да търсят клина. Тогава ще го обявим на търг.

На Смедс обаче тази идея не му допаднаше кой знае колко. Изглеждаше прекалено опасно, да му се не види. Но останалите, дори и Рибока, бяха убедени, че търгът може съвсем спокойно да се състои. Не им се вярваше всички магьосници да са побъркани злобари, които обичат да прецакват хората и да им причиняват зло единствено за кеф.

— Това е просто сделка — постоянно повтаряше Тули. — Ние продаваме. Те си плащат и вземат клина. Всички са доволни.

Пълни тъпотии. *Нямаше* всички да са доволни. Магьосници имаше бол, а сребърният клин беше само един. И всичките не само щяха да искат да го придобият, а и да се погрижат никой да не се докопа до него преди тях. Който и да го получеше, можеше да пожелае да замете следите си така, че никой да не дойде после да му го вземе.

Винаги, когато Смедс се тревожеше, Тули дрънкаше глупости. Дори и когато Смедс му напомни, че тъкмо така се държат магьосниците във всички истории, които някога бе чувал.

— Мисля, че знам къде да намерим един, който може да ти помогне за ръката, Тими. — Смедс си спомни, че една от лелите му говореше за някакъв магьосник от Южните краища, който бил бая честен и приличен, стига да му платиш дължимото.

Външната врата се отвори. Вътре блисна светлина. Смедс се огледа и видя капрала от Нощната стража с двама приятели. Капралът вдигна ръка в дружески поздрав. Смедс трябваше или да отговори, или да се изложи здравата. После се налагаше и да продължи да приказва, та да не излезе, че си тръгва, защото вътре е влязла компания от сиводрешковци. Използва времето, за да разкаже на Тими за магьосника — познат на леля му.

— Та, искаш ли да го пробваш?

— Всичко съм готов да опитам.

— Да вървим тогава.

Магьосникът беше усмихнат, тантурест, розовобузест дребосък с рядка бяла коса, стърчаща във всички възможни посоки. Посрещна ги така, сякаш цял живот само тях беше чакал. Смедс разбра защо леля му го харесваше. Тя беше толкова кисела и грозна, че и сляпо куче не би я издържало в нетърпение тя да си тръгне.

Приказваше предимно Смедс, защото нямаше вяра на Тими — току-виж изтърсил нещо повече от нужното в нетърпението си да се отърве от болката.

— Някаква зараза е и ръката му цялата почернява от нея — обясни Смедс.

— И боли — додаде Тими. В гласа му се долавяше хленч. А Тими Локан не беше от лигльовците.

— Дай да я развържем тогава и да я погледнем — предложи магьосникът. Дръпна ръката на Тими на работната си маса и разряза превръзката с тънък остър нож. Докато работеше, се усмихваше и бърбореше, а когато разтвори повоите, рече:

— Малко гадничко изглежда, а?

На Смедс му се стори твърде гадно. От седмица не беше виждал ръката на Тими без превръзка. Почернялото сега бе тройно по-голямо. То покриваше цялата длан на Тими, започнало да пропълзява и по опакото. Черната плът изглеждаше подпухнала.

Магьосникът се наведе и я подуши.

— Странно. Заразената плът обикновено вони. Затвори очите, синко. — Тими ги стисна и дундъто започна да бодне ръката му с игла. — Какво чувстваш, когато правя така?

— Само слаб натиск. Ох! — Иглата бе убола здрава плът.

— Странно. Много странно. Никога не съм виждал подобно нещо, синко. Опитай се да се отпуснеш. — Магьосникът отиде до една полица и взе някаква причудлива пиринчена джунджурия — нещо като празен кръг, една стъпка широк, крепящ се на шест крачета, високи една педя. Сложи я разкращена върху дланта на Тими. Изсипа разни прачета и капна някакви капки в отворите на пиринчената чудесия, като мрънкаше нещо. Присветна светкавица и блъвна смрадлив дим. В оградения кръг затрептя мараня, също като над нагрят от слънцето паваж.

Магьосникът се втрени в нея.

Смедс не виждаше никакви промени.

Но усмивката на магьосника угасна. Руменината се дръпна от бузите му. С писклив глас той попита:

— Момчета, в какво сте се забъркали?

— Ъ? Как в какво? — попита Смедс.

— Учудвам се, че не го видях по-рано. Мистичната воня е тук. Но кой би могъл да си го помисли? Момчето е пипнало с ръката си нещо, замърсено със същността на злото. Нещо, бременно с кръвта на мрака. Може би могъщ амулет. Някакъв талисман, изгубен в древността, който е изплувал отново едва сега. Нещо твърде необикновено и поради това неизвестно по тези краища. Момчета, да не сте обирали гробове?

Тими се вторачи в ръката си. Смедс погледна магьосника в очите, ала не каза нищо.

— Нямаше да нарушите закона, ако не бяхте копали там, дето сте се натъкнали на онова, което е причинило тази злина. Но ако не докладвате за него на имперските легати, яката ще загазите.

— Можеш ли да му помогнеш с нещо?

— Добри награди плащат.

— Можеш ли да му помогнеш с нещо? — настоя Смедс.

— Не мога. Каквото и да е причинило това, то е създадено от някой, далеч по-велик от мен. Ако приемем, че е амулет, изгарянето е изцеримо само от някой, по-велик от мъжа или жената, сътворили амулета. И този някой трябва да притежава и самия талисман, за да го изучи, преди да се опита да създаде лек.

Мамка му, помисли си Смедс. Откъде ще намерят някой толкова велик, че да надвие Властелина?

Нямаше откъде.

— Какво друго можеш да сториш? Щом не можеш просто да го оправиш?

— Мога да махна заразената плът. Това е всичко.

— Какво ще рече това на нормален език?

— Мога да му отрежа ръката. Тук. Днес става да се отреже до китката. Ако така решите, по-добре ще е да го свършите по-скоро. След като веднъж мракът се добере до големите кости, няма как да се знае докъде и колко бързо се разпространява.

— Какво ще кажеш, Тими?

— Това е *ръката* ми, човече!

— Чу го какво каза.

— Да. Виж, магьоснико, имаш ли нещо, което да облекчи болката за известно време, колкото да си помисля?

Дундестият рече:

— Мога да направя възпиращо заклинание, което ще го удържи до време, но като му мине действието, ще боли повече от всякога. И по-добре ще е да го проумееш. Колкото повече протакаш, толкова повече ще боли. След десетина дни ще пициш и няма да можеш да спреш.

Смедс се навъси.

— Благодаря, дето все пак го предложи. Хайде, направи го това заклинание и дай да го обсъдим.

Магьосникът посипа прахчета, замърмори, взе да прави магически жестове. Смедс забеляза как Тими се поотпусна, после дори успя да се усмихне немощно.

— Това ли е? — попита Смедс. — Хайде, Тими, да си хващаме пътя.

— Трябва да го превържа пак — рече магьосникът. — Не *знам* със сигурност, но ако се допре до някого другиго, то *би могло* да се прехвърли върху него. Ако първоначалното зло е било достатъчно силно.

Вътрешностите на Смедс се вързаха на възел и се загърчиха, докато се опитваше да си спомни докосвал ли е ръката на Тими. Май не беше.

Едва изчака Тими да излезе навън и го попита:

— Дъртия рибок пипал ли го е, докато те превързваше?

— Не. Никой не го е докосвал. Освен онзи доктор, дето ходих да ме прегледа. Бучна ми ръката на едно-две места с пръст.

— Хм. — На Смедс това не му хареса. Ставаше сложно. Той не обичаше усложненията. Опитите да се разплетат обикновено само влошаваха нещата.

Трябваше да седнат и да си поговорят с Тули и Рибока. Знаеше какво щеше да поиска Тули: да завлекат Тими някъде в полята, да му прережат гърлото и да го закопаят.

Змийска душица носеше Тули. Трябваше да се отърват. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Сега, веднага, сигурно нямаше да боли. Но как ли щяха да изрежат заразеното от клина? Майната му.

— Тими, според мен трябва да се натряскаш и да се повеселиш, но и да си помислиш сериозно, и да решиш. Каквото и да направиш, аз съм с теб, но не забравяй, че това засяга всички ни. И дръж Тули под око. Не бива да се обръщаш с гръб към Тули, когато е изнервен.

— Не съм тъп, Смедс. Не бих загърбил Тули и когато не е изнервен. Но ако се опита да хитрува, чака го гадна изненада.

Интересно.

Смедс реши, че се налага и той да вземе някои решения. Като например, след като градът тънеше до гуша в сиводрешковци, а шефовете им щяха да открият, че клинът е изчезнал от Могилните земи, не беше ли време да хванат пътя и да се скрият някъде, където на онези и през ум не би им минало да ги търсят? Не трябваше ли час по-скоро да направят нещо с клина, та да е на по-сигурно място, отколкото в торбата му в „Череп с кръстосани кости“? Вече му беше хрумнала една хитроумна идея по въпроса. Идея, която можеше да се превърне в нещо като застраховка „Живот“, ако се хванеше да я осъществи и чак тогава кажеше на другите какво е направил.

По дяволите, как мразеше усложненията!

Когато се събраха, караницата с Тули бе ужасна. Тули като че с всеки ден губеше здравия си разум.

— Да не се мислиш за някакъв проклет крал или за безсмъртен? — попита Смедс. — Да не ти се струва, че си недосегаем? Тули, навън гъмжи от проклетите сиводрешковци. Решат ли да се вълнуват, ще те нарежат на късове, и то бавно. После ще дадат парчетата на Воала и Паяжината, за да ги сглобят отново, та да могат да те накарат да им изпееш всичко, което искат да узнаят. И тогава каквото и да им кажеш, няма да е достатъчно. Или пък да не се мислиш за някакъв герой, дето ще устои на хора, учили се как да водят разпит в Кулата?

— Преди да ме попитат каквото и да било, първо трябва да ме намерят, Смедс.

— Мисля, че най-сетне стигнахме до нещо. Тъкмо това ти обяснявам от десет минути насам.

— По дяволите. Само си отваряше устата, за да ми разправяш да сме избягали в някоя забутана дупка като Мъжеград...

— Ти наистина ли смяташ, че тук те ще те подминат? След като веднъж разберат какво търсят?

— Те как ще...

— Откъде да знам, по дяволите? Знам само, че това не са ти полуумните тъпунгери от Северния край. Те са хора от *Чар*. Такива като нас ги ядат за мезе. Най-добрия начин да не им се пречкаме е да не сме там, където са те.

— Никъде няма да ходим, Смедс. — Тули просто си показваше ината.

— Щом искаш да стоиш тук и да чакаш чука да те тресне между очите, нищо против. Но няма да се оставя да ме убият, защото ти имаш проблеми със самотнието. Ще е добре да продадем тоя клин и да забогатеем, но не достатъчно, че да умрем или да ни дадат на рибата. Всичките тия тежкари се домъкнаха тук преди дори да сме започнали да търсим купувач — изкушавам се да го дам на първия, предложил някаква цена, само и само да го разкарам.

Караницата продължаваше да бушува — сурова и без да стига до никакво решение. Рибока и Тими бяха арбитражите. Смедс се сърдеше на себе си също толкова, колкото и на Тули. Имаше гадното подозрение, че само вдига пара и ако се стигне до някакво решение, не би могъл да зарече братовчед си. Тули че беше никаквец, да, но все пак негова рода.

XXIX

Псето Жабоубиец лежеше в сянката на една акация и ръфаше пищял, принадлежал някога на един от войниците на върбовия човек.

След онази зловеща нощ, когато превзеха манастира, само дузина оцеляха. Оттогава половината от тях измряха. Когато вятърът духаше от север, вонята на смърт беше съкрушителна.

Само двама от шаманите успяха да отгърват кожата. На косъм. Докато се съвземат, той и върбовият човек не бяха в кой знае колко по-добра форма, отколкото в самото начало, в Могилните земи.

Псето Жабоубиец следеше с едно око скатове, които се рееха горе в небето около манастира и непрекъснато търсеха пробиви в магическия щит, покриващ мястото. Когато намереха, през тях удряха мълнии. Само една от сто успяваше да причини разрушения, но това бе достатъчно, за да гарантира по-нататъшното унищожение.

Триумфът на върбовия човек над вятърния кит им осигури почивка за два часа. После се появи още един вятърен кит и поднови борбата. Сега бяха четирима, по един на стрелките на компаса, решени да отмъстят за загиналия си брат.

Псето Жабоубиец стана — костите му скърцаха и боляха, и се отправи, като лъкатушеше между опасните места, към тънката ниска стена, опасваща останките на манастира. Куцаше тежко. Върбовият му крак бе изгорял в пожара, избухнал, след като огнехвъргачката на Хромия се обърна срещу самия него.

Утешаваше се с мисълта, че Хромия е по-зле и от него. Хромия изобщо нямаше тяло.

Но работеше по въпроса.

Как, по дяволите, бяха успели да обърнат нещата така?

Псето Жабоубиец се изправи на задните си крака и опря лапата и чуқанчето си на стената.

Картината изглеждаше по-зле от очакваното. Говорещите камъни бяха толкова многобройни, че образуваха укрепление. Горички от ходещи дървета се издигаха навсякъде, където земята беше влажна и

смучеха соковете ѝ. В Равнината на страха те трябваше да издържат на вечна суша.

Колко ли време оставаше, докато започнат да настъпват и разрушат стената с бързорастящите си корени?

Ескадрони от сглобени наобратно кентаври галопираха в сенките на реещите се скатове и упражняваха атаки и групово хвърляне на копия.

И тази шантава орда щеше да налети някой ден. И докато Хромия не притежаваше тяло, нямаше как да отбият нападението им.

Ако знаеха колко безпомощни са обсадените, вече щяха да са дошли. Това бе единственото умно нещо, което свърши Хромия — да се покрие и да си кротува, та всички тези твари навън да не знаят какъв му е халът. Той разчиташе, че Бялата роза ще си помисли, че се опитва да я подмами в капана, като се преструва на безпомощен.

На Хромия му трябваше време. Беше готов на всичко и би жертвал всекиго, за да го спечели.

Псето Жабоубиец се извърна и закуцука към полуразрушеното главно здание на манастира, после премина покрай уплашената стража.

Те знаеха, че са обречени, че са забогатели повече, отколкото някога са се надявали, но с цената на това, че си бяха продали душите на смъртта. Нямаше да доживеят да се порадват и на петак от заграбеното богатство.

Сега беше твърде късно дори да търсят надежда в дезертърството.

Един се опита. Навън го заловиха. Понякога го караха да пици само за да напомнят на всички, че са достатъчно раздражени, за да не вземат пленници.

Псето Жабоубиец се промъкна през тесните коридори и надолу по стръмното тясно стълбище към дълбокото мазе, което Хромия избра за леговище. Там долу той беше в безопасност от чудовищните камъни и разните неща, които вятърните китове пускаха отгоре, когато ги прихванеше.

Хромия се бе настанил в стая, толкова обширна, влажна и обрасла с мъх, колкото можеше да се очаква. Но светлината там сияеше толкова ярко, колкото осигурява изкуственото осветление.

Ваятелите имаха нужда от тази светлина, за да си свършат добре работата.

Безтелесната глава на Хромия стоеше на една полица и наблюдаваше хода на нещата. Двама въоръжени стражи и един от шаманите също гледаха. Самата работа се извършваше от трима измежду дузината жреци, оцелели след клането в манастира.

Те нямаха представа каква ще е наградата им, ако се справят добре. Трудеха се с илюзията, че ще им позволят да възобновят дейността на манастира, когато приключеха и гостите им си заминеха.

В югозападния ъгъл, най-високият в затвореното помещение, клоkochеше изворче. Манастирът добиваше вода от него. Под извора, овлажнявано от струята му, имаше находище на глина — един от най-добрите грънчарски материали в света. Монасите я използваша от векове. Щом научи за този залеж, Хромия се възрадва.

Ваятелите бяха изваяли грубо новото тяло на Хромия и той остана доволен от него. Винаги бе мечтал да има точно такова тяло — не изкорубеното и недодялано нещо, с което трябваше да се примирява, когато си имаше собствено тяло. Заедно с главата сегашното щеше да е високо близо два метра и да въплъщава мечтата на всяка девойка, както смяташе Хромия.

Около една трета от фината работа вече бе свършена, при това наистина отлично, с всички малки бръчици, гънчици и пори на истинско човешко тяло, но без нито един от недостатъците.

Само един от тримата монаси ваеше. Другите поддържаха глината влажна, като мажеха повърхността ѝ с масло, запазващо естествената и влага.

Псето Жабоубиец погледна глиненото изваяние само колкото да прецени колко още трябва да издържи късметът им. Несъмнено след ден-два онези твари навън щяха да престанат да отлагат.

Той измина обратно пътя до повърхността, като дебнеше от стена до стена и оглеждаше потенциални пътища за бягство.

Когато чукът се стовари, той щеше да изскочи навън в галоп, право към говорещия камък, и да го прескочи. Нямаше да очакват от него да офейка и да зареже Хромия на произвола на съдбата.

Някъде другаде щеше да си намери по-разумен господар. Хромия не бе единственият оцелял от древните.

XXX

В лагера, който построихме източно от манастира, където не вонеше толкова на трупове, не цареше атмосфера на приятелство. Искам да кажа, че правех каквото можех — и с братята Торква, със заядливия мишелов и с някой и друг говорещ камък доста добре си дрънкахме глупости край стария лагерен огън. Обаче останалите се държаха като малки деца.

Гарвана не искаше да говори с Глезанка, освен ако тя не предприемеше първата крачка. Мълчаливия не щеше да си има нищо общо с Гарвана, защото си мислеше, че ще се опита да му отнеме момичето. Момиче, което така и не беше негово. Глезанка не говореше с Гарвана, защото според нея ѝ дължеше към двайсет грамадни извинения, които трябваше да ѝ поднесе, преди тя да благоволи да му каже колко е часът. А на Мълчаливия се чумереше, защото бил мнителен. Може би се сърдеше малко и на себе си, задето му бе дала основания да се съмнява.

Между нас да си остане, ама според мен тя не е света вода ненапита.

Но може би просто така ми се иска на мен. От толкова отдавна не съм бил на хвърлей разстояние от жена, че и женските на човекогъзите кентаври ми изглеждат хубавички.

Братята Торква се кълнат в тях.

Старият магьосник Боманц не се разбира с никого. Пълен е до уши с идеи как трябва да се разиграва това представление, ама никой не го слуша, освен говорещия мишелов. Мишеловът се казва Вергилий, но камъните го наричат Боклука или Мръсната уста заради високоинтелектуалното съдържание на приказките му.

Всичките тия чудати твари вече почват да ми втръсват. Отначало ме стряскаха, но тук сме вече осем дни. Ако не обръщам внимание на външния им вид, в Стражата съм виждал и по-странни типове.

Но това, което не мога да проумея, е защо висим тук. Доколкото чувам, в манастира са се скрили само неколцина души. С това, с което

разполагаме, би трябвало да можем да надвием Хромия, дори и да е във върхова форма. Но тук върховният главнокомандващ е Глезанка, а тя казва да изчакаме.

А Глезанка получава заповеди от Старото Бащинско дърво. Сигурно то е щастливо, докато Хромия е вързан в чувал, откъдето никому не може да стори нищо.

— Грешно съм я преценил. Тя не си поплюва — рече Гарвана.

— Ъ? Какво? — Спеше ми се. Тъкмо затова на него изведнъж му се прищя да си поприказва.

— Глезанка не просто виси тук. Има и десетина вида от обитаващите Равнината твари, толкова дребни, че не ги забелязваш, или ги съзираш толкова, колкото виждаш и нещата, които си свикнал да виждаш и поради това не им обръщаш внимание. Накарала ги е през цялото време да сноват навътре-навън из манастира. Знае и кога си поемат дъх. Има си съгледвач за всеки от тварите и те са следени през цялото време. Скатовете, кентаврите и мятането на камъни са само за показ. Ако дойде заповед, истинската главна атака ще се осъществява само от дребосъците. Онези хич няма и да разберат какво ги е връхлетяло. Тя е гениална. Гордея се с това момиче.

Ставаше ли дума за следене, тя сигурно бе имала доста добри учители, щом се е мъкнала толкова години с Черния отряд.

— Защо не отидеш да ѝ кажеш, че е гений, че се гордееш с нея и още я обичаш, и не я попиташ дали ще ти прости за това, че едно време си бил такъв задник? — попитах аз. — Хем и мен ще ме оставиш да поспя.

Той не отиде при Глезанка, но поне на мен ми се разсърди и ме остави на мира.

Не че това трая дълго.

Онова, което никой не знаеше, освен вероятно Мълчаливия — тъй като Глезанка не чува, а и не може да чете по устните на камъните, защото те нямат усти — беше, че тя вече бе получила нареждането от дървото началник и само изчакваше точния момент, за да даде сигнала.

Естествено, беше го насрочила тъкмо когато вече спях дълбоко.

В мазето, където се укриваше Хромия, беше тихо и спокойно. Имаше един въоръжен страж, един шаман-надзирател, един монах,

който поддържаше глината влажна, и още двамина, които ваеха крак за Псето Жабоубиец.

Земята се разтресе. Един вятърен кит бе ударил сградата с извънредно голям камък. Всички се скупчиха да пазят изваянието.

От нишите и сенките внезапно изскочиха десетина създания от Равнината. Полетяха малки ракети. Блеснаха миниатюрни остриета. Най-бързите същества се изкатериха по войника и по шамана. Монасите оставиха да избягат. След като войникът и шаманът се строполиха мъртви, тварите се заеха да обезобразяват изваянието.

Навсякъде беше същото. Никой от хората на Хромия не оцеля.

Онова страшилище Псето Жабоубиец изскочи стремглаво от манастира и тупна право сред една тайфа кентаври. Блеснаха ножове. Полетяха копия. Също и трупове. И тогава страшилището се развилия.

Скатовете се стълпиха горе в небето толкова нагъсто, че взеха да се блъскат помежду си. Гръмотевиците им зазвучаха като бойни барабани.

Чудовището стигна до бариерата от говорещи менхири и ходещи дървета. Прескочи и нея. Козината му тлееше, а по хълбоците му навсякъде стърчаха стрели. Ходещите дървета се опитаха да го сграбчат, ала не можаха да устоят на яростната му сила.

То продължаваше да идва право към нас.

Менхирите се изпречваха на пътя му, забавяха го и го препъваха. Скатовете се опитваха да го изпържат. Кентаврите галопираха покрай него, обсипваха го с копия, втурваха се към него и се пробваха да прережат подколениите му сухожилия. Ние с Гарвана и братята Торква му забодохме всеки по три-четири стрели. То като че изобщо не забеляза. Продължаваше да върви към нас с вой, все едно всичките вълци на света виеха хорово.

— Цели се в очите! — кресна Гарвана. — В очите!

Добре, стари друже. Да видим как ще уцеля, като целият се треса и мисля, че ако сега оцелея, после цял месец ще си пера насраните гащи.

Страшилището бе само на четирийсетина стъпки от нас, когато Мълчаливия го поздрави, трясвайки го с кълбо змии по муцуната —

влечуги, които висяха и се опитваха да пропълзят в ушите, устата и ноздрите му.

Змиите така и не забавиха хода му, но успяха да отклонят ума му от онова, което ни беше намислило. То просто се връза в нас.

Изхвърчах с гъза нагоре. Докато се реех из въздуха, видях Глезанка да влиза, спокойна, все едно е в кухнята и реже хляб, и да го посича с тежък меч, за който никога не бих предположил, че жена може да го вдигне. Уцели малко високо. Удари го по ребрата, вместо да му разпори корема.

Паднах на земята и следващите няколко минути прекарах в астрономически преглед на сто-двеста новоизлюпени съзвездия.

Плисна яростен дъжд, измокри ме до кости и ме накара да се съвзема и да стана на крака — и тогава разбрах, че изобщо не е било дъжд. Над нас беше прелетял вятърен кит и бе изхвърлил малко баласт, за да забави спускането си, когато връхлетя Псето Жабоубиец.

Страшилището продължаваше да тича в западна посока. Зад него блещукаше нещо, подобно на слон, който вместо глава имаше купчина пипала. Приносът на Боманц за каузата.

Това бе последната минута, когато в ставащото имаше някакъв смисъл.

Говорещите камъни се разбесняха и започнаха да никнат където сварят. Ходещите дървета подскачаха нагоре-надолу. Кентаврите тичаха в кръг. Всичко, що можеше да говори, почна да креци на останалите. Вятърните китове се разбоботиха и започнаха да падат, като че искаха да се самоубият, разбивайки се в земята. Белязаният менхир дърдореше на Мълчаливия на непонятно за мен наречие, а Мълчаливия практически танцуваше нещо средно между фламенко и танц със саби, докато се опитваше да обясни на Глезанка какви ги разправя камъкът.

Добрах се някак си до Гарвана и му казах:

— Стари друже, май точно сега е моментът да се изнижем от купона. Преди надзирателят да дойде и да ги прибере всичките обратно в лудницата.

Той наблюдаваше Мълчаливия.

— Шшт — изшътка ми. Минута по-късно додаде: — Богът-дърво е наредил да прекратим. На север е станало нещо. Иска всички да зарежат всичко и да си вървят вкъщи.

Огледах се. Два вятърни кита вече бяха кацнали на земята. Тварите се тълпяха, докато им се качваха. Единственият говорещ камък наоколо беше този, дето си общуваше с Мълчаливия.

— Сега ще се повозим на кит, за да хванем твоето приятелче Знахаря.

XXXI

Младото дърво в Могилните земи бе изпаднало в кома след пожара и разумът му си оставаше помръкнал, докато раните му заздравеят. Но дойде ден, когато то най-сетне забеляза, че наоколо става нещо. В Могилните земи бяха настанали шум и суетене, невиджани от голямата битка насам.

От любопитство и по заповед на баща си дървото се пробуди от своя унес, макар далеч да не беше излекувано.

Могилните земи гъмжаха от войници от сенчестата западна империя. То усети точки, в които бе фокусирана силата — това трябваше да са техните командири. Прочесваха най-внимателно околностите.

Защо ли?

И тогава спомените се завърнаха. Слава богу, не придойдоха — завръщаха се на откъслеци, капка по капка. В разумна последователност. Чудовището, което дойде да копае, страшилището, което то изкопа. Смъртта, излязла от гората и връхлетяла града. Огънят... огънят... огънят...

Войниците се вцепениха от страх и благоговение и побягнаха в ужас, когато сред клоните на дървото изпраця мълния. Командирите им излязоха напред и загледаха със зинали уста яростната синя светлина, окъпала Могилните земи.

Дървото съсредоточи целия си ум върху непосредствената си задача и най-сетне, след толкова много седмици, предаде вестта за огромното си поражение.

XXXII

Близначките Воала и Паяжината вървяха в крачка към вече замлъкналото дърво. И двете бяха с черни кожени шлемове, които напълно им скриваха лицата. Облеклото им бе огледално отражение едно на друго, също като телата. Макар и уменията им по сила да не бяха толкова смъртоносни и жестоки като на Десетте, Които Били Покорени, те караха света да мисли другояче, като подражаваха на стила и на облеклото на своите предшественици.

Така магьосниците успешно бяха наметнали мантията на онова, което се стремяха да станат. И ако оцелееха достатъчно, те можеха да изострят своята лошотия, докато наистина станат неотличими от древните страшилища, почти изчезнали от лицето на земята.

Така се множеше злото.

Близначките спряха на три крачки от дървото, като внимателно криеха страха си от своите войници. Спряха и се загледаха. Обиколиха дървото в кръг от две противоположни посоки. Когато се срещнаха отново в точката, от която бяха тръгнали, вече бяха разбрали всичко.

Черните им сърца натезаха от страх, но в тях се таеше и искра зла надежда.

Те повикаха своите лейтенанти. След половин час войската се отправи към Веслоград.

Хромия да върви по дяволите. Мътеше се нещо по-голямо.

XXXIII

Беше късен следобед. Смедс вдигна очи от зидарията. Ухили се. Още два часа и каторгата, на която го бяха осъдили — три дни за дребен вандализъм и злонамерено хулиганство — изтичаше. А проклетият клин щеше да бъде укрит на сигурно място, където никой нямаше да го намери. Само той щеше да знае, че среброто лежи в кухня в хоросана под един зъбец на крепостната стена на двайсет и седем крачки източно от новата източна кула над Северната порта.

Смедс се чувстваше горд и доволен от себе си, задето бе измислил такова хитро скривалище. Кой ли би се сетил? Никой. А ако по някой слабо вероятен шанс някой се досетеше, кой ли би бутнал цялата проклетата стена, само за да го потърси? Щяха да платят за информацията.

Той отново се ухили.

Имперският му надзирател се навъси, ала не изплющя с камшика. Този бич научи Смедс да насмогва бързо с работата, дори когато се унесеше в мечти.

Усмивката му угасна не защото не се харесваше на надзирателя, а защото облакът прах от север, който се приближаваше от няколко часа, стигна на около миля от стената и изплю двама забързани конници. Сигурно бяха Воала и Паяжината.

Бяха разбрали за клина.

Колко бързо се върнаха, човече! Това намекваше за нещо, което никак не му харесваше.

Поне сега може би Тули щеше най-сетне да види с очите си и да се убеди какво представляват тези хора, като си свалят ръкавиците.

Часът дойде, без камшикът да го ухапе, въпреки че пак се бе унесъл в мечтания за една девойка, която срещна в деня, преди да го хванат да пише неприличен лозунг върху един паметник от времето преди империята. Наложиха му се да наеме професионален писач на писма, за да го научи как се изписва надписът. Той не можеше нито да прочете, нито да напише дори собственото си име.

Това момиче щеше да го чака тази вечер — едва четиринайсетгодишна гореща плът.

Той слезе от скелето, като си мислеше за баня и прани дрехи, а там го чакаше Рибока, за да го освободи — проста формалност, която включваше сваляне на телената примка около шията му.

— Какво става? — попита Смедс.

— Реших, че някой трябва да се погрижи да те пуснат навреме. На Тули не му пука, а Тими още лежи.

Тими бе оставил магьосника да му отреже ръката същата сутрин, когато започна да тече присъдата на Смедс.

— Той добре ли е? Стана ли работата?

— Май да. С тези болки той няма проблеми. Да вървим.

Повървяха, без да говорят много. Смедс се оглеждаше с присвити очи. Рушаха три пъти по-бързо, отколкото градяха. Имаше разчистени пространства от по дюзина акра. Сиводрешковците повече биеха на очи, защото дойде и една тайфа от север, но сега бяха плъзнали навсякъде. Взводове от Нощната стража обикаляха наоколо бързо и целенасочено. Като че на всеки ъгъл бяха сложили на пост войници от други войски. На два пъти ги спряха и ги попитаха за имената и занятията им.

Такова нещо досега не се беше случвало.

— Какво става, по дяволите? — попита Смедс.

— Не знам. Тъкмо започвах, когато дойдох да те взема.

— Воала и Паяжината се върнаха от Могилните земи преди около два часа. Видях ги от зида. Адски бързаха, страшно много.

— Хмм... значи това било. — Рибока се огледа. Рунтавите му бели вежди наподобяваха две рошави гъсеници, извили гръб. — В стената ли го скри?

Смедс не отговори.

— Добре. Реших, че така трябва да е. По-добро нещо не можеше да измислиш. А пък аз съвсем забравих, че ми е минавало през ума, че си способен да ти хрумне подобно нещо.

Докато вървяха, се заслушваха за носещата се из улиците мълва. Едно нещо се повтаряше непрекъснато. Имперските войски бяха затворили града. Всеки, който искаше, можеше да влезе, но нямаше да пускат никой да излиза, докато не намереха някого или нещо, което

страшно им трябваше. Вече бяха започнали тарашене от къща на къща, и то основно, както винаги претърсваха имперските войници.

— Имаме проблем — рече Смедс.

— Повече от един са.

— Повтарях го на Тули до посиняване.

— Може би трябваше да му кажеш „Хайде да останем“. Какъвто си е опак, току-виж решил, че следва да се измъкне.

— Ще го запомня. Да седнем и да поговорим — и четиримата, и да набием някои работи в главата на Тули.

— Да. Или пък да направим каквото трябва, независимо дали на него му харесва.

— Да.

Завиха по улицата, минаваща покрай „Череп с кръстосани кости“. Сенките напругаха Смедс. Очакваше от тях да изскочи или Воала, или Паяжината. Съвсем забрави, че има среща.

— Не ни остава нищо друго, освен да си покрием задниците и да се опитаме да се скатаем. Като не намерят нищо, ще решат, че клинът е заминал по пътя.

— Може би.

— Все някога трябва да му поотпуснат края. Не може да държиш дълго затворено селище като Веслоград.

— Като не го намерят лесно, Смедс, ще го потърсят здравата. Може и награди да обявят. Големи, като се има предвид какъв им е зорът.

— Да.

— Видях доктора, при когото е ходил Тими. Спомняш ли си? Почти съм убеден, че е прихванал болестта от него. Изглеждаше по същия начин.

Смедс се спря.

— Мамка му.

— Да. Пък и магьосникът, дето му клъцна ръката. Две стрелки, които сочат право към нас, и е твърде късно да им убогнем чрез бягство. Предстои ни труден избор.

Смедс се взираше в индиговия сумрак зад островърхите кули, издигащи се в сърцето на града. Ето, беше се случило. Онова, което от самото начало го плашеше, че ще го сполети, само че щеше да му се наложи да забие ножа не в Рибока и не в Тими.

— Според мен, ако трябва да се свърши, аз ще се справя. А ти?

— Да. Ако това е решението.

— Да вървим да пийнем и да го разгледаме от всички ъгли.

— Не бива да се наливаш. Ако това ще е нашият избор. С онзи магьосник следва да приключим бързо. Той не е глупак. Няма да му трябва много време да се досети, че онова, което търсят сивите, може да е същото, което е изгорило ръката на Тими. А още по-бързо ще разбере, че е в клопка между нас и тях. Няма да ни е лесно, ако вече ни очаква.

— Все пак ще пия едно голямо.

Влязоха в „Череп с кръстосани кости“. Тъкмо беше времето, когато всеки в махалата идваше да се види с хора, но имаше и свободни маси. Кръчмарят не приличаше на онези, които привличат свободно харчещи орди. За утеха на Смедс братовчед му изпъкваше с отсъствието си.

Никой от тях не каза нищо, докато не донесоха каната и Смедс не отпи продължителна глътка. Той избърса устата си с ръкав.

— Мислех напоследък. Така, както го виждам аз, тука имаме, как му се викаше, кворум. Ти и аз. Тими и да иска, нищо не може да направи. А Тули само ще вдига пара, ще се мъчи да се налага и да накара всички да направят каквото иска той. А после ще се издъни и ще ни избият заради него.

— Така си е.

— Та, какво да правим тогава?

Дъртия рибок се усмихна меко.

— От мен ли очакваш да реша? Искаш да ти кажа какво да сториш? Та после ти да не си виновен, защото само си изпълнявал каквото ти казват?

Смедс не си го беше помислил съзнателно. Но в това имаше истина, която го сепна.

— Нищо, нищо — обади се Рибока. — Трябваше само да ти се каже, за да го осъзнаеш и да решиш дали ще се държиш като гад. Как ти се струва?

На това поне беше лесно да се отговори.

— Не искам. Тези типове никога не са правили нищо друго, освен да се опитват да ни помогнат, когато ги помолим. Но по-добре да отидат мърцина те, отколкото аз. Няма да се оставя да се размекна,

само защото после ще ми е кофти, че съм направил онова, което, доколкото виждам, единствено би могло да държи сивите далеч от нас.

— Значи току-що се самонави.

Смедс се замисли за това. Стомахът му се върза на възел.

— Май да.

— Това е един глас да се задействаме.

— Ти тръгни по другия път, трябва да накараме Тими или Тули да дадат каквото трябва. — Някаква глупава част от него се вслушваше в надеждата, че ще го отхвърлят. Друга пък казваше, че щеше да е хубаво да оживее, та после съвестта да го мъчи.

— С теб съм. — Рибока успя да се усмихне едва-едва. — И на мен не ми харесва тая работа. Но не виждам как иначе да се измъкнем. Ако ти се сетиш, кажи ми. Много ще се радвам да си променя решението. — Рибока си наля бира.

Стомахът на Смедс продължаваше да се връзва на възли и да се свива.

XXXIV

Псето Жабоубиец се промъкна в манастира тихо като смъртта. Вятърните китове още не се бяха снишили отвъд хоризонта — летяха плавно на север, необяснимо изоставили мисията си, когато им оставаше само финалният щрих, за да я завършат. Чудовището бе крайно озадачено, но не се оставяше това чувство да го парализира. Достатъчно неща отвличаха вниманието му под формата на хиляди рани и болки.

То се промъкна през развалините към приземния етаж, където изненада един монах, докато той саботираше обработката на глината. Едно изтракване на челюстите му сложи край на саботажа, макар че вероятно бе твърде късно и вече нищо не можеше да се спаси.

То се приближи до бурето с масло и се втренчи в плаващата в него глава. Не мислеше бързо, но затова пък методично и ако имаше достатъчно време, успешно вадеше заключения. В момента спорът бе дали има някакъв смисъл или не да продължава съюза с някой, който е така очевидно умопобъркан и неуправляем.

Главата също го съзерцаваше, съвсем будна и осъзнаваща пълната си безпомощност. Чудовището не беше от деликатните и склонни към размисъл натури и затова не смяташе, че има някаква ирония в това съдбата постоянно да прави безпомощен най-могъщото и най-опасното същество на света.

Главата го гледаше много напрегнато, сякаш имаше някакво извънредно важно послание, което тя *трябваше* да му предаде. Но колкото и слабо да бе безсловесното общуване, което протичаше между тях преди, то вече не действаше.

Псето Жабоубиец изпъшка, захапа главата и я извади, после я изнесе от манастира и я потули на място, където според него нищо нямаше да я застрашава, и уморено се отдалечи с куцукане.

Беше време да се започва от нулата, а той нямаше никаква представа откъде да намери войниците, които да осъществят задачите,

които той имаше нужда да се свършат. Знаеше само накъде да не гледа. Така им оставаше единствено разрухата, останала подире им на север.

Псето не бързаше. Не се чувстваше под натиск. Щеше да живее, докато не се натъкнеше на нещо, притежаващо достатъчно мощ, че да го убие.

XXXV

У магьосника светеше.

— Той сам ли живее? — попита Рибока.

— Не знам — отвърна Смедс. Магьосникът като че беше най-богатият човек в квартала. Имаше прозорци с истински стъкла.

По един хартиен параван премина сянка.

— Всъщност няма значение. Няма гаранция, че някой приятел не му е дошъл на гости, или пък има клиент.

Смедс трепна. Не се бе досетил за възможността начинанието им да се превърне в масово клане. Огледа улицата в посоката, накъдето замина патрулт. Сиводрешковците бяха плъзнали навсякъде. Трябваше да приключат бързо и тихичко.

— Ти ще можеш ли да извършиш каквото се изисква от теб?

— Да. Навивам се по същия начин, както преди да нападнем в Чар. Голям магьосник, малък магьосник, рисковете са горе-долу едни и същи.

— В Чар ли си бил? Не го знаех.

— Бях млад и глупав. Не държа да се знае. Сивите продължават да се борят с това. Не искат да оставят никой, пребивавал там, да умре от старост.

— Патрул.

Те се стопиха в сенките между две сгради и се снишиха, доколкото можеха, без да се проснат в боклука и кучешките лайна. В същия миг от вратата на магьосника грейна светлина и се появи една жена. Тракането на войнишките ботуши се усили. Щом жената излезе на улицата, те се приближиха.

— Добър вечер, госпожа — поздрави единият. — Много сте окъснели. С магьосника ли се съветвахте?

Светлината не беше достатъчна, за да се види, но Смедс знаеше, че тя гледа ту единия войник, ту другия, уплашена, и се опитва да си намери оправдание.

— Да — изхриптя тя.

— Бихте ли ни казали името си? Налага се да следим кой идва и си отива.

— Защо?

— Не знам, госпожа. Такава е заповедта. Същото е по целия град навсякъде при колегите му. На нас с Люк ни излезе късмета, дето ни пратиха при тоя смешник, дето май няма да работи цяла нощ.

— По-добре вървете да си карате кефа в някоя кръчма или където си щете. Аз съм му последният клиент за днес.

— Да, госпожа. Веднага след като запишем името ви и как да ви намерим, ако се наложи пак да разговаряме с вас.

Жената възропта, но каза на войниците каквото искаха. Сивите обикновено получаваха желаното.

— Благодаря, госпожа. Признателни сме ви за съдействието. Нали знаете как е по улиците нощем — Люк ще ви изпрати, за да сме сигурни, че сте се прибрали спокойно.

Смедс се ухили. Биваше си го този сивчо.

Мълчаливият му партньор тръгна с жената. Другият продължи с бдението. Смедс стана.

— Късмет извадихме, той наистина ще се отбие някъде на бира.

— И за да е късметът ни още по-голям, в момента онзи копелдак, магьосникът, трябва да умира от сърдечен удар. Готов ли си?

— Да.

— Да приключваме с това тогава. Тихо.

Смедс се стрелна през улицата. Безшумно. Рибока трябваше да му отпусне време, за да заобиколи отзад. После Рибока, когото магьосникът не беше виждал, щеше да почука на входната врата. Смедс трябваше да се вмъкне вътре — безшумно — и да нападне магьосника отзад.

Тактиката се виждаше безсмислена на Смедс, но не той беше генералът тук.

Той спря слисано. Един страничен прозорец зееше отворен, за да пропуска хладния нощен въздух. Той се спря да си поеме дъх, после надникна вътре.

Стаята беше същата, в която магьосникът прие Тими първия път. Той беше вътре — суетеше се, подреждаше и си мърмореше нещо.

Това беше по-добро от всякакви задни входове.

Когато се разнесе почукването на Рибока, то беше толкова дискретно, че Смедс едва не го пропусна. Магьосникът килна глава, погледна така, сякаш се мъчеше да реши дали да отваря или не. Най-сетне, мърморейки, той излезе от стаята.

Смедс се изкатери през прозореца и тръгна подир мъжа. Не помнеше подът да скърца. Надяваше се, че паметта не му играе номера, защото не бе взел никакви предпазни мерки срещу скрибуцане на подови дъски. Докато вървеше, си извади ножа.

Нервите го отпуснаха. Струваше му се, че едва ли не е страничен наблюдател. Забеляза, че се движи много по-плавно от обичайното, готов за всичко.

— Стой си с гащите — изръмжа магьосникът и се заигра с резето, когато Рибока почука за трети път.

Смедс надникна внимателно.

Магьосникът беше на вратата, на десет стъпки от него, с гръб, и тъкмо отваряше.

— Професор доктор Дамиц? — попита Рибока.

— Да. С какво мога да ви...

Смедс видя как магьосникът се вдигна на пръсти и започна да вдига ръце, докато се приближаваше изотзад. После Рибока нахлу в къщата, сграбчи магьосника и затвори вратата след себе си с ритник. Видя Смедс и се изненада. Натисна магьосника към пода.

— Как се вмъкна толкова бързо?

Смедс погледна мъртвеца.

— Един от страничните прозорци беше отворен. Ти как така го довърши? — Дръжката на дълъг нож стърчеше изпод брадичката на магьосника. Нямаше много кръв.

— Острието се заби право в мозъка. Никакъв шанс да спретне някоя магия, докато умира.

Смедс гледаше тялото. Сега той разбра плана. Рибока го беше пратил да заобиколи, само за да го разкара.

— Добре ли си? Как си? Трепериш малко, а?

— Добре съм. Почти нищо не чувствам.

— Дали си е водил счетоводство? Нещо, където може да е написал нещо за Тими?

— Не знам. Докато бяхме тук, не видях да го прави.

— По-добре да потърсим. Ти започни... Сега чувстваш ли нещо?

— Само ми е жал за онази жена, след като го намерят.

— Да. Хич няма да ѝ е лесно. Огледай се. Опитай се да не всяваш много бъркотия. И не се бави дълго. Трябва да се махаме оттук.
— Рибока влезе в стаята, където магьосникът посрещаше клиентите си.

И Смедс дойде пет минути по-късно — носеше голям стъклен буркан и две книги.

— Какво е това, по дяволите?

— Ръката на Тими. Намерих я в една задна стая. Там има какви ли не шантави работи.

— Мамка му. Радвам се, че решихме да поогледаме. — Той самият също си бе избрал няколко книги. — Да се пръждосваме оттук и да се отървем от тия работи. През прозореца. Ще го затворим и резето само ще се спусне зад нас. Първи съм аз, да проверя дали е чисто.

Ръцете на Смедс трепереха, когато си наля първата кана бира. Но не беше толкова мъчно, колкото си представяше. Все пак някаква реакция имаше. Повече, отколкото показваше Дъртия рибок.

Погрижиха се за ръката и книгите. Най-опасната нишка бе прерязана. Оставаше само едно.

Техният благодетел, капралът от Нощната стража, се домъкна с кофата си за бира, ухили се на всички и отиде да му я напълнят пак.

— Мамка му! — възкликна Смедс. — Съвсем забравих! Тази вечер имах среща с момиче!

Рибока го изгледа съчувствено, а после рече:

— Пийни си. Дремни си. Все още сме свършили само половината работа.

XXXVI

Като че никога не бях виждал Глезанка да върши нещо, което да оправдава репутацията ѝ на Бялата роза. Може би защото тя беше толкова неугледна на вид — някаква си дрипава руса уличница със сплъстена коса на двайсет и няколко години, която много добре щеше да се вписва в цялата тайфа там, в картофените ниви. Само дето сега би изглеждала много по-изтормозена, защото от десет години щеше да цвъка деца.

Освен дето беше глухоняма, което за нас, останалите, неизменно трудно не се объркваше с глупава, според мен е трудно да я приемаш насериозно, защото тя прави всичко с такава лекота и нехайство. Вземете например онова нападение над манастира. Мина по-мазно и от мазните бухалски курешки. И никой нямаше да пострада, ако онова чудовище, Псето Жабоубиец, не се беше плъоснало наред ония кентаври, когато офейкуваше. Пък и те си бяха виновни. Поразгорещиха се повече, отколкото трябва. Ако си стояха по-назад, както се искаше от тях, щяха да имат време да се дръпнат.

Тя несъмнено се ползваше с уважението на бога-дърво и имаше влияние над него колкото си иска. Според мен то би задоволило всичките ѝ прищевки.

Обаче тя не се надуваше.

Отначало беше странно. Там, където се намираще Глезанка, неизменно се навърташе и Мълчаливия, който се опитваше едновременно да застане между нея и Боманц и между момичето и Гарвана, само че магьосникът и Гарвана изобщо не припарваха един до друг, защото взаимно си имаха доверие толкова, колкото и Мълчаливия вярваше и на двамата.

В някакъв смисъл беше забавно. Защото ако изминеш две-три мили по въздуха на гърба на чудовище, който споделяш с към двеста твари, които биха те хапнали за закуска, ако не слушаш, много ясно, че няма как да се отървеш така без нищо, колкото и да се мъчиш.

Братята Торква го знаеха. Аз също. И Глезанка. Но онези тримата гении — Боманц, Гарвана и Мълчаливия, бяха толкова заети с това да важничат и да чоплят дупката от чеп в центъра на вселената, че това изобщо не им минаваше през ум.

Но братята Торква аз малко ги притеснявах. Нали навремето съм служил в Стражата, а те — в Черния отряд. Мислеха, че може да им имам зъб.

Но вече казах, че Бялата роза не се надуваше, макар и да беше Бялата роза. Тя не обичаше да ѝ казват другояче освен Глезанка. Нямах нищо против, когато аз се опитвах да я заговоря. Против бяха само Гарвана и Мълчаливия. Когато Гарвана се опита да протестира, аз му казах да си навре протестите знаете къде, а тя май отпрати същото послание към Мълчаливия. Той не правеше нищо, освен дете висеше наоколо и имаше такъв вид, сякаш се чудеше откъде да ме подхване с ножа, когато аз разговарях с нея.

Пък уж и двамата бяха големи мъже. Много по-възрастни от мен.

Гарвана бе виновен, че изобщо можех да разговарям с нея. Само на себе си можеше да се сърди. Тъкмо той настояваше да науча езика на знаците, за да разговаряме, когато не можем да говорим на глас.

Не че в началото ние с Глезанка много си общувахме. Само „здраси, как си“ и тям подобни. Мен не ме биваше много. Докато разговаряхме, тя ме научи и на други знаци.

Глезанка не си го каза направо, но имах чувството, че е зажадняла да си поприказва с някой друг освен с Мълчаливия. Не можеше да ми го каже, след като той през цялото време се мотаеше около нея.

Когато започнах, единственото, което наистина исках да разбера, беше какво тя всъщност мисли за Гарвана. Исках да му попреча да се направи на още по-голям глупак. Може би тя го схвана. Умница си беше. Така и не ми даде никакъв шанс да го разбера.

Така че след два-три дни вече си говорехме като какво е да си израснал в провинцията, когато навсякъде наоколо бушува война. Лесно беше да се разбере защо е станала такава. Тази история я знаеха всички и затова нямаше нужда тя да обяснява.

Казах ѝ, че съм постъпил в армията, за да се махна от фермата, а на мен тогава Бунтовниците не ми изглеждаха по-читави от

имперските войници. Може би защото тя още не се беше захванала да ги чисти. А на имперските войници им плащаха. Добре и навреме.

Тя като че не се обиди, така че продължих с тайната си житейска философия: всеки тъпак, който постъпи войник за идеята, а не заради парите, заслужава да умре за отечеството си. Щом като ще залагаш всичко наведнъж срещу някого, то по-добре, ще е, залогът да е нещо, което после можеш да отнесеш със себе си.

Това наистина я обиди. Няколко минути я изгаряше, а после утихна до постоянно тлеене — тя се опитваше да ме убеди, че съществуват абстракции, за които си струва да се биеш и да умреш, а аз се придържах към позицията си, че без значение колко възхитителна е каузата, няма смисъл да те убиват заради нея, защото някакви си двайсет години по-късно никой няма да те помни, или пък дори да е така, хич няма и да му пука за тебе.

Изминаха два дни. Имах чувството, че ако самотнието не им пречеше, Гарвана и Мълчаливия щяха да се съюзят срещу мен, задето се навъртам около гаджето им.

С нея се разговаряше лесно. Признавах неща, които никога преди не бях казвал, защото си мислех, че нямат стойност, като се има предвид източника. Какво представляват хората и светът, такива ми ти работи.

Не бях осъзнал колко цинични са схващанията ми, докато не се опитах да ги подреда и изложа по недвусмисления начин, който налага езикът на знаците.

Казах й, че не съм могъл да повярвам в нейното движение, защото то не обещаваше нищо за бъдещето освен свобода от тиранията на миналото. Казах й, че и малкото философия, която съм забелязал да управлява движението, напълно пренебрегва човешката природа. Че ако Бунтовниците някога успеят да катурнат империята, онова, което ще я замени, ще бъде дори по-лошо. Такъв беше урокът на историята. Новите режими, за да подсигурят оцеляването си, винаги бяха по-гадни от тези преди тях.

Постоянно човърках темата какво предлагаша Бунтовниците на място на империята. Според моя ограничен опит обитателите на империята живеяха по-сигурно и бяха по-преуспели и по-работливи от времето преди нея — освен в областите, където присъствието на Бунтовниците бе активно. Казах й, широките народни маси свободата

изобщо не ги вълнува. Че тя като идея им е чужда — или поне такава, каквато беше според определението на нейните Бунтовници.

Споменах ѝ, че за един селянин — а селяни са вероятно три четвърти от населението — свобода означава да можеш да си изхранваш семейството и да продаваш остатъците на пазара.

Когато напуснах дома, картофените ниви и всичко останало се обработваше общо. Работата бе продължителна, тежка и досадна, но никой не ходеше гладен и дори в неплодородните години оставаше достатъчно от реколтата, че да осигури някакви малки луксове. По времето на дядо ми обаче нашата нива представлявала само едно парче земя сред безкрайните имоти на един едър земевладелец. Хората, живеещи там, били част от мебелировката, като дърветата, водата и дивеча, законно прикрепени към земята. Имали какви ли не задължения към господаря, които трябвало да изпълнят, преди да могат да се захванат с обработването на земята. А от реколтата задължително предавали на земевладельца твърдо установени количества — преди всичко останало. Ако годината се случела лоша, господарят можел да вземе всичко.

Но мрачната сянка на Господарката не ги е застрашавала. Затова те сигурно са били тънещи в блаженство и щастие селскостопански животинчета.

Казах ѝ, че сега синовете на земевладельците до един са гръбнакът на бунтовническата кауза, решени да освободят поробените си родни земи.

Рекох ѝ, че не храня никакви илюзии Господарката да питае любов или загриженост към обикновените хора. Тя заличила управляващите класи от лицето на Земята, само за да се отърве от потенциалните предизвикателства към собствената ѝ власт. Тя имаше купища отвратителни слуги, чиито владения представляваха ужасни места.

Най-сетне аз извадих довода, че империята не е застрашена от разпадане, въпреки факта, че тя е обезоръжила Господарката по време на театро, което се разигра в Могилните земи. Господарката се бе вманиачила да разширява границите и обсега на властта си. Тя бе създавала ефикасна машина за управление на вътрешните работи на империята, която не се беше повредила.

Летяхме във въздуха вече четири дни. Вечерта настъпваше и напред кафявото отстъпваше на мъгливото синьо от Морето на Страданията. Изминахме дълъг път за кратко време. Когато се сецах за всички гадости, които двамата с Гарвана трябваше да понесем, за да стигнем до тоя манастир, по дяволите! Това бе единственият начин да се пътува!

Престанах да споря с Глезанка. Беше ми малко съвестно. В течение на деня тя оспорваше казаното от мен все по-малко и по-малко. Май я засипвах с неща, върху които тя изобщо не се бе замисляла. В по-малък мащаб винаги съм познавал хора, за които целта е всичко и не се тревожат за последиците от постигането ѝ.

Разбира се, и аз, като другите, ужасно я подценявах.

На следващия ден не я срещнах никъде чак до пладне. Сигурно съм я отбягвал. Но когато я видях, тя вече се беше съвзела от удара.

Горе-долу по същото време забелязах черна земя да се мерзелее на северния хоризонт и веднага след това разбрах, че губим височина. Вятърните китове се подреждаха в някаква формация — триъгълник горе, а ние — отдолу. Скатовете излитаха и се отправяха към брега.

Попитах я със знаци:

— Къде сме? Какво става?

Тя отговори също със знаци:

— Наближаваме Опал. Ще намерим децата на Гарвана и ще го накараме да застане лице в лице с миналото си.

Показателно колко много я ценеше и уважаваше дървото-бог. Макар да бе изтеглил любимците си далеч от онзи манастир и да им бе наредил да хукнат на север, защото нямало време за губене, я оставяше да прекъсне такова пътуване заради нещо, толкова важно за нея.

Разбрах, че Гарвана не знаеше какво предстои. Сигурно като разбереше, щеше да има нужда от голяма подкрепа. Тръгнах да го търся.

XXXVII

В четири часа навън нямаше нищо, мислеше си Смедс. Всички войници се наливаха по кръчмите, защото лошите бяха достатъчно разумни вече да са се прибрали и да са си легнали. Пекарите още не обикаляха сънени край нощвите и фурните. Единственият шум на улицата бе ръменето на дъждеца, на водата, капеща от покривите. И двамата с Рибока не издаваха никакъв шум. Рибока дори като че не дишаше.

С този щеше да възникне един проблем, какъвто нямаше с другия. Той ги беше виждал и двамата отпреди. Но пък от друга страна, те бяха решили да действат в този безбожен час с разумното очакване да го сварят в леглото.

Влизането в къщата би трябвало да е лесно, доколкото си спомняха дома на лекаря. Самото дело трябваше да се извърши безшумно. Подозираха, че там живее и икономка и не искаха и тя да тежи на съвестта им.

— Ето я къщата — рече Смедс.

Също като магьосника, и лекарят явно преуспяваше достатъчно, че да живее в собствена отделна къща с кабинет. Постройката изглеждаше едва на десетина години. Няколко години преди да бъде построена, тази част на града бе изгоряла по време на сблъсък между симпатизантите на Бунта и наемниците на имперска служба. А после средната класа дойде да издигне домове върху гробовете на бедните къщурки:

— Входна врата за къщата и за кабинета — мърмореше си Рибока. — Вероятно има и заден вход. Тези къщи винаги имат и ограден заден двор с градина. Виждаме три прозореца. Учуден съм, че вандалите не са унищожили онова уродливо нещо от оловно стъкло.

Кабинетът на лекаря бе пристроен към къщата, малко по-назад. Той си имаше собствена малка веранда и врата, а до вратата — чудничък драматичен прозорец от пода до тавана, с витражи и шест стъпки широк.

— Давай — подкани го Рибока.

Смедс се стрелна през двора и прилекна в малко по-тъмните сенки под прозореца отдясно на фасадата. Мислите му по адрес на времето бяха крайно неучтивни. И без това му беше криво, нямаше нужда и да мръзне на проливен дъжд.

Щом Смедс се надигна, за да провери прозореца, дойде и Рибока. Не се изненада, когато установи, че беше здраво залостен. Рибока провери входната врата на къщата, но резултатът си остана все същият. Смедс прекоси зад него и провери втория преден прозорец. Залостен. Той се шмугна зад ъгъла.

Рибока стоеше наведен пред вратата на кабинета, която бе открянал около педя. Смедс се присъедини към него. Ножът се плъзна в дланта му.

— Отключена ли беше?

— Да. Това не ми харесва.

— Може би, за да могат клиентите да влизат по всяко време.

Рибокът прокара длан по вътрешната страна на вратата.

— Да, но отвътре има тежко резе. По-добре ще е да внимаваме.

— Викат ми Внимателния.

Рибока отвори вратата и погледна.

— Чисто е. — Той се промъкна вътре.

Смедс го последва към вратата, през която се влизаше в къщата. И тя беше отключена. Отваряше се навътре. Дръпна. Тя се разтвори плавно и беззвучно. Чу леко изщракване зад гърба си, когато Рибока пусна резето. Не забелязваше нищо подозрително в стаята отатък. Пристъпи вътре.

Може би бе шумоленето на плат. Или слабо вдишване. А може би и двете. Каквото и да беше, Смедс се врътна и побягна. Огнена линия преряза лопатката му. Той падна на колене срещу кабинета и видя как един силует се сблъска с Рибока.

— Мамка му! — изруга старикът и в същия миг силуетът изпищя. После се метна настрани и се нахака в прозореца с оловните стъкла на една крачка от Смедс.

Рибока отиде до прозореца.

— Той беше.

— Очаквал ни е.

— Много умен е, да му се не види. За много неща се е досетил. Не бива да го оставяме да се измъкне. — Рибока скочи през прозореца.

Лекарят тичаше с всички сили и мятеше ръце и крака. Това тлъсто таралежче хич не вървеше за спринтьор.

Смедс последва Рибока. Мигове по-късно изпревари по-възрастния и запреследва целенасочено плячката си, която водеше с шейсетметров летящ старт. Лекарят се огледа назад и се спъна. Смедс навакса десет крачки, докато онзи се мъчеше да запази равновесие. Страхът му вдъхваше нова издръжливост и кураж. Той запази преднината си в продължение на половин минута.

Лекарят знаеше, че не може да надбяга никого. Смедс съзнаваше, че той го знае. Ако не тичаше заслепен от паника, той би си разработил стратегия, би избрал крайната си цел...

Лекарят свърна надясно в една тясна алея.

Смедс забави ход и се приближи предпазливо.

Тежки стъпки отекнаха в мрака.

Той ги последва. Също тъй внимателен, Смедс заобиколи следващия ъгъл, пак без нужда. Богове, колко тъмно беше тук! Трети ъгъл.

Той се спря на място. Бягащите стъпки не се чуваха. Ослуша се за тежко дишане, но не беше сигурен дали чува нещо, защото собственото му хриптене твърде много му пречеше.

А сега какво?

Не му оставаше нищо, освен да се прокрадва напред.

Приклепна и продължи предпазливо с патешко ходене. Мускулите му протестираха. Беше благодарен за закалката, която получиша във Великата гора.

Ето! Това дишане ли беше?

Не можеше да каже със сигурност. Екотът от приближаването на Рибока го заглуши.

Скръц! Фишиит!

Нещо, най-вероятно крак, се размина с лицето му на един пръст разстояние. Той се метна напред, но лекарят бе потеглил отново. Ножът на Смедс се размина с хълбока му.

Смедс се наведе тежко, но успя да улови дръжката и да удържи. Той се промъкна напред и прониза пиццала на мъжа — не виждаше мишената си в тъмното. Лекарят изпищя като ранен заек.

Смедс толкова се стресна, че пусна ножа и тогава се усети, че ще остави мъжа да се измъкне. Той стана, втурна се напред и се блъсна в жертвата.

— Моля ви! Няма да кажа на никого! Кълна се!

Болка проряза ребрата на Смедс отляво.

Той размаха ножа, удряйки накъдето му попадне. Лекарят се опита да изпищи, да отвърне на удара и да избяга — всичкото това едновременно. Смедс го държеше с едната ръка, а с другата го млатеше. Лекарят го измъкна на улицата.

Смедс продължаваше да удря.

Лекарят припадна.

Рибока дойде.

— Мамка му, Смедс. Мамка му.

— Пипнах го.

— Сигурен ли си, че и той не те е пипнал?

Смедс се погледна. Целият беше в кръв. Известна част от нея беше неговата собствена.

Някой изкрещя нагоре по улицата. Хората бяха започнали да се взират от прозорците.

Рибока се наведе, преряза гърлото на лекаря и рече:

— Трябва да се махаме отгук. — После погледна ръката на мъртвеца. — Хмм. Гадна работа. Успя ли да те докосне с нея?

— Май че не.

— Хайде. — Рибока му подаде ръка. — Ще се справиш ли?

— Засега съм добре.

Рибока се отправи отново към алеята.

Смедс започна да го усеща веднага щом вълнението му взе да поутихва. Знаеше, че ако ги погнаха, нямаше да успее да се измъкне.

Вместо да се отправи към „Череп с кръстосани кости“, Рибока потегли към западния край.

— Къде отиваме? — попита Смедс.

— При резервоара. Да те почистят малко. Ако те заведем у дома в този вид, сиводрешковците ще довтасат да те разпитват, преди да си успял да си свалиш ботушите.

XXXVIII

Не зная какво съм очаквал да видя, когато стигнахме в Опал. Може би нищо не се бе променило от последното ми пребиваване там. Но несъмнено не бях подготвен за бъркотията, която заварихме. Докато прелитахме плавно над руините, сред които неколцина оцелели се лутаха като уплашени мишки, зяпах невярващо. Отидох при Глезанка и ѝ казах:

— Като гледам, май няма много шансове да намерим хората, които търсиш.

Шансовете никога не са карали Глезанка да се тревожи.

Сега Гарвана и Мълчаливия таяха особено черни чувства към мен. Бях проявил наглостта да кажа на Глезанка кого трябва да намери, ако иска да принуди Гарвана да приеме миналото си. Никой от тях не желаше това да се случи.

И двамата дотолкова се вгълбяваха в мисли за себе си, че не им оставаше време да се зачудят за истинското мнение или чувства на Глезанка за каквото и да било.

Прекосихме почти целия град. В северната му част забелязахме няколко големи, спретнати лагера. Палатките бяха твърде многобройни и надали всичките военни, но по тях познахме, че имперските войски са там, откликнали на разрушаването на града по бърз и дисциплиниран начин. Долу войници и граждани се трудеха и изравняваха пътя на новото. Спряха да работят, за да ни позяпат, обаче не избягаха.

Глезанка ни нареди да се оглеждаме за знамето на главнокомандващия. Тя смяташе, че трябва да започнем тъкмо оттам, защото в града очевидно бе обявено военно положение. Не можех да проумея обаче защо си мислеше, че ще получи някакво съдействие от тях.

— Какви са чувствата ти към стария Гарван напоследък? — попитах. Много внимавах да крия ръцете си и от него, и от Мълчаливия.

Мислех, че тя няма да разбере какво имам предвид. Грешах. Отговори със знаци:

— Някога питаех детинска любов към един човек, който ме спаси, отгледа и рискува всичко, за да ме защитава тогава, когато, дълго преди самата аз да го повярвам, той разпозна ролята, която щях да играя в борбата с мрака. Това дете в някои отношения си беше съвсем малко момиченце. Тя искаше, като порасне, да се омъжи за татко, и изобщо не ѝ хрумваше, че може и да не стане, когато се опита да го постигне и да настоява за това. За Гарвана аз никога не съм била момиче, нито жена, нито човек, Чудак. Макар и да е вършил ужасни неща заради мен. Аз представлявах символ, изкупление, и когато настоях да се превърна в личност, той направи единственото възможно нещо, за да продължи да служи на символа и да не му се налага да се занимава с жената от плът и кръв.

— Все ми се струваше, че е било така — вметнах със знаци аз.

— Мнозина мъже се възхищават на Гарвана. Той не се страхува от нищо конкретно. На него никакви глупости не му минават. Хората, които му се бъркат, си патят, и по дяволите последиците. Но това са единствените измерения, които той притежава. Само тях той сам си позволява. Как да остана емоционално обвързана с мъж, който не се оставя на емоции, колкото и много да е направил за мен в други отношения? Ценя го, почитам го, може би дори благоговеея пред него. Но това е всичко. Той не може да го промени с някое показно, като момче, увиснало на коленете си от клон, за да впечатли някое момиче.

Ухилих се, защото имах вътрешното усещане, че Гарвана е намислил точно това.

Горкият смотаняк. Просто не остана нищо, което той да спечели. Но той не беше от тези, които биха го приели, дори и ако тя му го заявеше направо в очите.

Исках да подхвърля и това-онова за Мълчаливия, но не ми се удаде. Тъкмо тогава забелязахме военния щаб, вятърният кит се спусна, приближи го и се закотви, като спусна пипала и се вкопчи с тях за камъни и дървета. Присъствието му в небето внесе доста смут сред обитателите на лагера.

Харесвам го този израз „вносям смут“. Прихванах го от Боманц. Много хитър начин да кажеш, че тия долу направо се посираха от шубе.

Разнесе се мощно „ура“, всякакви подвиквания, дюдюкания и крясъци, когато групичка създания от Равнината се скупчи около белязания камък и го метнаха през борда — насмалко да падне право в скута на командния състав долу.

Дъртаците бая се стреснаха. Зачудих се колко ли още ще се развълнуват, ако разберат, че Бялата роза самолично се намира, точно над главите им. Но щяха да си траят, независимо какво знаеха. Кой ще ти иска да се заиграва с четири ядосани вятърни кита — тъкмо това щеше да им се случи, ако не се държаха прилично.

Белязания се метна обратно и заговори. Мълчаливия превеждаше на Глезанка. Аз не чувах нищо. Братята Торква ми бяха дали да разбера, че от мен се очаква да не се тикам напред и аз не се натисках. Глезанка направи куп знаци, които, предполагам, камъкът можеше да види някак. Той се отправи нанякъде и след малко се върна.

След като го повтори четири пъти, той си остана на мястото. Но вятърният кит не помръдна и затова аз предположих, че е сключена уговорка.

Отидох при Гарвана, за да се опитам да поговоря с него. Но в погадно настроение май не бях го виждал, а и без това ме беше набедил за предател, и затова отидох да си дърдоря простотии с братята Торква, говорещия мишелов и някоя и друга твар от Равнината, не точно от най-срамежливите.

Намисли ли си Глезанка нещо, тя обикновено получава каквото поиска. Този път го получи на следващия ден, точно преди пладне.

Долу избухна вик „ура“. Глезанка изпрати Белязания да провери какво става. Той се върна и докладва. Тя стана и отиде при Гарвана, който я гледаше така, сякаш тя беше запътилият се към него палач. Тя го посочи. Той стана и я последва отново с нетърпението на човек, тръгнал към бесилото.

Достатъчно добре го познавах, че да забележа признаците. Той влизаше в роля. Помъкнах се след тях, като се чудех каква ли е тя. Почти всички останали също се приближиха.

Младеж и девойка на по двайсетина години се изкатериха с пъхтене по хълбока на кита.

Значи невъзможното беше възможно, а невероятното — съвсем сигурно. Освен ако войската долу не бе сметнала, че може да успокои Глезанка, като ѝ пробута двойници.

Момчето изглеждаше досущ като Гарвана, но двацет години помлад. Същата тъмна коса и мургав тен, същото решително изражение, все още неутвърдено до суровост.

Бях само на крачка зад Гарвана, когато той ги погледна за първи път. Изруга тихичко и прошепна:

— Тя прилича на майка си.

Ясно беше, че не им е известно, че отиват на семейно събиране. Бяха само озадачени и уплашени. Най-вече уплашени. И все повече се плашеха, докато тълпата се сключваше около тях. Не познаха Гарвана.

Глезанка познаха. И това ги уплаши още повече.

Всеки чакаше някой да продума.

Гарвана прошепна отчаяно:

— Направи нещо, Чудак. Съвсем съм объркан.

— Аз ли? По дяволите, та аз дори не владея чак толкова добре тяхното наречие.

— Помагай, Чудак! Опитай се да го подхванеш отнякъде. Аз не знам какво да правя!

Добре. Сетих се за едно-две предложения, които бих могъл да му дам, но не съм от тия, дето ритат пребитите псета. Подхванах с моя оскъден речник на езика на Градовете на скъпоценните камъни:

— Нямате представа защо са ви довели тук, нали?

Те поклатиха глави.

— Спокойно. Нищо не ви застрашава. Само искаме да ви разпитаме за предците ви. Най-вече за родителите.

Момчето издрънка нещо.

— Говори по-бавно, моля те.

Момичето се обади:

— Той каза, че родителите ни са мъртви. От малки сме израснали сами.

Гарвана трепна. Сигурно и гласът ѝ е същият като на жена му, реших.

Мълчаливия преведе на Глезанка, която ги огледа много изпитателно. Тъй като бяха децата на Гарвана, според мен никак не беше чудно, че са се оправяли.

— Какво знаете за родителите ви?

Момичето пое задължението да отговаря. Може би мислеше, че брат ѝ е твърде възбудим.

— Много малко. — Тя ми каза горе-долу същото, което и аз бях успял да разузная при нашето пътуване на юг. Знаеше, че майка ѝ никак не е била сваятна. — Успяхме да я разорим. Миналата година спечелихме дело и съдът постанови някои от имотите на баща ни да бъдат иззети от нейното семейство и да ни бъдат върнати. Очакваме да спечелим и още такива дела.

Това си беше нещо. Момичето не питаеше особено уважение към жената, довела я на бял свят.

Момчето заговори:

— Майка си изобщо не помня. След като сме се родили тя май е гледала да си има с нас възможно най-малко вземане-даване. Бавачките помня. Сигурно тя си е получила заслуженото.

— А баща ви?

— Смътно си спомням един много сдържан човек, който не се свърташе много в къщи, но когато беше, наистина ни навестяваше. Сигурно по задължение и от кумова срама.

— Сега храните ли някакви особени чувства към него?

— Защо? — попита момичето. — Ние всъщност не го познаваме, а и той е мъртъв от петнайсет години.

Обърнах се към Глезанка и я попитах със знаци:

— Има ли смисъл да продължаваме?

Тя отвърна по същия начин:

— Да. Не заради тях. Заради него.

Попитах Гарвана:

— Ти имаш ли нещо да кажеш?

Не, нямаше. Виждах го, че си мисли, че в края на краищата може и да успее да се измъкне от това.

Само че нямаше да е толкова лесно. Глезанка ме накара да им обясня, че баща им не е умрял, а бил пратен в принудително изгнание от съюзниците на майка им. После ме накара да опиша най-важните неща от годините, които бяха прекарвали заедно.

Вече мина достатъчно време и те бяха преодолели страха си. Сега у тях започна да се събужда подозрение.

— Какво става, по дяволите? — попита момчето. — Какво сте ни заразпитвали за нашия старец? Той е минало. Не ни интересува. Ако сега дойде при нас и ни се представи, аз ще му кажа „Е, и какво?“. Той е просто някакъв си човек.

Попитах Глезанка със знаци:

— Ще продължаваш ли да настояваш?

А после запитах Гарвана на наречието на Защитника:

— Искаш ли да го провериш дали блъфира?

Все отрицателни отговори. Мекушавци такива. Значи Гарвана наистина щеше да се измъкне. Казах на децата му:

— Татко ви имаше много важно място в живота на Бялата роза. Той ѝ беше като баща години наред и тя знаеше каква мъка е за него изгнанието. Тя спря тук, защото искаше да се опита да върне нещо, което тя е получила, а вие — не.

Нито на Гарвана, нито на Глезанка им хареса, че го казах.

Мисля, че момичето вече се досещаше. Гарвана наистина ѝ бе станал много интересен. Но не каза нищо на брат си.

Накарах Глезанка да се съгласи, че толкова е достатъчно и че трябва да освободим гостите си. Тя не беше доволна от начина, по който се развиха нещата. Но какво да правиш с жени, по дяволите? Дадеш ли им точно онова, което искат, те ще те наругаят, че не било това, което *наистина* желаели.

Тъкмо преди момичето да се прехвърли през борда, то се обърна и ми каза:

— Ако баща ми днес беше жив, нямаше защо да се страхува, че не е добре дошъл в дома на дъщеря си.

После си отиде.

Излетяхме в мига, в който тя стъпи на земята. Глезанка искаше да стигне далеч, преди мълвата, че е била там, да стигне до някого, който би могъл да предприеме нещо. Полетяхме на североизток, все едно се отправяхме към Равнината на страха.

XXXIX

Всеки ден все повече хора пристигаха във Веслоград и никой не си тръгваше. Неколцина умряха при опит да си отидат.

Някои елементи от населението ставаха все по-неспокойни. Случваха се повече сбивания от обичайното. Все повече хора попадаха на каторга. Издирванията продължаваха ли продължаваха. И една сграда не остана във Веслоград, която да не бе претърсена поне два пъти, нито пък гражданин, неразбуждан по никое време. Носеха се слухове за голямо напрежение по върховете. Генерал Лудата факла не смяташе, че дължи каквото и да било на Воала и на Паяжината и отказваше нейната Нощна стража да бъде използвана за тормоз над гражданите за лична изгода на стражниците. Това бяха елитни войски, не политически гангстери.

И типът хора, пристигащи в града, се промени с времето. Малцина бяха фермерите и търговците. Все повече изглеждаха странни птици с неясно какъв занаят.

Новината за сребърния клин се разчуваше.

На Смедс това не му харесваше. То означаваше големи неприятности. Как очакваха Воала и Паяжината да контролират всички онези вещици и магьосници, някои от които може би бяха много помогъщи, отколкото подозираха? Ами главорезите, които водеха със себе си?

Заплашваше да избухне хаос.

Смедс разбра стратегията. Близначките смятаха да нажежат атмосферата и да увеличат натиска, докато клинът не изскочеше на повърхността. Ако попаднеш не в техните, а в чужди ръце, те бяха сигурни, че ще го отнемат.

Можеха ли?

Това го знаеха и всички вещици и магьосници в града, но въпреки това бяха излезли на лов.

Само Тули остана доволен. Според него ситуацията бе идеална за търга, който смяташе да проведе.

— Трябва да пуснем мълвата — заяви той на другите по време навечеря.

— По-тихо — скастри го Рибока. — Всеки тук би могъл да е шпионин. И никаква мълва няма да разпространяваме. Да си чул някой да иска да купи нещо?

— Не — призна си Тули. — Но това е, защото...

— Защото повечето знаят, че може да дадат цена, по-висока от тяхната. Забелязваш, че близначките нищо не предлагат. Те смятат да получат желаното до божествено право или нещо такова.

— Да, но...

— Ти не схващаш положението, Тули. Нека ти предложи предизвикателство...

— Писна ми от твоите лайна, Рибок.

— Позволи ми да проведе експеримент. Ако сбъркам, ще го изкрещя от покрива. А прав ли съм, ти и без това печелиш.

— Ами? Да чуем.

Пак се хвана, помисли си Смедс. Мнението му за братовчед му спадаше с всеки час.

— Ето ти две медни монетки. Върви намери някое хлапе, дето да не е тукашно. Някое, което не те познава. Плати му да отиде в „Жабока и Розата“ и да каже на побойниците там, че магьосникът Натан търси да наеме двама мъже, които да му помогнат да се измъкне от града утре сутринта.

— Нещо не разбирам.

— О, Богове! Тули, не може ли поне веднъж да свършиш нещо, без да се опъваш? — възкликна Смедс.

— Експериментът ще е по-поучителен, ако просто се разгръща и в своя ход обяснява сам себе си — обясни Рибока.

— Защо да правя услуги на тоя никаквец Натан?

Смедс се изправи.

— Аз ще отида. Иначе ще висим тук чак до идната сряда.

— Тули да иде. Искам той да види, че може да съществува пряка връзка между това, че казва нещо, и ставащото в реалността.

— Пак ме подиграваш, а?

— Тули — намеси се Смедс. — Млъквай, твойта мама, че иначе ще ти пръсна мозъка. Вземай проклетите пари, излез на скапаната

улица, намери някое хлапе и му плати да предаде проклетото известие. Веднага.

Тули тръгна. Смедс доста се беше напрегнал.

— Всичките ще ни изтрепят заради него — рече Тими веднага щом онзи се махна.

— Как е ръката ти? — попита Смедс.

— Много добре. Не се опитвай да ме разсейваш, Смедс.

— Спокойно, Тими — обади се Рибока. — Според мен има вероятност този номер да го понаучи на нещо.

— Хващаш ли се на бас?

— Не.

И Смедс не би се хванал.

Магьосникът Натан и четиримата му слуги бяха наели стаи малко по-нагоре от „Череп с кръстосани кости“. Сивите пристигнаха там още с пукването на зората. Намериха пет трупа и две обърнати с главата надолу стаи. Отцепиха района, претърсиха го пак, зададоха много въпроси. Рибока се погрижи всички добре да огледат касапницата.

— Започваш ли да загриваш? — попита той Тули.

— Кой би могъл да направи подобно нещо, човече? Защо?

— Натан беше магьосник. Ако е смятал да се измъкне, това би означавало, че е намерил клина и иска да избяга с него.

— Но той нямаше намерение да напуска града.

— Не. Нямаше, Тули. Но ти каза, че е имал.

Тули, нали си е Тули, понечи да спори, но прехапа език и се позамисли, и най-сетне каза:

— О...

— Следващия път, когато говориш нещо, без първо да помислиш и без да провериш кой слуша, това би могло да ликвидира всички ни.

— Може би отиде твърде далеч в изясняването на мисълта си, Рибок — обади се Смедс.

— Защо!

— Защото не е свършило. Войниците не намериха нищо освен бъркотия. Ще заключат, че онзи, който е направил бъркотията, е взел клина.

— Да. Може би и всички останали ще си го помислят. Вероятно дори и онези, които са го сторили. Следващите няколко дни се очертават доста интересни. И са част от продължаващия урок.

— Сега пък какви ги плещиш? — тросна се Тули.

— Там, на онова място, имаше навалица, нали? Петима професионални главорези и един магьосник. Никой не би се пробвал да ги нападне сам. Според мен тия, които са го сторили, са били поне трима. Вероятно повече. И ще си имат неприятности, освен ако не се доверяват докрай един на друг. Всеки от тях ще знае, че *той* не е взел клина, но за другите няма да е сигурен.

— О... — възкликна отново Тули, а след малко додаде: — Взе да става страшно. Хич не съм и мислил, че работата така ще загубее.

— Твоят проблем е, че никога не мислиш — измърмори Тими, но Тули не го чу.

— Сега едва се започва, Тули — рече Рибока. — И ще става все по-дебела. И ако ние искаме да отървем кожата, ще трябва много да внимаваме, да му се не види. Тия хора не са нито свестни, нито разумни. Ще се заинтересуват от преговори чак когато нямат друг избор.

Работата загубя бързо, докато все по-могъщи и по-могъщи тавматурзи — ловци на съкровища, заприиждаха в града. Разгоряха се стари вражди, които нямаха нищо общо с клина. Гражданството, притиснато от всички страни, откликна с малък бунт. Близначките самодоволно наблюдаваха и не предприемаха нищо, за да забавят все по-нарастващото насилие.

Смедс прекарваше много време в съжаление, че изобщо се е оставил Тули да го въвлече в тази история. Благодарение на другите съкровища, които бе донесъл, той си живееше добре, но недостатъчно, като се има предвид, че трябваше да внимава за всяка своя дума всеки миг и си прекарваше половината време в оглеждане през рамо, за да се увери, че не го връхлита беда.

XL

Летяхме над Гората на облаците, южно от Веслоград, източно от Розоград, западно от Властоград. Криехме се от погледа на имперските войски — твърде много от тях бяха забелязали вятърните китове, кръжащи далеч от обичайния си ареал над Равнината на страха. Глезанка искаше да остави вълненията малко да поутихнат, преди да продължи.

Не позволяваше на бога-дърво да я припира, макар че той бе изпаднал в леко умопомрачение. Не разбирах все още какво се мъти, но пък и другите не вдяваха, затова старият Боманц, който изведнъж бе станал любимецът на Глезанка, ни просвещаваше.

— Тъй като всички пребивавахте там, няма как да не си спомняте, че в хода на битката в Могилните земи душата, или същността на Властелина — най-злото същество, стъпвало нявга на тази земя — биде заключена в сребърен клин, който бе забит в ствола на фиданка, чийто баща е богът-дърво на Равнината на страха. — Той наистина говореше така, когато имаше публика. — По онова време вярвах, че това действително завинаги ще удържи и окове остатъка от злото на този мъж. Фиданката е потомък на бог, неуязвима и недостъпна, и ще живее толкова дълго, че практически е безсмъртна. Докато дръвчето расте, стволът му би обгърнал клина. С времето от древното зло щеше да остане единствено спомен.

Ала се излъгахме.

Банда авантюристи успяла да зашемети фиданката за достатъчно продължително времетраене, че да се добере до нея и да измъкне клина. Ако повярваме на собствените свидетелства на фиданката — и сме длъжни, засега, защото с други не разполагаме — никой от тези хора не е имал ни най-малки познания за магьосническото изкуство и те са забележителни единствено с това, че им е хрумнала идея, която логично би трябвало да произлезе от човек, посветен в окултното.

Проклет да е, той наистина говореше така, когато имаше публика. И не млъкваше.

— Господа, сребърният клин е на свобода в света. Той — това не е Властелина. Властелина е мъртъв. Но безсмъртната черна същност, която го е управлявала, остава. И тя би могла да бъде използвана от някой посветен, за да призовава, подчинява и оформя сили, които дори и аз изобщо не съм способен да си представя или проумея. Този клин би могъл да се превърне в проход към самото сърце на мрака и да отвори път, който би удостоил притежателя си със сили, вероятно надхвърлящи дори и притежаваните от Властелина.

Наша мисия, наша свещена мисия, възложена на Бялата роза от самото Старо Бащинско дърво, е да открием сребърния клин и да го дадем на съхранение, каквото и да ни струва това, преди някой, притежаващ власт, да го завладее и приспособи за собствените си тъмни цели, като самия той е приспособен — може би превърнат в мрак, толкова дълбок, че за света няма да остане никакъв шанс да победи свободен.

Онова за „каквото и да ни струва това“ пожъна гръмки аплодисменти. Говорещият мишелов измъкна глава изпод крилото си, отвори око и почна да прекъсва стария магьосник. Това най-сетне го откъсна за малко от празнословията.

— Мишелове, ако ти ставаше за ядене, вече да съм почнал да събирам подпалки! — провикна се той, а после отново запретна ръкави: — Богът-дърво си има причина да подозира, че клинът сега се намира във Веслоград. Бялата роза, Мълчаливия, братята Торква и някои от по-дребните ни придружители ще се отбият в града. С помощта на нелегалните те ще създадат сигурна база, а после ще започнем издирването. Гарвана, Чудака и аз, тъй като разполагаме със значителни познания за мястото, ще заминем за Могилните земи, за да проверим какво може там да се научи.

Това предизвика силни роптания. На Гарвана никак не му се харесваше да го пратят някъде, където Глезанка я няма. И аз не мислех, че тия имат право да ме въвличат в тяхната си авантюра. Доста се разгорещих.

Глезанка ме дръпна встрани и ме успокои, а после ме убеди, че макар и в сърцето си да си оставах предан на империята, че ако ѝ помогна на този свят, това с нищо няма да ми навреди. Може би беше права, когато каза, че злото, на което тя искала да тури край, не

признава нито вяжност, нито философии. Че то ще раздели света на два вида хора — неговите врагове и роби.

Това беше малко мъчно за преглъщане на една-две хапки, но аз казах: „Добре, аз и без това просто си вървя с Гарвана“. Колко му е да продължавам.

И това беше. Предадох се. Освен това започнах да се позамислям дали пък да не се върна и да прокопсам като пастир на картофи. Никога никой картоф не е успял да придума някого да се направи на глупак.

XLI

Смедс излезе на входа на „Череп с кръстосани кости“ — смяташе да си побъбрят простотии с Рибока, но откри, че единственият празен стол се намираще между стареца и капрала от Нощната стража. Искаше да се върне обратно, но се почувства някак си задължен да остане и се плъосна на стола.

— Хей, капрал, ти друго не правиш ли, освен да висиш тук и да се наливаш с бира?

— Не и ако мога да си го спестя.

— Това е то живот! Ще взема да постъпя при вас.

— Така ли? Няма да ти хареса. Къде беше снощи в три след полунощ?

— В леглото си — къртех здраво.

— Късметлия си ти! Питай ме мен къде съм бил в три след полунощ.

— Къде си бил в три след полунощ?

— Заедно с още към двеста души при Шант, където бутнаха сума ти сгради и още нищо ново не са построили. Търсих някакво чудовище. Някакъв се обадил, че там имало звяр, по-голям и от Гражданския дворец.

— И имаше ли?

— Дори и дребно чудовищенце нямаше!

— Онзи да не е бил пиян?

— Че какво ще ти дири там трезвен човек в три след полунощ?

— Навън май се задава нещо интересно — намеси се Рибока, изпружил врат към улицата.

Смедс видя там трима мъже и една жена. Тя не беше много за гледане, а и изглеждаше твърде стара, че да е интересна. Но имаше боен вид. Носеше оръжие като мъж.

По-натопорчена и опасна компания Смедс не беше виждал. Но онова, което ги караше да бият на очи, представляваше менажерията, която мъкнеха със себе си.

Около шията на жената се увиваше жив пор, а от джобовете ѝ надничаха катерички. Високият, мургав, облечен в черни дрехи мъж, който вървеше от дясната ѝ страна, носеше сокол без качулка на лявото си рамо. Тримата мъжаги зад тях — Смедс си помисли, че може би са братя — мъкнеха тумба маймуни и една голяма змия.

— Ще ги арестуваш ли? — попита Смедс. — Мъкнат толкова незаконна железария, че могат сами да започнат война.

— И да ви изиграем едно театро ли, момчета? Тъй ли? На мама глупавото синче не е станало капрал току-така. — Въпреки това той пъкна пръсти в уста и свирна. Когато онези го погледнаха, той им махна да дойдат.

Високият го огледа с присвити очи и направи незабележим жест към мъжа със змията. Онзи приближи. Змията ги огледа, като че преценяваше дали ще ѝ стигнат за вечеря. Смедс го побиха тръпки.

Капралът рече:

— Само един приятелски съвет, друже. В града има военно положение. Никой не бива да размахва ножове, по-дълги от педя и половина. Освен ако не е облечен в сиво.

Мъжът със змията се върна и го каза на високия, който изгледа свирепо капрала, после кимна.

— Виждаш ли? — попита Смедс. — Онази проклета маймуна ни показва среден пръст!

— Тоя, високия, съм го виждал някъде — рече капралът. — На върха на един меч. Уфф! Я, кофата се изпразнила. Пазете ми стола, да изведа гуцера на разходка и пак да ми я напълнят — и той хлътна вътре.

— Какво мислиш за онази компанийка? — попита Смедс Рибока.

— И аз съм виждал високия и преди. При същите обстоятелства, както и капралът. Много отдавна. Нямам проблеми и да си спомня къде и кога, защото съм участвал само в една-единствена битка.

Това крайно озадачи Смедс.

— Според тебе и те ли търсят таковата? — попита той. Можеше да попита, защото вече всички в града много добре знаеха какво става.

— Да, за него са дошли. Ще спомогнат играта да стане по-интересна.

— Какви ги дрънкаш бе, Рибок?

— Не ми обръщай внимание, момче. Дъртакът си дърдори нещо си там. Ха! Така си и мислех. Няма вече, нали?

Надолу по улицата хората с животните бяха спрели пред едно място, за което Тими каза, че навремето било месарница, но понастоящем просто представляваше поредната дупка, пълна с незаконно заселили се. Високият се огледа, все едно беше чул Рибока. После цялата компания продължи нататък, без да обръща внимание как ги гледаха.

Капралът се върна с напълненото си ведро и изпразнен мехур.

— Трябва да я откажа тая гадост. Дразни ми стомаха. — Той отпи. — Та, докъде бяхме стигнали?

— Тъкмо щях да те питам кога най-сетне ще отворят портите — рече Рибока. — Тука ще почнат да огладняват, нали фермерите не донасят нищо.

— Те не се съветват с мен за политиката, татенце. Но ще ти кажа нещо. Според мен на онези двете кучки им дреме дали някой гладува тук, във Веслоград. Те няма да огладнеят.

На Смедс му омръзна да слуша капрала.

— Отивам да си взема нещо за пиене. — Влезе вътре, наляха му бира и той се зачуди кога ли ще свърши запасът. И с колко още търпение разполагаше населението на Веслоград. Със сигурност щяха да потърпят още малко. Страдащите все още не бяха много. Но ако обстоятелствата не се променяха, големите размирици бяха неизбежни.

Тими Локан влезе, взе си бира, постоя до Смедс мълчаливо, а после предложи:

— Хайде, като ги допием, да се поразходим.

— Добре. Имам нужда от раздвижване.

Когато се отдалечиха доста от „Череп с кръстосани кости“, докато вървяха през една строителна площадка, където нямаше вероятност да ги чуят, Смедс попита:

— Е? Какво става?

— Помниш ли онзи доктор, дето ми прегледа ръката, когато се върнахме?

— М-да. — Съвестта го жегна. Двамата с Рибока не бяха разказали на другите за извършеното от тях. На Тули дотолкова му беше все едно, че дори не забеляза, че лекарят и магьосникът вече не са между живите. Тими обаче се усети и Смедс предполагаше, че

храни съвсем определени подозрения относно две така съвпаднали и толкова удобни убийства. — Какво за него?

— Май е прихванал моята болест и е заразил с нея всички, които са идвали при него. Не е като чумата, иначе досега да са се тръшнали всички. Но вече към двеста души са болни от нея. Тези, които са боледували най-дълго... Ами, много по-зле са, отколкото бях аз. Вчера една болна жена се самоубила. Тази сутрин някакъв мъж, на когото ръката била почерняла чак до рамото, убил четири от заразените си деца, преди да свърши със себе си.

— Това е ужасно. Наистина е страшно. Но ние нищо не можем да направим.

— Знам. Но работата е там, разбираш ли, че сивите са се заинтересували. Разпитват всички почернели. От въпросите, които задават, си личи, че според тях има връзка с клина. Много се стараят да научат всичко за онези, които са били болни и са предприели нещо, като мен.

— Мисля, че няма нужда да се тревожиш, Тими. Няма как да я проследят до теб.

— Така ли? Тия гадове са *сериозни*, Смедс. Какво ще стане, когато открият всички следи, водещи към онзи доктор, който се гътна точно когато болестта плъзна? Ще се досетят, че е преживял смъртоносна злополука, предизвикана от това, че някой, когото е лекувал, не е искал да го запомнят. А вече знаят, че единственото лечение е отрязването на заразената част. Така че много скоро на сивчовците ще им заповядат да залавят хора с отрязани крайници. Особено мъже, чиято длан липсва.

— Може би си прав. Май ще е по-добре да разберем какво мисли Рибока.

Старецът се съгласи с Тими. Нямахше причина да мислят, че Воала и Паяжината не ще стигнат дотам, че да заповядат арест за всички хора с отрязани крайници. Те пипаха здраво.

Рибока дълго размишлява.

— Май е време да раздухаме малко дим.

— Какво искаш да кажеш? — попита Смедс.

— Това положение — целият град, запушен като бутилка — не може да продължава вечно. Ще избухнат размирици. И когато стане, офейкваме с останалите. Дотогава печелим време, като ги пращаме за

зелен хайвер, или се възползваме от създадения от тях потенциал за хаос.

Смедс бе озадачен и още повече се учуди, когато Рибока додаде:

— Отървете се от всичко сребърно, което притежавате. Вземайте злато, мед, скъпоценни камъни, каквото щете, но от среброто се освободете. Смедс, ти предай това на Тули и не се оставяй да ти дрънка глупости.

— Какво става?

— Просто го направете.

Така и сториха. Дори и Тули, който бе станал що-годе сериозен и изпълнителен, откакто Рибока му демонстрира смъртоносната сила на изтърваната дума.

XLII

Пристигнахме в Могилните земи, като се спуснахме с въжета, с вързан на гърба багаж. Няколко от създанията на Равнината дойдоха с нас. Щяха да пристигнат и още, веднъж след като построим сигурен лагер. Менхирът началник искаше двама-трима от другарчетата му със сърца от кремък да ни подслушват какво говорим. По-добре се поддържа бърза комуникация, каза. Да, да.

Така е по-сигурно, че всичко върви, както иска богът-дърво.

— Пак се върнахме там, откъдето тръгнахме — рече Гарвана в мига, в който стъпихме на земята. Откакто напуснахме Опал, той живна. Заприлича досущ на същото старо момче, което беше, когато се запознах с него.

— Пак се върнахме при студа и мокрото — нацупих се аз. Когато тръгнахме, беше краят на студения сезон. Сега зимата пак се промъкваше насам. Листата бяха окапали. Всеки миг можеше да завали сняг. — Хайде да не се лигавим, а? Да свършим каквото трябва и да се махаме.

Гарвана се изкиска.

— Как ще ги задържиш във фермата, след като са видели големия град?

— Я не се заяждайте, ако обичате — намеси се Боманц. — Не се знае дали наоколо няма имперски войници.

Беше само наполовина прав. Още не го бяхме видели с очите си, но тварите от Равнината след разузнаване докладваха, че на пет мили наоколо няма нищо по-едро от заек. На тях можех да им имам вяра.

Боманц трябваше да направи няколко магии, преди да се почувства доволен. После ни позволи да се погрижим за домакинството и да запалим огъня.

Станахме още по тъмно и ядохме някакъв гаден студен буламач. После се разделихме.

На мен ми се паднаха градът и военното подразделение, защото най-добре ги познавах. Гарвана пое гората. Боманц се зае със самите

Могилни земи. Доколкото забелязвах, той не смяташе да прави нищо, освен да се изтегне по средата им и да дремне.

Създанията от Равнината можеха да правят каквото си искат и да ни сигнализират, ако намерят нещо.

Нужно бе само да поогледам града веднъж, за да разбера какво е станало. Бяха останали единствено кости. Да се ровиш сред тях не излезе чак толкова зле, колкото можеше да е. Направих всичко, за което се сетих, за да разбера нещо полезно, а после се върнах в лагера. Боманц си стоеше там, където го бях оставил, все така със затворени очи, но ситнеше на пръсти с бебешки стъпки.

Най-сетне се беше размърдал.

Гарвана се върна.

— Свърши ли вече?

— Да.

— Намери ли нещо?

— Сума ти кости. Стигат да се сглоби цяла армия скелети.

— Нещо ти е домъчняло?

— Познавах ги всичките.

— Да. — Не каза нищо повече, просто чакаше. Той си е много свестен, когато не тъне в самосъжаление.

— Мисля, че Хромия и Псето Жабоубиец са ги изтребили. Някой друг обаче ги е следвал. И е опоскал всичко като майка, която пощи гнидите на детенцето си. Не е останало и едно поне малко ценно нещо.

Гарвана се замисли.

— Съвсем нищо ли?

— Чисто е като самите кокали.

— Тази нишка вероятно може да се проследи до Веслоград. Макар че те биха взели само колкото успеят да носят, и то такива неща, които няма да предизвикат много шум. Освен ако не вдигнат някаква патардия. А сторят ли го, вече да са в ръцете на имперските войници.

Дойде и Боманц. Той се засуети, докато приготвяше чай, а Гарвана ни разказа, че се е натъкнал на два бивши лагера, вероятно на онези, които преследвахме, но не е намерил нищо, което да може да ни помогне.

— И да е имало, имперските войски са го прибрали първи.

— А ако е така — обади се Боманц, — клинът вече щеше да е у тях.

Бяхме получили чрез камъните сведения от Веслоград. Новините не звучаха окуражително. Май неколцина важни клечки от имперските войски са решили да заграбят клина и самички да се хванат да си правят империи.

— Успя ли да научиш нещо? — попита Гарвана.

— Не кой знае какво — отвърна Боманц. — Били са четирима. Най-вероятно. Отървали са се, защото през повечето време фиданката се е тревожела заради Псето Жабоубиец и не ги е смятала за опасност. Мислела си, че те хвърлят съчки, за да я предизвикат.

— Съчки ли? — попитах.

— Хвърляли са клонки по дървото, докато почти не го засипали. После запалили купчината.

— Не е нужно да притежаваш бляскав ум, за да си бог — измърмори Гарвана.

— Пипнахме ги — казах аз.

— Какво? — Боманц така и не схващаше, че човек може и да се шегува.

— Трябва само да се оглеждаме за четирима мъже със забити в пръстите трески.

Боманц се навъси. Гарвана се изкиска.

— Знаем ли изобщо нещо за тези хора? — попита той.

— Дори не знаем човеци ли са били — измърмори Боманц.

— Страхотно.

— Щом нищо не знаем, защо не порботим по това? — попита Гарвана. — Можем ли да установим някакви дати? Макар и приблизителни? И после да ги вържем с онези, чието движение съвпада?

На мен това ми прозвуча доста неубедително и си го казах.

— Дори и Веслоград да не беше нападнат и половината му население — избито, а другата половина не се беше смахнала оттогава...

— Забрави, че го споменах. Е, магьоснико, струва ли си да висим тук? Или трябва да заминем за Веслоград и са се пробваме да ги изкараме от дупките?

— Колебая се, но докато все още чакаме сведенията от нашите съюзници от Равнината, бих казал, че тук си губим времето.

По-смахнатите членове на дружината също не откриха нищо. По залез ние се покатерихме обратно на гърба на нашия миризлив летящ вихрогон с намерението да закусим във Веслоград.

С нетърпение чаках да похапна прилично за пръв път от месеци насам.

XLIII

Смедс бе смаян. Това копеле Рибока наистина го биваше да забърква бъркотии.

Разнесе се мълвата, че на някакъв майстор на сребърни изделия на Кедровата алея, където бяха работилниците на всички майстори на сребро, злато и тям подобни, някакъв тип му донесъл грамаден сребърен гвоздей и му платил сто обола, за да изкове от него бокал и да си мълчи за тази работа. Само че същият майстор предната нощ тръгнал да полива късмета си, напил се порядъчно и се похвалил на няколко свои приятелчета, след като ги накарал да се закълнат, че ще пазят тайна.

Днес човешкият живот нямаше стойност, ако човекът имаше някаква връзка с ковашкия или бижутерския занаят. Онези, които издирваха клина, започваха да се отчайват. Препъваха се един в друг и в хода на процеса причиняваха големи поразии. Предимно един на друг.

Сивите закъсняваха с включването в играта, но намесеха ли се, не се помайваха, а връхлитаха отмъстително върху града и конфискуваха всяко парче сребро, което намереха, въз основа на предположението, че досега клинът би могъл да бъде претопен в какво ли не. Опитваха се да издават квитанции, но на хората тия не им минаваха. И преди ги беше обирала войска.

Имаше съпротива. Избухнаха локални бунтове. Хора и войници биваха ранени и убити. Но военните бяха твърде много, а дори и сега повечето хора не бяха толкова ядосани, че да се разбунтуват.

— Подличко, Рибок — рече Смедс на стареца, докато вървяха по една улица, където той се чувстваше в безопасност да говори. — Подличко и гадничко.

— Свърши работа. Което не значи, че се гордея с това.

— Да, свърши работа, но за колко дълго?

— Според мен за три-четири дни. Може би и пет, ако подхраня мълвата с нещо новичко. Плюс колкото там отнеме на Воала и

Паяжината да решат, че клинът го няма никакъв в среброто, събрано от войниците. Така ще сме си добре около седмица. Освен ако някой от независимите издирвачи не се натъкне някак си на нас. Но погледнато в дългосрочен план, така и така ще ни пипнат. По един или друг начин. Освен ако тази обсада не бъде пробита за навън. И десет души да се измъкнат от този град и да офейкат, отваряш целия свят за издирването. Защото ако някой успее да преодолее блокадата, онзи, който притежава клина, несъмнено ще е сред първите заминали.

— Така ли?

— Ти няма ли да си го помислиш, ако беше на мястото на близначките?

— Сигурно да.

— Всеки ден те изпращат все повече войници да вардят стените. Не знам, но може би са си поставили краен срок. Ако е така, трябва да го използваме срещу тях.

— Краен срок ли? Как така?

— Тия двете изобщо не могат да се мерят с големите клечки в империята. Рано или късно шефовете им ще почнат да стават подозрителни какво ли двечките са намислили. Или пък някой от тях може да реши да дойде тук и да заграби клина за себе си.

— Трябваше да си оставим проклетото нещо там, където си беше и туйто!

— Да, вярно е. Само че не го оставихме. Ще трябва да живеем с това, а може би и да умрем. И да не допускаме грешки, Смедс. Ние участваме в битка за живота си. Ти, аз, Тими, Тули, всичките сме мъртви, ако те някога се доближат до нас.

— Ако пробваш да ме накараш да се насера от страх, Рибок, много добре се справяш!

— Опитвам се да те уплаша, защото самият аз съм вцепенен от страх, а ти си единственият, който според мен е достатъчно стабилен, за да ми помогне. Тули е безгръбначно същество, а Тими, откакто изгуби ръката си, сякаш не е на тоя свят.

— Имам чувството, че май онова, което смяташ да кажеш, няма да ми хареса. Какво мислиш?

— Някой от нас трябва да открадне малко бяла боя. Не да я купи, а да я открадне, защото продавачът може да запомни на кого я е продал.

— Това аз мога да го свърша. Знам откъде да взема. Ако сивите не са седнали върху нея. И какво ще правим с нея?

— Ще се опитаме да изместим центъра на цялата тази бъркотия. Ще се пробваме да я политизираме.

Ето на, пак ставаше тайнствен. Смедс не разбираше, но реши, че няма и нужда, щом Рибока знаеше какво върши.

Тази вечер Тули за първи път поиска пари назаем. Беше съвсем незначителна сума и той я върна на другата сутрин, така че на Смедс не му направи впечатление.

Същата нощ за първи път Смедс заспа с мисълта за Дъртия рибок и как той, след като го опознаеш, сякаш нямаше никаква съвест. Все едно Рибока беше решил, че ще се измъкне от тази каша и ще получи дяла си от клина, та дори да се наложи да жертва цялото население на Веслоград. Това никак не прилягаше на старика такъв, какъвто го познаваше открай време. Но пък Рибока, когото познаваше открай време, никога не бе залагал нищо.

Не можеше да е сигурен какво е собственото му положение. Той не беше нито мислител, нито действена натура. Беше прекарал живота си, носейки се по течението — правеше каквото трябва, колкото да се оправи, и нищо повече.

Знаеше със сигурност, че не иска да умре млад и дори да отговаря на въпроси, докато имперската войска го изтезава. Знаеше, че не иска отново да е беден. Беше минал през това, а да разполагаш с пари беше по-хубаво. Да имаш много пари, като например от продажбата на клина, щеше да е още по-прекрасно.

Не можа да измисли никаква алтернатива на методите на Рибока за постигане на спасение, затова щеше да продължи все така. Но с постоянно безпокойство.

XLIV

Псето Жабоубиец наблюдаваше с присвити очи вдъхването на живот. Той бе древна твар и от цяла вечност си имаше работа с магьосници. Вероломно племе бяха те. А миризмата на предателство тегнеше във въздуха в тази монашеска килия.

Бе забелязал необходимата му помощ по-бързо, отколкото очакваше, в една земя, наречена Просторите, на сто мили в западна посока, където между родовете на магьосници кървава вражда бушуваше необезпокоявано от три поколения насам. Беше проверил съответните родове и реши, че родът Накред притежава умения, най-подходящи за нуждите му. Свърза се с него и сключи сделка: той щеше да им помогне да надвият враговете си в замяна на това те да възстановят неговия „спътник“.

Нищо не им спомена за Хромия.

Сенчестият клан бе престанал да съществува, изтребен до корен — магьосници, жените им и гнидите, които можеха да пораснат и да се превърнат във въшки.

Дванайсетте, водещи Накред, бяха там, в килията, стълпени около пълните с масло ноцви, където главата, прикрепена към новото си глинено тяло, очакваше заключителното вдъхване на живот. Те мърмореха помежду си на език, който то не разбираше. Бяха наясно, че предателството на този етап би било болезнено и скъпо.

Видяха го в действие по време на прочистването на Забулените. А тогава то бе сака̀то.

Първо звярът се подсигури да получи новия си крак.

Изръмжа — тиха предупредителна нота, предупреждение да не се помайват.

Направиха каквото трябваше. Един от глупавите монаси, останал, за да възстановява манастира, послужи за жертва.

По повърхността на сивата глина плъзна цвят. Тя трептеше и мърдаше, сякаш се превръщаше в истинска плът.

Тялото се надигна отведнъж. По него се стичаше масло. Магьосниците от рода Накред отскочиха стреснато назад. Хромия прекара ръце, сътворени от глина, по тялото, сътворено от глина. Усмивката му се превърна в екстатично ухилване.

— Огледало! — произнесе той. Гласът му изтреця гръмовно. Той се огледа и прокара нежно пръсти по лицето, което далеч превъзхождаше оригинала в най-добрите му години.

Гневен рев разтърси тавана и той се срути.

Псето Жабоубиец мярна онова, което Хромия виждаше в огледалото.

Прекрасното ново лице избледняваше и се връщаше към реалността. Истината. Неговото лице, каквото беше без козметичното покритие.

Хромия изскочи от нощвите, грабна ги и пръсна съдържанието им из килията. Магьосниците от рода Накред заотстъпваха с викове и припряно се подготвиха за отбрана. Те не знаеха какво става.

Псето Жабоубиец разбра. Познаваше изблиците на гняв на Хромия. Този бе почти напълно измислен.

Не беше гледал където трябва, следейки магьосниците Накред за предателство. Хромия всъщност причиняваше зловонието.

Псето нападна. И още докато бе във въздуха, разбра, че е сгрешил.

Хромия използва нощвите, за да отблъсне нападението му, и се стрелна към изхода, който то бе преграждало с тялото си. Хромия се разсмя и заскача нагоре по стълбите пред заклинанията на Накред. Псето Жабоубиец се стрелна подире му, ала твърде късно.

Стълбището се срути.

Псето Жабоубиец започна да копае.

— Няма да е лесно, милото ми кученце. Мислеше си, че можеш да ме използваш, а? Така ли? Мен! Оставих те да се заблуждаваш, докато свършиш онова, което ми бе нужно. А сега се наслаждавай на гробницата си. По-хубава е, отколкото заслужаваш, но нямам време да ти подготвя участ, която повече да ти приляга. — Налудничав смях. Тонове пръст се изсипаха върху купчината руини.

Псето Жабоубиец копаеше яростно, но след миг спря и изръмжа срещу паниката, надигнала се в мрака зад него. Настана тишина и то се послуша много внимателно.

Север! Хромия пое на север! Беше по-побъркан отвсякога, но бе обърнал гръб на безумния си поход за отмъщение.

Имаше само един отговор на тази загадка. Хромия отложи отмъщението с надеждата да събере още сили.

Псето Жабоубиец изръмжа тихо, почти развеселено. Предпазителите бяха паднали от ноктите.

XLV

Ако топнеш памук в боя, а после изрисуваш полукръгове около общ център, се получава прилична имитация на роза, откри Смедс.

След като възбудата от издирването на фантома-майстор на сребро на Рибока утихна и той не успя да пробута слуха, че едната от близначките вече се е сдобила с клина и го крие от сестра си, старецът реши да гръмне последния си патрон. Да се възползва от потенциала за хаос. Да добави ново равнище на безумие към бъркотията, възцарила се във Веслоград.

Тъкмо затова Смедс вече за трета нощ поред излизаше след полунощ с кофа бяла боя. Рибока го бе изпратил да бележи избрани точки със знака на Бялата роза, за да създаде впечатлението, че съществува сърдито нелегално движение, което всеки миг ще откликне на ексцесиите на имперската войска.

Този път Рибока преследваше не толкова бърз, но затова пък повеличествен ефект. Той искаше целият град да чуе и да започне да вярва и да се надява. Целеше сивите да вземат да се разтревожат. Останалото, каза той, само щяло да се погрижи за себе си.

Смедс дорисува третата си роза и се запъти към дома. Навсякъде другаде. Рибока сам изографисваше рози. Смедс беше нарисувал две предната нощ и три — по-предната, всичките на места, където народонаселението би оценило едно партизанско въстание. Бавно и полека, бе казал Рибока. Нека се трупа.

Снощи на стареца му бе излязъл късмета. Натъкна се на двойка сивчовци, които някой бе убил и после изрисувал бели рози на челата им, обявявайки ги за жертви на движението, което искаше да създаде като рожба на колективния гняв.

На Смедс тази игра не му харесваше. Прекалено опасна изглеждаше. И без това вече ги преследваха достатъчно хора от най-различни посоки. Имаше си достатъчно ядове с издирваните на клина.

Но докато се промъкваше към „Череп с кръстосани кости“, той мислеше за друго, а именно — загадката, която им бе поставил Тули.

По-рано същата вечер Тули бе взел от него пари назаем за четвърти път от осем дни — този път доста значителна сума, и то преди да върне предния заем.

Смедс никога не бързаше към „Череп с кръстосани кости“. Онзи капрал от Нощната стража несъмнено щеше да го излови — първия път успя.

Надникна и разбра, че няма да влезе през парадния вход. Капралът и приятелчетата му бяха окупирали верандата. Значи трябваше да заобиколи по дългия път и да се вмъкне през задния вход.

И това не беше на добре. По пътя се сблъска с неприятност. И тя едва не връхлетя върху него.

Двама мъже се разполагаха на изхода на дрипавата тясна уличка, минаваща зад „Череп с кръстосани кости“. Никога нямаше да им налети, ако единият не се бе изкашлял, а другият не му нареди да млъкне.

Какво ставаше тук? Смедс никак не бе склонен да попита. Той се скри в една сянка да ги изчака.

Мина половин час. Стана един. Нищо не се случи, освен, че някой се изкашля, а другият му нареди да млъкне. Скучно им беше. Смедс взе да клюма.

Тичешком пристигна трети.

— Идва! — осведоми ги той, а после се стрелна да се скрие на осем стъпки от Смедс. Смедс вече будуваше нащрек.

Точно така, някой идваше, и по звука на стъпките му се познаваше, че е подпийнал. Освен това си говореше сам.

Смедс го позна в миг — мъчителен миг, а после Тими се натъкна на засадата и мъжете скочиха отгоре му толкова бързо, че не успя дори да изкрещи.

Смедс едва се удържа да не скочи и той. Понадигна се и извади ножа си наполовина. После разбра, че може да се надява най-много другите двама да го убият, след като утрепе първия, когото докопа.

Какво да прави, по дяволите?

Щеше да ги проследи. Да види къде отвеждат Тими, после да вземе Рибока и... и да чуе старият да му казва, че няма да стане.

Сега със сигурност бе твърде късно да се предприеме каквото и да било. Трябваше да ги проследи.

Нямаше представа кои са, но имаше силното подозрение какво представляват: побойниците на някой независим търсач на клина, който бе решил да разпитва граждани без една ръка.

Проследяването не бе толкова трудно, колкото очакваше. Тими се съпротивляваше през цялото време. Това им пречеше да обръщат кой знае какво внимание на околностите. Не вървяха чак толкова много, само четвърт миля, и стигнаха един квартал от опожарени сгради — обречен, ала все още неразрушен, толкова съсипан, че нямаше и незаконно заселени.

Вкараха Тими в една от тези руини. Смедс се скри в една сянка, огледа я и се зачуди какво да прави, но непрекъснато в ушите му звучаха думите на Рибока, че сега те се борели за живота си.

Никога не е бил кой знае какъв боец. Винаги се бе измъквал, когато може. А когато не ставаше, все той отнасяше боя. Нямаше желаниа да върши гадости или каквото и да било, дори и когато нямаше избор.

Което го накара да си спомни всички побойници, които му се бяха подигравали и удряли шамари, и го бяха блъскали, и отново се зачуди над вечния въпрос: *защо* го правеха, когато нищо не им е сторил. Старият гняв кипна, заедно с гъделичкащите нервите фантазии за отмъщение, миазмите на люта омраза.

Единият от мъжете излезе от сградата, изпика се на улицата, върна се и се облегна на стената. Държеше се, сякаш не прави нещо специално, а просто се мотае. Не бе достатъчно нащрек, че да е страж.

Смедс залитна напред, без да има ни най-малка представа какви ги върши. Освен дето се тресеше, ноктите на краката му тракаха.

Той се спъна, падна на коляно право върху една счупена тухла, не можа да удържи хленчещата псувня и изведнъж от шока на болката го осени вдъхновение.

Той се приближи, като куцукаше, препъваше се, мърморейки си под носа, и тръгна право към мъжа, като си тананикаше нестройно „Живяла нявга чифликчийска дъщеря, и твърде палава и непослушна тя била.“

Главорезът бе застанал нащрек. Но не помръдваше.

Смедс тупна по задник, изкикоти се, изправи се на четири крака, престори се, че получава пристъп на хълцавица, после придърпа крака под себе си и продължи. Нахака се право в стената, на около десет

стъпки от наблюдаващия го мъж. Дръпна се назад, като си мърмореше, и изгледа стената, все едно не можеше да проумее откъде се е взела. После се подпря на нея с една ръка и се запъти към главореза, като се препъваше. На четири стъпки от него той се престори, че тепърва го забелязва — онзи го гледаше по-скоро с развеселена омраза, отколкото с подозрение.

Смедс издаде слабо „Хлъц!“, като се надяваше да е прозвучало стреснато и уплашено и мълчаливо благодари на всички богове, които биха могли да съществуват, че не го познаха. А сега, ако този тип останеше в ролята си и го катурнеше на земята, преструвайки се, че му помага...

Смедс се препъна и падна на четири крака.

— Май доста си попрекалил, стари приятелю. — Главорезът го прекрачи.

Смедс започна да издава звуци, все едно се задушаваше. Вътрешно се вслушваше в гласа на Дъртия рибок. „Все едно обладаваш жена, Смедс. Плъзгаш го вътре. Не мушкай.“

Мъжът му подаде ръка. Не видя острието в дланта на Смедс. Смедс се облегна на него и го приплъзна между ребрата, право в сърцето.

Част от Смедс бе осъзната и водеше ръката му. Останалото беше обзето от страстен ужас и страх, напълно откъснато от света наоколо. Само една свързана мисъл избликна над този хаос — лъжа е, че убийството става все по-лесно с всеки следващ път.

Когато изплува от мъглата и се свести, той беше на сто крачки оттам и влачеше труп, който продължаваше да мърда.

— Какво, по дяволите, пра...?

Махаше се оттам, разбира се. Защото това беше само началото.

Дочу сподавен вик и разбра, че още един като него бе отворил първия процеп в обладалата го мъгла.

Смедс влезе в сградата с предпазливостта и напрегнатата съсредоточеност на дебнеща котка. Той бе заключил емоциите си, не им позволяваше да го измъчват, докато Тими пищеше. Използваше писъците, за да се придвижва при всеки от тях с няколко бързи стъпки.

Какво правеше той, *по дяволите?*

Письците идваха от едно мазе. Смедс заслiza по стълбите — толкова решително, сякаш се движеше, тласкан от непреодолим подтик. Шест стъпала по-надолу той приклезна, а после едва не застана на главата си, за да се огледа.

Последното стъпало на стълбището се намираще на няколко крачки от вход без врата. Оттам идваха светлината и писъците. Смедс пристъпи още малко нататък, а после внимателно се сниши отстрани, пъхна се под стълбището и се огледа.

Не различаваше много неща, но пожарите тук май бяха от щадящите. Тази част на мазето изглеждаше недокосната. Не се усещаше ни някогашен полъх от дим.

Успяваше да долови почти всичко, казано в другата стая. Някой задаваше на Тими нетърпеливи въпроси. Още двама дърдореха за оня, убития от Смедс. Първият се тревожеше, че може и да е избягал, а другият и пет пари не даваше.

Скривалище под стълбището не изглеждаше удачно, ако някой тръгнеше да претърсва. Светлината, идваща от стаята, щеше да го издаде. Смедс се измъкна внимателно оттам и застана зад една купчина боклук вляво от вратата.

И там приклезна — не можеше да се сети какво да стори.

Тими май припадна. Вече не крещеше. Някакъв мъж се заоплакваше от това, а другите двама продължаваха да говорят за човека на улицата. Мърморкото отсече:

— Много време го няма вече. Успокойте ме. Вървете да го намерите. И двамата.

Двамата мъже излязоха и се заизкачваха по стълбите, като продължаваха да се карат. Бяха същите, които хванаха Тими.

Смедс се изправи и се приближи така, че да вижда какво става в стаята.

Тими бе вързан за един стол, прегърбен напред, в несвяст. Един мъж, с гръб към Смедс, се превиваше над него. Прекалено хубаво, за да е истина. Той зашлеви Тими.

— Хайде! Свестявай се! Да не ми умреш сега! Твърде близо сме до истината.

„Приплъзни го, приплъзни го“ — помисли си Смедс, докато се промъкваше крадешком към мъжа.

Онзи усети опасността и понечи да се извърне. Очите и устата му се отвориха...

Твърде късно.

Ножът на Смедс прониза сърцето му. Той издаде гаден звук, не съвсем писък, опита се да сграбчи Смедс и се свлече.

Може би в края на краищата ставаше по-лесно... Хладнокръвието го напусна. Сърцето му думкаше в гърдите. Ръцете му трепереха. Дишаше на пресекулки. Като се препъваше, той отиде при Тими, срязва овързващите го въжета... Богове! Бяха изгорили едното му око! Бяха...

Тими се строполи по очи.

Смедс клекна до него и се опита да го свести.

— Хей, Тими! Хайде. Аз съм. Смедс. Хайде. Трябва да се измитаме оттук, преди онези да са се върнали.

После му просветна.

— Мамка му! — Тими беше пукнал. — Мамицата му! Идвам тук и си рискувам гъза за нищо... — Освен може би заради онова, което Тими им е казал, преди да хвърли топа.

После се почувства като пълно лайно, задето се ядоса на Тими, че е умрял и така му е създал неудобства. Беше объркан, защото не знаеше какво да прави — стоеше тук и трябваше някак си да излезе, а вече имаше и трупове, за които сигурно трябваше да се направи нещо.

— Хей, Абел! — провикна се някой навън. — По-добре ела и виж това. Някой е претрепал Танкера.

Смедс пусна ръката на Тими, извади трескаво ножа от мъртвеца — дали не бе магьосник? — и застана зад рамката на вратата. Някой изкрещя:

— Чу ли ме, Абел?

Стъпки затопуркаха надолу по стълбището — *туп-туп-туп*.

— Май здравата сме го загазили. Някой е намушкал Танкера... какво става тук, мамка му?

Мъжът се спря точно до вратата.

Смедс изскочи и заби ножа там, където според него бяха гърдите... и откри, че мощният глас принадлежеше на най-дребния главорез. Превърна замаха в ъперкът, заби ножа право под брадичката на мъжа — не го приплъзна, а го забучи с всичката сила на паниката в мозъка му.

В мига на прозрение той не бе погледнал другите двама в очите. Божество! Страшно беше. Отскочи назад, спъна се в Абел и Тими и падна по гръб, а жертвата му се строполи по очи.

Преди Смедс да успее да се изправи, някакъв човек се провикна надолу — питаше нещо. Той бръкна да извади ножа си. Мъжът продължаваше да мърда, единият му крак пулсираше бавно. За миг се сети за куче, което опитва да се чеше. Смахната работа.

Проклетият нож се бе вклинил в костта. Не искаше да излезе. Опипа наоколо за друго оръжие, а гласът отгоре зададе още няколко въпроса. Смедс успя да намери само ножа на мъртвеца, който той извади от ножницата с някакъв суеверен ужас.

Отново се облегна на стената зад вратата и зачака. Чакаше ли чакаше.

Постепенно гърчовете утихнаха. Нервите се поуспокоиха. Той осъзна, че последната му жертва се вижда от стълбището.

Изчака още.

Трябваше да предприеме нещо. Колкото повече се мотаеше тук, толкова повече време имаше нещо да се обърка.

Мускулите му не искаха да се помръднат. Ужасът от последствията на всеки негов ход го вцепеняваше напълно.

Но все пак най-накрая успя да се замъкне достатъчно далеч, че да надникне през входа.

Светлината на утрото огряваше стълбището. Не се виждаше нищо страшно. Той накара краката си да се раздвижат. На първия етаж не го чакаха никакви неприятности. От входа се различаваха единствено разруха, градски руини, сред които нямаше жива душа. Искаше да побегне и да тича чак до „Череп с кръстосани кости“.

Напъна се и направи нужното — извлече трупа от улицата в мазето, където вероятността да го открият скоро не изглеждаше голяма. После тръгна към къщи. Но не тичаше, макар краката му да настояваха, че трябва да се изпънат и да хукнат.

XLVI

Кацнахме във Веслоград посред нощ, но не намерихме Глезанка и другите чак до пладне на следващия ден, а и тогава успяхме да ги открием само защото Боманц беше с нас и ги подуши. Не бяха там, където би трябвало да бъдат. Междувременно се натъкнах на двама, които познавах от времето, когато двамата с Гарвана бяхме отседнали във Веслоград, и те искаха да приказваме, да приказваме, да приказваме...

Нищо друго не им оставаше на тукашните хора.

— Работата не ми изглежда добре — заяви Гарвана, докато се мотаехме по улицата и следвахме магьосническия нос на Боманц. — Всички тия хора, наблъскани тук, няма никакъв шанс да се измъкнеш, хранителните запаси сигурно са на привършване, нищо чудно всеки момент да избухне чума. Мястото е назряло. Ако беше разгарът на лятото, когато горещината изяжда толерантността на всеки, градът вече да го няма. Знаеш ли нещо за тези близначки?

Не говореше на мен. Става ли въпрос за магьосници и магии, аз бъкел не разбирам, освен дето не искам да им се пречкам.

— Никога не съм ги чувал — отвърна Боманц. — Но това не значи нищо. Господарката си отглеждаше богатата реколта.

— Как мислиш, че можеш да се защитиш от тях?

— Нямам намерение да го науча.

Забелязах бяла роза, нарисувана на една врата.

— Погледнете там.

Те го сториха. И други хора я гледаха, като се опитваха да се прикрият.

— Този проклет кретен, Мълчаливия — ревна Гарвана. — Придумал я е да свърши някоя глупост.

— Ти кого се опитваш да лъжеш? — попитах. — Кога ли някой изобщо е успял да придума Глезанка да направи нещо, което тя не иска?

Той взе да мрънка и продължи по пътя си.

Точно тогава носът на Боманц надуши скривалището им и след размяна на пароли влязохме в мазето, където Глезанка се съвещаваше с банда останки от разгара на Бунта във Веслоград. Нещо ми се видяха съмнителни.

Гарвана изсумтя. Явно също не беше впечатлен. Той докладва за най-важните неща от посещението ни в Могилните земи. Това не отне и минута, дори на езика на знаците. После Глезанка ни описа положението във Веслоград — което отне много повече от минута.

Гарвана искаше да узнае какви ги върши тя, та изографисва бели рози из целия град. Тя отрече да ги е рисувала. Всъщност каза, че никой, свързан по някакъв начин с движението, не признава да го е извършил. Тъй като подобни рози допреди пристигането ѝ липсваха, според нея някой я бе разпознал на улицата и се опитваше да предизвика някакви вълнения.

Нямаше ни трошица доказателство. На мен не ми изглеждаше много вероятно. Всеки, който я познаеше и не се числеше лично предан на каузата, би понечил да я изнудва за наградата, обявена за главата ѝ, поне така смятах аз. Тя би му платила добра цена, Мълчаливия щеше да добави прилична сума и дори братята Торква биха дали някоя пара, която дълго време да ти държи устата затворена.

И Гарвана мислеше по същия начин, но не смяташе да спори с Глезанка, затова попита има ли някакъв напредък в търсенето на сребърния клин.

— Никакъв — отвърна тя със знаци. — Много бяхме заети с обикаляне из старите земи, вече кръстосвани от други ловци, и докато дишахме праха им, не открихме нищо. Междувременно нашите малки съюзници активно следяха другите ловци, които нашите братя по движение ни посочваха.

Боманц искаше имена. Получи ги. Дълга върволица.

— Познаваш ли някого от тях? — попита Гарвана.

— Не. Но те нямаше как да се свържат с мен. Любопитното е, че Кулата не обръща никакво внимание. Това нещо привлича тук всичките долнопробни магьосници, врачки и баячки, притежаващи поне малко амбиция. Тези, близначките, съвсем ясно се целят тъкмо в онова, което човек би очаквал от вещици като тях, когато им се отвори подобна възможност. Такива новини се разпространяват по-бързо от

трипера. Сигурно е стигнало до Кулата. Защо не е пристигнал някой от истинската тежка артилерия да виси на главите на тези двете?

— Защото те нямат вятърни китове, които да ги докарат, а летящите им килимчета се опърпаха, ако си спомняш.

— Имат и други ресурси.

Беше безсмислено да си блъскаме главите, защото отговор така и нямаше да получим.

Гарвана искаше да разбере как другите се опитват да намерят клина. Смяташе, че може би проблемът е в това, че ловците го преследваха от погрешна посока.

Глезанка заговори със знаци:

— Паяжината и Воала на няколко пъти са търсили директно. Освен това те провокират и наблюдават другите ловци, които са се съсредоточили върху намирането на мъжете, откраднали клина и донесли го във Веслоград.

— Но откъде да знаем, че това проклето нещо изобщо е тук? — попитах.

— Усеца се като лоша миризма — рече Боманц.

— Но можеш ли да кажеш къде е?

— Съвсем смътно. Точно в момента според мен е някъде на север от нас. Но не успявам да стесня обсега повече от около сто и трийсет градуса на дъгата. — Той вдигна ръце, за да ми покаже какво има предвид. — В природата на това нещо е да засилва максимално злото около себе си. Ако можеше лесно да бъде подушено, за играта на хаоса нямаше да останат много шансове. То не е разумно, ала откликва и отговаря на мрачните чувства и стремежи около него. Един от начините да открием хората, донесли го от Могилните земи, би могъл да е да търсим онези, които не са били в града по време на съответния период от време и които са демонстрирали смяна на модела на поведение. Най-вече дразнеща склонност да се поддават на слабостите, които винаги са притежавали.

Глезанка бе научила това от Мълчаливия. Тя заговори със знаци:

— Този метод е изпробван. Безуспешно. Нападението на Хромия уби толкова много хора и дотолкова обърка останалите, че не може да се събере необходимата информация.

— Все трябва да има начин — заяде се Гарвана.

Един от местните се обади:

— Воала и Паяжината вече са го измислили. Привличаш толкова много от лошите към клина, че крадците трябва да изпаднат в паника и да сторят нещо, с което да се издадат. Рано или късно.

— Тъпо — заключи Гарвана и се ухили доволно. — Остава им само да хванат няколко свободни краища, ако се намерят такива, и да си седят на задниците.

— Тъкмо това правят. А ние мислим. — Мъжът заразказва за някаква много страшна болест, наречена „черната ръка“, която била проследена до лекар, който хладнокръвно бил намушкан с нож, след като близначките затворили града. Дебатите продължавали, ала мнозина мислели, че черната ръка е започнала, когато някой случайно е докоснал клина и после, когато отишъл при лекаря за помощ, го е заразил. Той пък я прехвърлил на клиентите си, а те — на други хора, докато накрая войниците не ги изловили, за да не сеят повече зараза.

— Близначките се придържат към тази теория. Имаме свидетели на убийството на лекаря. Били са двама. Досега самоличността им не е установена и дори липсва добро описание.

Местният продължи да приказва за теории и за това, че никой, болен от черна ръка, нямал общо със заграбването на клина. Близначките веднага проверили. Значи имаше някакъв тип, когото може би докторът е излекувал, и тъкмо по тази линия работеха много от ловците.

— Може би — казах. — Ами ако приятелите му са били достатъчно умни, че да го закопаят?

Като че за това никой не се бе досетил. Свестните хора обикновено мислят, че всички са читави.

— Ами тия рози? — попитах. — Щом не са твоите хора, тогава кой ги рисува? И защо?

— Очевидно е за отвличане на вниманието — рече Гарвана. — Ако успеем да хванем този, който го прави, може и да си починем.

Местният говорител се обади:

— Върви да учиш баба си да смуче яйца, мъжки. Изкарали сме всички наши хора на улиците да успокояват хората и да ги разпитват. Довечера до един ще наблюдават местата, където има вероятност да се появи рисунката. Видим ли някой, още преди да е мигнал, вече ще е тук и ще отговаря на въпроси.

Седнах малко по-настрани и се приготвих да дремна.

— Хайде на бас, че на нищо няма да се натъкнат!

XLVII

Уморява ли се глината? А пръстта? Не. Глиненият човек препускаше на север, час след час и миля след миля, денем и нощем, спираше рядко, и то само за да освежи слоя смазка, който се поддържаше сам, съхраняваше влагата и запазваше глината гъвкава.

Милите отминаваха. Трупове на опустошените градове оставаха назад. Изгряваха и залязваха слънца. Той прекоси южната граница на северната империя. Беше утро.

Не бе стигнал далеч, когато разбра, че го преследва имперска кавалерия. Забави ход. Те също. Той спря. Те се оттеглиха под прикритие и зачакаха.

Как? От кого? Колко дълго? Какво ли го причакваше, специално приготвено за него?

Той затича отново, ала по-бавно. Сетивата му бяха нащрек.

Кавалерията яздеше на смени — никой отряд не яздеше по-дълго от пет мили, преди да ги сменят. Ако се обърнеше насреща им, те се оттегляха. Когато той тичаше по пътя, те се приближаваха бавно, сякаш предпазливо изпитваха могъществото му. Той подозираше, че искат той да започне да ги преследва. Той отказваше и следваше пътя. С времето ускори ход.

Една тънка мисъл му се противопостави.

След време и ходът на ездачите се ускори, сякаш се готвеха за атака...

Вниманието му така бе впримчено в това, че той едва не пропусна да забележи лекото изменение на цвета и незабележимото хлътване на пътя пред себе си. Но все пак успя да го долови. Вълча яма. Той се метна напред в чудовищен скок.

Във въздуха полетяха копия. Няколко го улучиха, удариха го и той разбра, че е покорен. Стрелите на конниците засвистяха около него, преди да успее да възстанови равновесие. Кавалерията отляво бе станала твърде дръзка. Той се обърна към тях, готов да ги посрещне със смърт.

Петстотинфунтов камък профуча край дясното му рамо — толкова близо, че забърса защитната смазка. Той подскочи и се завъртя. Ако го беше улучил... Не усещаше присъствие, върху което да изсипе гнева си. Завъртя се отново. Кавалерията се отдалечаваше в галоп — възмездието вече не можеше да я стигне.

Той извади стрелите от тялото си и огледа областта. Яма нямаше. Само нейно подобие с подложена дъска, умело скрита под праха там, където би попаднал кракът му, ако прескочеше ямата. Дори и камъкът бе хвърлен от машина, задействана от разстояние, и късметът го бе извел една крачка встрани от огневата линия.

Първият капан. Следващият беше мост над една малка тинеста рекичка. Под него бяха закрепени бурета със суров нефт, готови да се отворят и подпалят, когато той стъпеше на мостчето.

Този път войската, която отвличаше вниманието му, го очакваше на върха на един хълм отвъд реката. Леки машини изстрелваха по него снаряди, докато той използваше силата си, за да повреди механизма, предназначен да отвори буретата и да подпали пожара.

Петфунтов камък го удари по гърдите и го запрата назад. Той скочи разярено и се спусна към мъчителите си.

Поддържана от някаква си тънка пръчка, средната част на моста се срути под тежестта му. Падащите греди премазаха буретата с нефт. Ято огнени снаряди се издигна във въздуха, преди той да падне във водата.

Два пъти го бяха направили на глупак.

Нямаше да доживеят третия опит.

Изскочи от водата кипнал, изкатери се по брега под горящия мост, с рев, право към подновения обстрел със снаряди...

Спъна се в нещо. Огромна мрежа изхвърча към него и го покри. Въжетата ѝ бяха яки като стомана, но изплетени от някакво лепкаво гъвкаво вещество, подобно на паяжина. Колкото повече се съпротивляваше, толкова повече се оплиташе. А нещо непрекъснато стягаше мрежата и го теглеше към водата. Там, под повърхността, щеше да му е много трудно да произнася заклинания.

Идеята за възможността да бъде надвит от по-низши същества го прониза като ледено острие. Беше се изправил срещу нещо, което не можеше да победи с груба сила.

Полъхът на страх — съществуването на който той не можеше да признае дори пред себе си — скова гнева му, накара го да се замисли, да избере подходящо действие.

Опита няколко магии. Втората отвори дупка в мрежата точно когато го издърпаха под водата.

Излезе от реката предпазливо, съсредоточено и успя да избегне капан, зареден с нож, който можеше да го разреже на две. Временно в безопасност, той направи равносметка. Пораженията по него бяха минимални. Но десетина такива сблъсъка можеха да доведат до осакатяване.

Каква беше стратегията им? Да го омаломощят? Вероятно, макар че всеки етап, с всеки капан, бе достатъчно зловреден.

Той продължи нататък много по-внимателно, обуздавал здравите емоции и лудостта си. Отмъщението можеше да изчака, докато постигне много по-важния триумф на север. След като веднъж завладееше крайгълния камък на силата, той можеше да си отмъсти хиляда пъти на света за неговите жестокости и унижения.

Имаше и още капани. Някои бяха смъртоносни, хитроумни. Не успя да ги избегне невредим, макар и да се държеше нащрек. Враговете му не разчитаха на магия. Те предпочитаха механизмите и психологическите маневри, които за него представляваха по-голяма трудност.

Нито веднъж не видя друг човек освен отбягващите го конници. Откри портата на големия пристанищен град Берил да зее, а улиците му бяха пусти. Нищо не помръдваше освен листата на дърветата и боклуците, размятани от вятъра откъм морето. Огнищата чернееха изстинали и дори и плъховете бяха избягали. Ни гълъб, ни лястовица не летеше из въздуха.

Мърморенето на вятъра приличаше на леден гробовен шепот. Сред тази разруха дори и той можеше да се почувства самотен и паднал духом.

В пристанището нямаше кораби, нито пък гемии на кея. Дори и рибарски лодки не се виждаха. Размазаният от маранята силует на самотен черен кораб се рееше в светлината над пристанището нейде далеч в морето. Това означаваше нещо. Нямаше да му позволят да прекоси морето. Бе убеден, че който и път да избере, за да обиколи крайбрежието, ще открие бреговете оголени от лодки.

Замисли се дали да не опита с плуване. Но онзи черен кораб може би това и чакаше. Тялото му беше толкова масивно, че цялата му енергия би отивала, за да се крепи на повърхността. Щеше да е уязвим.

Нещо повече, солената вода би се просмукала през защитните му заклинания, загризвайки смазката, а после и глината...

Така че почти не му оставаше избор. Трябваше да направи онова, което те искаха от него, и да заобиколи. Представи си картата, избра онзи път, който му се струваше най-къс, и побягна на изток.

Конниците го следваха през остатъка от деня. Призори те бяха си отишли. След няколко часа се почувства достатъчно уверен да ускори крачка. Проклети да са. Той щеше да направи желаното от тях и въпреки това да ги погуби.

Милите се нижеха както преди той да влезе в империята.

Докато тичаше, Хромия размишляваше каква ли е скритата цел да го натирят по този продължителен маршрут. За нищо на света не можеше да го проумее.

XLVIII

Веднага щом се почувства отпочинал, Смедс намери Дъртия рибок. Докато разказване, Рибока го слушаше съсредоточено, с присвити очи.

— Не мислех, че си способен на това, Смедс.

— И аз. През цялото време се посирах от страх.

— Но си мислил и си направил каквото трябва. Това е добре. Според теб ще познаеш ли онзи, който се е измъкнал, ако го видиш пак?

— Не знам. Беше тъмно, а аз така и не успях да го огледам добре.

— По-късно ще се тревожим за него. Онова, което трябва да сторим сега, е да се отървем от трупове. Къде е Тули?

— Кой го знае? Сигурно спи. Защо просто не ги оставим там, където са? Не е като да са навънка, та някой да се спъне в тях.

— Защото някой освен мен и теб знае къде са и може да каже другиму, а той да отиде да огледа и да разпознае Тими Локан като тип, който се е мотал с теб, мен и Тули. Схващаш ли?

— Схващам. — Освен това Рибока може би искаше да ги види, за да се увери, че Тими си е отишъл точно както го казва Смедс. Смедс беше роднина на Тули Стал, а Рибока вече свикна никога да не приема на доверие казаното от онзи Стал.

— Върви да вземеш Тули и да тръгваме.

Смедс пристъпи в „Череп с кръстосани кости“ и на влизане кимна на капрала от Нощната стража. Ханджията, на когото те не бяха от особена полза, го изгледа навъсено от другия край на общата стая. Смедс трябваше да мине покрай него. Мъжът попита:

— Момчета, ще си плащате ли за стаята? Закъснявате вече с два дни.

— Тули трябваше да се погрижи за това. Негов ред е.

— Изненада, приятел. Не го е сторил. А освен това и вересиите му за бира доста са се понатрупали. След ден-два ще го спомена на

вашия приятел капрала. — Той се ухили злобно. Нищо не би го зарадвало така, както да ги изпрати на каторга.

Смедс го загледа в очите, докато онзи трепна, а после му подхвърли монета.

— Ето ти за наема. Ще кажа на Тули да си изплати вересиите.

Тули не спеше. Сигурно беше чул част от разговора. Преструваше се. Смедс го подкани:

— Хайде, че имаме работа да вършим. — Тули не помръдна и той додаде: — Броя до пет, а после ще ти строша ребрата с ритници.

Тули се надигна.

— Мамка му, Смедс. С всеки ден все повече заприличваш на оня гадняр Рибока. Какво е толкова важно, че ме изкарваш от леглото?

— На улицата. — Искаше да каже, че няма да говори, тъй като някой може да го чуе. — На излизане имаш ли възможност да си платиш на собственика дължимото. Почва да се изнервя. Разправя, че щял да те спомене на капрала.

Тули трепна.

— Мамка му, гадта му с гад! Смедс, става ли да ми поемеш сметките засега? Ще ти върна парите веднага щом се измъкна и бръкна в запаса.

Смедс го огледа.

— Добре. Ще те чакаме навън. Не се помайвай. — Той излезе, подхвърли една тежка монета на собственика, докато го подминаваше, с думите „Повече на вересия не му давай“ и излезе на улицата, където го чакаше Рибока. — Когато пристигнахме в града, си мислех, че моят дял от парите ще ме изкара доста сносно за четири-пет години. А ти?

— По-полека. Стар човек съм, много не ми трябва. Какво става?

— Тули. Мислиш ли, че дори прахосник като него би могъл вече да е похарчил целия си дял?

— Я ми разкажи.

— Тули ми иска заеми. Първите един-два пъти ми ги върна, но последните три — не. Току-що разбрах, че изобщо не си е направил труда да плати наема и е натрупал вересии за бира.

— Така ли? — Рибока за миг придоби ужасно злобен вид. — Трябва да свърша една работа. Когато дойде, вие тръгвайте към мястото. Ще ви настигна, преди да стигнете там. — И той се отдалечи.

Минута по-късно се домъкна Тули.

— Готово, тук съм. Какво е чак толкова важно, да му се не види? Къде са Рибока и Тими?

— Рибока си има работа. — Смедс мислеше, че знае за какво става въпрос. — Ще ни настигне. Тими е мъртъв. Ще го погребем.

Тули се вторачи в него ошашавено. Не гледаше къде стъпва.

— Нещо ме баламосваш.

— Не, не те баламосвам. — Смедс му разказа за станалото малко по малко там, където никой не можеше да го чуе. На улицата имаше много хора, които обикаляха насам-натам неуморно и безцелно. Във въздуха се усещаше напрежение. Смедс реши, че сиводрешковците няма да удържат още дълго капака затворен. Още малко търпение, още малко грижи и щяха да отвеят обсадата.

Попаднеха ли на място, където нямаше сиви, хората си шушнеха за бели рози, подхранваха слуха, че самата Тя е дошла във Веслоград и само чака нужната поличба, за да поведе метежа.

Сивите имаха шпиони навсякъде и Смедс го знаеше. Паяжината и Воала сигурно бяха чули какво се шепне час след като някой го е споменал за първи път. Щеше да им се наложи да предприемат нещо, колкото и абсурдни да бяха слуховете. Иначе някой можеше да изтълкува нещо като знак и да издигне факлата на бунта.

И друг, по-зловещ слух се предаваше от ухо на ухо под повърхността на глупавата надежда за приключение с Бялата роза. Беше по-трудно да го уловиш, защото го разпространяваха много по-предпазливо.

Близначките, твърдеше този слух, започвали да се тревожат, че не им остава много време. Подготвяли се за масови екзекуции, в които щели да избиват населението на Веслоград, докато някой не откупи живота си, като предаде сребърния клин.

В случващото се във Веслоград нямаше никаква тайна. Всички знаеха за сребърния клин. Което сякаш даде тон за първите тактове на една дълга и мрачна опера на ужаса.

Тули нервничеше и хленчеше за предстоящото клане чак докато приближиха опожарения квартал, където бяха труповете. Тогава смени темата на хленчовете си.

— Няма да вляза там, Смедс. Те са мъртви, нека си лежат.

— Да бе, как пък не! Цялата тази бъркотия я измисли тъпата ти тиква! Ще си с нас и ще ни помагаш, каквото и да ни струва да се

измъкнем живи от нея. Или аз лично ще ти строша главата.

Тули се подсмихна.

— Дрън-дрън.

— Може и да не е дрън-дрън. Но ще е по-добре да ми повярваш, по дяволите, докато не съм се пробвал. Мърдай.

Тули се размърда, стреснат от яростта му.

Рибока пристигна минута по-късно. Той се спогледа със Смедс и каза:

— Никой не ни следи. Изчакайте, докато разузная. — И се отдалечи. Две минути по-късно той сигнализира, че е чисто, и Смедс се промъкна на мястото на убийствата.

Вонята на смъртта вече витаеше във въздуха, макар и още да не беше силна. Навън Рибока изръмжа. Тули му се озъби, но влезе с тежка стъпка вътре. Смедс слезе по стълбите и се учуди, като намери стаята с труповете все още осветена от угарките на свещи, горели предната вечер.

Нищо не се беше променило, освен че труповете се бяха вкочанили, а после пак отпуснали наново и край тях кръжеше ято бръмчащи мухи, накацали по очите, ноздрите, устите и раните.

— Мамка му! — възкликна Тули и изхвърли навън съдържанието на стомаха си.

— И по-лошо съм виждал — обади се Рибока от входа. — Има и малък шанс да стане още по-зле. Сядай на стола, Тули.

— Какво?

— Сядай. Преди да се заловим за работа, трябва да си поговорим кой е бъркал в парите, които Тими държеше във вързопа с постелката си.

Тули се сепна, пребледня и се опита да заплашва:

— Що за дивотии дрънкаш, Рибок?

— Сядай си на гъза, Тули — намеси се Смедс. — А после ни разкажи как така крадеш от Тими, а мен ме крънкаш за пари, като току-що си направил най-големия удар в живота си.

— Какво, по дяволите...

Рибока го бодна в гърдите и го бутна на стола.

— Работата е сериозна, Тули. Много сериозна. Може би не разбираш. Сигурно не си обърнал внимание какво става. Огледай се. Хайде. Браво на момчето. Виждаш ли това? Това беше нашият другар

Тими Локан. Мило и щастливо момче, което ти подмами, като му внуши, че може да забогатее. Онези мъртъвци са му го причинили. И те са били нежни като девици в сравнение с някои хора, които са по дирите ни. Погледни ги, Тули. А после ни кажи какви си ги забъркал, като си прекалено тъп, за да те е страх, и твърде гламав, за да си налягаш парцалите и да чакаш бурята да отmine.

Злобна ярост изпълни очите на Тули. Като че бе решил да се инати, макар да нямаше смисъл от това.

— Голяма издънка си, брат'чед — рече Смедс. — В целия ти тъп живот да ти хрумне една сваятна идея, и щом се захванахме за нея, ти трябваше да се намесиш и да прецакаш всичко за всички нас. Хайде. Какво си забъркал? Всичките ли сме в кюпа?

В очите му трепна хитрост, но той бързо я прикри.

— Просто един-два погрешни залога, нищо повече.

— Един-два?! И си загубил толкова много, че е трябвало да крадеш от Тими?

Тули пак надяна инатчийската маска. Рибока се обади вместо него:

— Комар. Тъпак с тъпак! Сигурно си играл с някой стар познат, който е знаел, че и гърне си нямаш да пикаеш. Разкажи ни.

Думите заизскачаха и ни най-малко не разочароваха подозренията на Смедс. Тули разказа идиотска история за неуспешни залози, за удвоени залози, удвоени впоследствие още веднъж и загубени, докато изведнъж Тули Стал се оказал не само без пукнат грош, но и задлъжнял до уши, а момчетата лихвари не били от онези, дето щели само да се засмеят, ако той не им се издължи. Така че нямал избор. Щял иначе да върне на Тими парите от своя дял веднага щом продадат клина, така че...

Рибока го прекъсна, преди да почне да оправдава идиотските си постъпки. Смедс знаеше какво предстои. Както и че ако Тули продължи да говори, ще извърти нещата така, все едно за всичко са виновни те двамата.

— Колко още дължиш, Тули? — попита той.

Отново онзи намек за хитрост. Тули знаеше, че те ще го отърват.

— Истината! — кресна Рибока. — Да, ще ти покрием дълговете. Но един от нас ще е с теб, за да види как се разплащаш. А после няма

да получиш и петак. И ще върнеш всичко до последния грош, и то с лихва.

— Не може да се отнасяте с мен така!

— Ако не искаш да се държат с теб като със задник, не бъди задник.

— Като глезено хлапе си... — додаде Смедс.

Рибока продължи:

— И много по-зле ще се отнесем с теб, ако пак се издъниш. Хайде. Да се залавяме за работа.

В гласа на Рибока имаше заплаха, която накара Тули да се свие. Той се обърна умолително към Смедс. Смедс му каза:

— Няма да се оставя да ме убият, само защото ти не разбираш защо трябва да се държиш отговорно. Хващай Тими за краката и ми помогни да го качим горе. И се сети за неговия хал следващия път, когато те прихванат и решиш да вършиш нещо. Каквото и ще да е.

Тули погледна Тими.

— Не мога.

— Можеш и още как. Само се сети какво ще стане, ако го намери някой друг и си спомни кой е той и с кого се е движил. Грабвай го!

Качиха труповете горе, а после изчакаха да се стъмни. Рибока знаеше едно място недалеч, което бе идеално за целта, някакво долче, което като завали, се превръщало на блато и гъмжало от зарази. Имперските строители го използваша за заравяне на отпадъци. Един ден труповете щяха да лежат на петдесет стъпки под новите улици.

Първи, разбира се, изнесоха Тими. Той представляваше най-голяма заплаха. След това — мъжът, който разпитваше Тими, после главорезите, като дребосъкът остана последен. Тули и Смедс мъкнеха, а Рибока кръжеше наоколо и се оглеждаше за сивчовци и за случайни свидетели.

Всичко мина прекрасно. Чак до изнасянето на последния.

— Някой идва — прошепна Рибока. — По-живо. Аз ще им отвлека вниманието, ако ни забележат.

XLIX

Другарите по нещастие забавляваха Псето Жабоубиец — толкова се стараеха да изразходват силите си докрай, докато копаеха, ала така неохотно вършеха онова, което трябваше, за да поддържат силата си. След четири дни мъчителен глад то уби най-слабия. Нахрани се и остави остатъците за другите. Не им отне много време да преодолеят резервите и отвращението си. И това им вдъхна решителност. Никой не искаше да бъде следващото ястие в менюто.

Но копаенето отне още цели осем дни.

Единствено самото чудовище излезе изпод земята. Но така щеше да бъде и ако копаенето бе отнело само час.

Той избяга от мрака под земята в тъмнината на нощта. Нямаше проблем да надуши следата. От часа на вероломната постъпка на Хромия не бе капнала нито капка дъжд. Ха! Пак беше тръгнал на север!

То заподтичва. Щом се поразкърши, започна да прави все по-големи и по-големи скокове и накрая препусна във вълчи галоп, с който на всеки час оставяше подире си дузина левги. И не спря, докато не прекоси границите на империята и не стигна до мястото, където Хромия се бе натъкнал на сериозна пречка. Спря. Дебна и души, докато не разбра какво се е случило.

Не бяха посрещнали Хромия със сълзи на радост.

То улови нещо във вятъра, огледа се и забеляза далечен черен конник, въоръжен с пламтящо копие. Конникът метна огненото острие на север.

Озадачено, Псето Жабоубиец продължи по пътя си.

Стигна до друго място, където Хромия е имал трудности. И отново видя черен конник с огнено копие, който го метна на север.

Още едно повторение и чудовището разбра, че го насърчават да настигне Хромия, отвеждат го до неминуемия сблъсък. И те следят прокълнатия, откакто бе поел на север.

Какво можеше да направи, когато го настигне? Нямаше как да се мери с този син на сенките.

Пред портата на Берил стоеше черен конник. Той метна пламтящото си копие на изток. Псето Жабоубиец зави нататък и бързо надуши дирята.

Така значи. Древната гибел бе принудена да заобиколи по дългия път, покрай морето. То продължаваше да тича и да навакса по две мили с всеки три пробягани. Преплува река Бигот и Хикладите и препусна през седемдесетте сребристи мили безжизнена, равна като огледало солна пустиня, наречена Рани Пур. Тичаше сред безбройните погребални могили на Барбара, докато стигне забравените пътища на Лаба Ларада. Заобиколи обитаваните от призраци руини на Хун, покрай пирамидите на Кач, които все още пазеха като стража на Каньоните на немъртвите. Предпазливо зави покрай останките на града-храм Марша Разрушителката, където въздухът все така трептеше от виковете на принесените в жертва, чиито сърца били изтръгвани на олтарите на надменната, презрителна богиня.

Дирята с всеки час ставаше все по-топла.

Стигна до провинция Карсус, отвъд предните постове на империята, където наемници от племената Орейн пазеха границата от грабителските набези на своите по-вярно и свирепо от имперските легиони. Черен конник, въоръжен с огнено копие, го наблюдаваше как тича през равнината Дано-Пата, където сто армии се бяха сбили за правото на преминаване на север, или на юг, или на изток, и където според някои легенди щяла да се състои Последната битка на времето между Светлината и Мрака.

Нататък се простираха планините Синджиан и в техните сурови проломи той откри доказателства, че Хромия отново е бил измъчван и забавян, и отново бе избегнал на косъм коварните капани.

Дирята бе плътна и гореща, с лек дъх на новоизкопани гробове.

Стигна на върха на едно възвишение над теснините Ангина, където сладките води се стичаха от езерата Кирил, за да се смесят със солените води на Морето на Страданията. Целта му не беше далеч от най-тясната част на седловината, която мореплавателите наричаха Портата на ада, а пътуващите по суша назоваваха като Райския мост.

Там, долу, заседаваше адът.

Хромия бе на южния бряг и искаше да премине на другия. Но на северния някой се противеше.

Псето Жабоубиец легна по корем, отпусна брадичка върху предните си лапи и се загледа. Не беше тук мястото да се покаже. Може би в Кулата, ако Хромия свърнеше на запад и там потърсеше отмъщение.

Сякаш усетили пристигането му, онези, които удържаха северния бряг, спряха да работят и се изсипаха навън. Хромия замята подире им бляскави мръсни закани. Но те бяха твърде далеч, за да успее да им навреди.

Хромия прекоси на мига. И веднага се натъкна на капани. Псето Жабоубиец реши, че ще рискува с по-трудния преход. По тъмно.

Вече нямаше нужда да бърза. Плячката стоеше пред очите му. Имаше възможност да протака.

Можеше да го изпревари и да го издебне в засада. Или пък да следи враговете на своя неприятел, за да разбере каква игра играят.

L

Късметът ни споходи. Гарвана се дотътри при мен — четях една книга, която бях взел назаем от собственика на мястото, където бяхме отседнали.

— Излезе ни късмета. Хайде, Чудак.

Оставих книгата и се изправих.

— Какво става?

— Ще ти обясня по пътя. — Той пъкна глава в съседната стая и почна да вика Глезанка, докато дойде един от братята Торква.

Излязохме на улицата. Той заговори:

— Един от онези дребосъци от Равнината е надушил нещо. Дочул как някакъв разправял на приятелите си за случка, в която е почти сигурно, че са участвали крадците на клина.

— По-полека — казах му. — Предизвикваш интерес у войниците. — Така си и беше. Толкова бе нетърпелив да се залови за тази първа задача, възложена от Глезанка. — И какво е казал онзи?

— Той и още двама били наети да хванат един и после да помогнат при разпита му. Така и сторили. Но дошъл някакъв мъж и провалил работата. Този тип бил единственият, който успял да се измъкне. Ще го притиснем и ще го накараме да ни разходи из приключенията си.

Така.

Може би той щеше да е най-добрият водач, който можехме да си хванем, но идеята не ми изглеждаше чак толкова велика.

— Щом тоя разправя наляво и надясно какво му се е случило, ще трябва да се редим на опашка, за да си поговорим с него.

— Ние го чухме първи. Почти пряко. Водим пред глутницата. Но тъкмо затова бързам.

Забелязах, че той почти не куца.

— Хълбокът ти най-накрая е почнал да оздравява?

— Ами с всичкото това седене и чакане, какво друго му остава, освен да оздравява?

— Като каза, та се сетих — днес следобед излязох да пия една бира и чух да разправят, че край Южната порта пламнала холера.

Повървахме мълчаливо. После единият от братята Торква — все още не знаех истинското малко име на нито един от тях — каза:

— Това ще е последната капка, нали? Избухне ли холерна епидемия, врящата тенджера ще прелее, няма начин.

Гарвана изсумтя.

Вероятно това не само представляваше най-добрата ни възможност, но и единствената. Може би трябваше да се възползваме от нея.

Отидохме в кръчма с тъпото име Раците. Гарвана се огледа.

— Ей го нашият човек. Точно там, където се очаква да бъде. — Гласът му бе станал твърд като яспис. Докато вървахме, той се промени, превърна се в създание, подобно на Гарвана от времето, когато бе яздил с Черния отряд.

Нашият човек беше сам. И пиан. Днес Съдбата ни се усмихваше.

— Вие пийте по една бира и поглеждайте навън. Аз ще поговоря с него.

Така и направихме — и ние, и той. Не знам какво му каза, но изобщо не ми се удаде да върна черпенето на Торквата, като аз черпя второто питие. Гарвана стана. Нашият човек — също. След минута всички бяхме на улицата. Навън почти се беше стъмнило. Нашият нов приятел не си падаше много по учтивите разговори. Дори май не се радваше, че е с нас.

— Усмихнатия реши, че да получи петдесет обола, за да ни разведе, е много по-добре от другото — рече Гарвана.

Усмихнатия ни заведе на една улица.

— Тук гепихме онзи тип.

Докато вървахме, Гарвана го бе разпитвал.

— И нищо ли не знаехте за него? Откъде е дошъл, накъде отива?

— Казах ти вече. Това го уредил този Абел и го възложил на Късия. Късия пък ни нае мен и Танкера да му помагаме, като трябваше да залови тоя едноръкия, дето трябваше да мине оттук. Късия може и да е знаел какво става, но аз — не.

— Удобно.

— Да. Колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че нас с Танкера ни задържаха, след като отведохме типа в мазето, само защото са смятали така и да не си тръгнем оттам, ако получат онова, което искат.

— Сигурно си прав. Подобни хора действат така.

— А вие не, така ли?

— Не и когато получим съдействие. Покажи ни това мазе.

Беше ми криво. Големият ни късмет май започваше да се превръща в злато менте. Хората, които можеха да отговорят на нашите въпроси, бяха опънали петалата.

Гарвана смяташе, че можем да научим нещо от огледа на труповете. Бях готов да се хвана на бас, че само ще ни се догади и толкова.

— Ама че запустял квартал, мамка му — изругах аз, докато отивахме нататък. — Колко още ще вървим?

— Една пряка, май...

— Спрете! — нареди Гарвана. — Тихо!

Ослушах се. Нищо не чух. Но виждах добре в тъмното. Отклоних леко поглед встрани и различих неколцина души. Трима носеха четвъртия. Отиваха някъде и бързаха много.

Казах на Гарвана. Той попита:

— Познаваш ли района?

— Много слабо.

— Опитай се да ги изпревариш. Щом носят труп, няма как да се придвижват бързо. Ще ги настигнем изотзад.

— Аз ще се чупя — заяви Усмихнатия.

— Ти ще дойдеш с нас и ще ни кажеш дали разпознаваш някого по лице — срязва го Гарвана.

Усмихнатия се разпсува.

Тръгнах. Смятах, че си губим времето, но реших да опитаме. След пет минути вече ще съм се загубил, а тях отдавна щеше да ги няма.

Изминах около триста крачки и се намерих на едно голо поле. Приличаше на мястото, където бяхме кацнали, но гледано от друга посока. На откритото не виждах никого. Като прецених, че те ми се падаха отляво, когато тръгнах, а аз бях вървял успоредно с тях, поех наляво, покрай фасадите на все още стърчащите развалини.

Нищо. Нищо. Нищо. Точно както очаквах. Къде бяха другите? Притесних се. Мина ми през ум да извикам, но се отказах. Не исках да изглеждам глупав.

Мислех си, че внимавам, но май само съм си мислел.

Някой се появи изневиделица и ме изрита в топките. Право в десетката. Болката избухна в цялото ми тяло. Наведох се и повърнах. Не ми пукаше от нищо на света.

Той ме удари по тила. Паднах и изрових едно камъче с брадичката си. Някой ме възседна и ме принуди да лежа по очи. В опит да се съпротивлявам разшавах два пръста. Той никак не се впечатли.

Изви едната ми ръка зад гърба ми, докато започна да ми се струва, че ще я счупи, а после прошепна в ухото ми:

— Не ща да ми се бъркаш в живота, момчето ми. Чуваш ли?

Не отговорих.

Той изви ръката ми още малко. Изкрещях — бях се размирисал по-бързо, отколкото очаквах.

— Чуваш ли ме, момче?

— Да.

— Само да съм те видял пак — теб или някое от приятелчетата ти, ще събират парчетата ви из цял Веслоград. Разбра ли ме?

— Да.

— Кажи на оная курва, че ако не си гледа работата, ще затъне в сиводрешковци чак до оная си работа. Слушаш ли ме?

— Да.

— Bravo. — Той ме цапардоса още веднъж по главата. Не знам защо, може би понеже кратуната ми е толкова дебела, колкото ми разправяше моят старец, това така и не успя да ме прати в несвяст. Лежах безсилен, ала в съзнание, когато нападателят прокара острие на нож по лявата ми буза. После стана и си тръгна, а аз останах единствено с болката, гаденето и унижението.

След време се надигнах някак си на крака и тръгнах с олюляваща се походка да търся Гарвана. Не бяха ме пребивали така от малък. Раната гореше като адов огън, но не беше толкова тежка, колкото се боях.

Всъщност, като се замисля, ги намерих доста лесно. Отне ми само петнайсетина минути. Виждаше се малката светлинка на голям огън, горящ далеч на юг. По-късно разбрах, че така се отървавали от труповите на първите сто души, умрели от холера. Близначките сигурно бяха предусетили епидемията. Наредили на строителите да запазят всички строшени греди от разрушените сгради.

Гарвана намерих, като се спънах в него.

Беше в несвяст и имаше резка на бузата, също като моята.

Торквата лежеше на около десет стъпки от него и тъкмо започваше да мърда и да охка. И него го бяха порязали.

Както и Усмихнатия. Два пъти. Вторият разрез се намираще около педя под първия, минаваше от ухо до ухо и беше последната рана в живота му.

Бяха ни скроили номер, и то какъв.

Гарвана не бе получил бърз ритник, а як удар по главата. Докато му разказвахме, още му се виеше свят. Ръцете му трепереха силно, докато се опитваше да каже със знаци на Глезанка: „Според мен беше един човек. Изненада ни.“ Срамуваше се.

Не мисля, че съм го виждал досега толкова засрамен. Но пък да го излавят така.

Когато дойде моят ред, и мен ме беше срам, защото трябваше да повторя всяка дума, казана от мъжа. Боях се, че ще ми се наложи да обяснявам някои от тях.

Тя за стотен път ме изненада, като се оказа не толкова невежа, колкото очаквах.

Мълчаливия докосна бузата си и направи знак:

— Моста на Кралицата.

Глезанка кимна.

Аз трябваше да попитам.

— Когато се бихме с Нощната стража при Моста на Кралицата, те взеха в плен осемнайсет души — заобяснява той със знаци. — Белязаха всичките по лявата буза и ги пуснаха на свобода.

— И какво от това, по дяволите? Не може ли самите войници да са откраднали клина? Да не би точно затова да не успяват да го намерят? Да не би генералът да играе някаква нейна си игра? — Казах

го със знаци. Когато прекараш дълго време с Глезанка, това ти става навик.

Няколко секунди тя ме гледа странно, после отвърна със знаци:

— Трябва да се махаме отгук. Войниците — не Нощната стража — ще дойдат всеки миг.

Чак тогава разбрах.

Някой е луд гений, магьосник на мисловната импровизация. В минутите, когато зависехме от милостта му, той бе измислил план, който можеше да запрати Веслоград във водовъртеж от хаос и насилие.

Беше ни пощадил само за да подкладе още по-голямо кръвопролитие.

Войниците на близначките щяха да ни заловят заради белезите и да отстранят заплахата Бяла роза. Щеше да се разчуе. Значителна част от населението щеше да предизвика безредици. Междувременно близначките мъчително биха изтръгнали от нас признания, като си намерят причина да заподозрат Нощната стража и нейния командир. Явно никак не ги обичаха, а и нямаше начин Нощната стража да се остави да арестуват техния генерал или дори да я разжалват.

Другите сиви полкове превъзхождаха числено Нощната стража, ала тя бе съставена от по-добри и по-издръжливи войници, които биха победили във всеки сблъсък, освен ако близначките не се намесеха пряко сами.

Зъл гений. Кой ли ще ти мисли за сребърния клин, докато се вихри всичко това?

Докато размишлявах, Глезанка раздаваше заповеди наляво и надясно. Изпрати всички дребни създания от Равнината на разузнаване — да видят кой е в квартала и да се огледат за войници. На братята Торква нареди да предупредят приятелите ни от Бунта. Боманц и Мълчаливия отзова на мястото, където ни нападнаха от засада, за да видят дали с техните дарби не биха могли да уловят нещо.

Погледна мен, после Гарвана, после пак мен — обмисляше кой да бъде водачът им.

Избра Гарвана.

Преди да успеят да ме изгледат сърдито — според мен Мълчаливия бе доволен, че няма да я остави насаме с Гарвана, — едно от създанията на Равнината дофуча да докладва, че районът е чист, ако

не броим един престарял пияница, проснат на дървения тротоар на половин пряка от нас.

— Да вървим — направи ни знак Глезанка.

Всички потеглихме.

Вълната от внезапни проверки и арести започна след половин час.

LI

Смедс погледна Тули над масичката. Братовчед му се наливаше с мрачна решителност, но си оставаше трезвен като краставица. Тези трупове... Отврат! Мъжете, преследващи ги в нощта. Огньовете на юг, където изгаряха труповете на жертвите на холерата. Сега по улиците обикаляха отряди от войници — по някаква нощна работа, за която плъзнаха какви ли не слухове. Не беше време да вдъхваш някому увереност, че нищо не го заплашва.

Войниците — някои от тях — също бяха разтревожени. Малко преди това няколко Нощни стражници бяха дошли да се посъветват с тукашния капрал. Сега цялата компания бе излязла. Изглеждаха така, като че очакват сериозни неприятности.

— Работата започва да се разсъхва — рече Смедс. Не можеше да си поеме дъх.

Тули кимна, разтреперан.

— Ако знаех какво ще ми дойде до главата, щях да го пратя тоя клин на майната си.

— Големият удар, човече. Май като се замислиш, на никого, някога правил голям удар, никак не му е било лесно.

— Да. Но когато се захванах с това, изобщо не си го мислех. Иначе щях да се досетя, че светът ще се побърка. Трябваше да прозра, че тия, дето са готови всекиго да убият и всичко да сторят, само и само да го докопат, са цяла тайфа. Какво й има на тая бира, по дяволите? Никаква я няма, хич не хваща!

— По-добре й се порадвай. — Рибока се материализира от нищото. Имаше изпит и изтормозен вид. Седна при тях. — Щото може и да е последната бира в града. — Той се прегърби, смазан от умора. — Каквото успях, сторих. Сега ни остава само да чакаме. И да се надяваме.

— Какво става тук? — попита Смедс. — С тия войници?

— Ловят хора на Бунта. Тази сутрин ще екзекутират голяма група от тях. Това ще предизвика взрива, който ще отвори широко

града.

— Ами ако не стане? — попита Тули.

Спукана ни е работата тогава. Рано или късно ще ни пипнат. В процеса на отстраняване. — Рибока напи бирата на Смедс. — Горевите. Те са между нас и холерата. Може пък тя да ги докопа, преди да са пипнали нас.

— Дрън-дрън!

— Трябва да поспим.

— Майтапиш ли се?

— Налага се да пробваме. Поне трябва да им се махнем от очите. Както се казва, очи, дете не се виждат, се забравят.

Смедс заспа след има-няма две минути.

Не беше сигурен какво го събуди. Слънцето се бе вдигнало над хоризонта. Тули и Рибока — също. Бяха станали и излезли. Нещо го накара да се разтрепери. Отиде в общата стая. Беше празна.

Порази го, щом пресече прага.

Тишината.

Утрото бе безмълвно като гроб. Ако не чуваше стъпките си, щеше да се уплаши, че е оглушал. Отвори вратата и тя изстена.

Всички бяха излезли на улицата и гледаха в очакване към центъра на Веслоград.

Не чакаха дълго.

Смедс го усети по земята, преди то да стигне до ушите му — чудовищна вибрация, последвана от лавина от ярост, рев — същински удар.

— Започнаха екзекуциите — съобщи му Рибока. — Боях се, че ще се уплашат.

Ревът се усили и връхлетя като вълна, когато целият град в един миг реши, че му е додеяло от тирания и потисничество.

Вълната заля улицата, на която се намираше „Череп с кръстосани кости“ и подхвана хората.

Майките започнаха да прибират децата. Мъжете поеха към центъра на града, обхванати от ярост и жадуващи смърт — само малцина бяха въоръжени заради постоянните проверки на сивите,

които прибраха повечето лични оръжия. Бяха конфискували всичко освен ножовете.

Смедс реши, че сигурно остарява и започва да гледа цинично на нещата. Нямаше ни най-малко желание да се включи.

Нито пък Рибока. Тули се поразмърда колебливо, но после си остана на мястото.

Много от мъжете на улицата направиха същото. Яростта беше като холерата. Още не всички бяха заразени. Но и двете щяха да вземат още много жертви, преди да се уталожат.

Рибока вкара Смедс и Тули вътре в хана и ги накара да седнат.

— Няма да мърдаме отгук. Ще изчакаме слуховете да стигнат до нас. Ако се окажат достатъчно благоприятни, тръгваме към стената при първата вероятност да се измъкнем. Смедс, върви си стегни багажа. Каквото ти трябва за път.

— А клинът? — прошепна Тули.

— Той сам ще се погрижи за себе си.

— Но къде все пак е той, по дяволите?

— Върви да се стягаш, Смедс. Не знам, Тули. И не ща да знам. Само се надявам Смедс да му е намерил достатъчно добро скривалище, та никой да не го е открил досега.

Докато се отдалечаваше, Смедс чувстваше върху себе си сърдития втренчен поглед на Тули.

Първата вълна от слухове говореше по-красноречиво за човешката свирепост, отколкото за човешкото благородство.

Въпреки че знаеше, че тълпата е побесняла, полкът, извършващ екзекуциите, бе потресен от буйството на взрива, последвал първата от тях. Те бяха залети от надигналата се ярост. Осемстотин души загинаха, преди паникьосаните подкрепления да запристигат в безпорядък. Няколко хиляди граждани и още няколкостотин войници загинаха, докато размириците утихнат. Побягналите граждани взеха със себе си и приличен запас от оръжия.

Малки и средни по сила бунтове се разгаряха из цял Веслоград — навсякъде, където сивите изглеждаха слаби.

Тълпата се опита да превземе Гражданския дворец. Отблъснаха я, но тя остави след себе си няколко пламтящи пожара, най-големият

от които бушува часове наред неовладян.

Безбройна сбирщина нападна полка, пристигнал, за да осигури отбраната на Южната порта. Там много от пленените оръжия изскочиха на повърхността. Тълпата разби войниците, но не успя да помете стражите и да се покатери на стената. Стрелците, разположени там, скоро я разпръснаха.

Рибока не позволи нито на Тули, нито на Смедс да излязат веднага.

След като се стъмни, положението стана още по-хаотично и застрашително. Притиснатите войници започнаха да охлабват дисциплината и да се отдават на безразборно клане. Младежите излизаха и палеха пожари, чупеха и трошаха, плякосваха. Отделни хора уреждаха личните си вражди. Освен това магьосниците, които от целия свят бяха най-гъсто съсредоточени тук, решиха да се намесят — да се съюзят и да елиминират най-сериозната си конкуренция.

Те събраха тълпа и нападнаха Воала и Паяжината. Този път нашествието им беше сполучливо. Те избиха телохранителите. Едната от близачките бе ранена, може би убита. Целият център на града като че пламтеше. Заедно с разпространението на новините навсякъде се разразяваше пълна лудост. Сякаш всеки се опитваше да убие някого.

Тълпата от магьосници взе да се кара помежду си.

Хаосът преди не бе погълнал голяма част от квартала, в който се намираще „Череп с кръстосани кости“. Но сега той пълзеше по него с трясъци, крясъци и дрънчене.

— Трябва да се махаме оттук — рече Смедс.

Рибока го изненада, като се съгласи.

— Прав си. Преди да е станало невъзможно. Давай да нарамваме багажа.

Тули беше твърде скапан, че да им се противи.

Останалите кибици ги гледаха безучастно, докато се измъкваха навън. Половин час по-късно, без сериозни злополуки, те се бяха настанили в тъмнината на частично разрушено мазе едва на стотина крачки от мястото, където издъхна Тими Локан.

Този квартал на Веслоград, вече оглозган до кости от ордите на Хромия, не изглеждаше апетитен за лудостта.

ЛII

Боманц бе силно разтревожен.

— Безумието навън няма граници. Ако продължават така, не ще спрат, докато не остане само един-единствен жив човек.

— Нека се погрижим това да сме ние — рече дрезгаво Гарвана.

Бяхме се скрили в камбанарията на древен храм на няма и хвърлей разстояние от Гражданския дворец. Ако исках, можех да надникна навън да го гледам как гори. Никому не казахме къде ще се скрием. Засега, благодарение на стария магьосник, никой не се бе натъкнал на нас.

— Мислиш ли, че клинът е виновен? — попитах.

— Просто неговото влияние. Колкото повече зло се върши около него, толкова по-силно ще става зловонието на лудостта.

Защо тогава не се нахвърляхме върху никого с юмруци?

Глезанка изглеждаше разтревожена от събитията. Доколкото забелязвах, тя бе единствената. Останалите просто се плашихме от тях, просто искахме да стоим настрана, докато пожарът не догори.

Ако можеше да се направи нещо, тя щеше да го стори.

— И какво тогава? Ще си седим? — попитах аз. Мислех как лудостта сигурно е нарушила карантината на заразения с холера район.

— Да имаш по-добра идея? — попита Гарвана.

— Не.

Онзи ден, когато отидоха на оглед, те не откриха нищо. Единственото хубаво си оставаше времето, което успях да прекарам в разговор с Глезанка без Мълчаливия и Гарвана да ме гледат злобно в продължение на два часа.

Но се чувствам като мишелова, на който толкова му писна да чака нещо да умре, че почна да се замисля дали да не убие.

— Трябва да решим какво да правим, ако хората се втурнат да бягат. Можете да се обзаложите, че онези, които знаят за клина, ще се махнат първи.

— Ако го преместят, всеки ще разбере, нали?

— Няма да го сторят. Защо им е? Той е на сигурно място. Иначе все някой щеше да го намери. Само ще се тревожат за живота си, докато го продадат.

— Кое те кара да мислиш, че искат да го изтъргуват? — попитах.

— Ако можеха да го използват, досега да са го направили.

Имаше смисъл. Тъкмо така биха действали бандитите.

— Защо тогава не са се пробвали да го шитнат?

— Защото всичките тия задници тук си мислят, че могат да им го отнемат и да се изпреварят един друг.

Реших да дремна. С приказки доникъде нямаше да стигнем. Нищо не правехме, освен дето се майтапехме и чакахме създанията от Равнината да дойдат да докладват. Когато им дойде вдъхновението. Те не мислят като нас. Някои от тях изобщо нямат чувство за време.

Тъкмо затова Торква Магарето явно много се изненада, като надникна навън.

— Момчета, вземете хвърлете по едно око!

Скупчихме се около него.

Нашите беди бяха придобили съвсем нова страна. Както и всеобщото нещастие.

В града бе пристигнала нова банда.

Току на площада пред Гражданския дворец спираше черна карета. Теглеха я четири черни коня. Шест черни конника язدهа около нея шест черни коня. Следваше я батальон пехота. Каква изненада — всичките тези момчета също бяха пременени в черно.

— Откъде, по дяволите, дойдоха тия? — смънках аз.

— Желанието ти се сбъдна, магьоснико — обади се Гарвана.

— Ъ?

— Кулата се интересува от събитията.

Усетих длан на рамото си. Глезанка. Стиснах я — подкана да се качи при мен и да гледа. Тя не отмести ръката си. Нали се досещате колко приятели си спечелих?

Един човек слезе от каретата. Не, на този смешник не му се полагаха никакви черни дрехи.

— Конте — отбеляза Боманц.

— Винаги съм се чудил какво значи тази дума — обадих се аз.

Паунът огледа труповете и останките на двореца и каза нещо на един от конниците. Той подкара коня по стълбите и влезе в

неизгорялата част на сградата. Минута по-късно навън се заизсипваха хора. Останалите конници ги накараха да се скупчат пред смешника.

Излязоха Воала и Паяжината. Един конник ги подкара към шефа си.

— Извикаха ги на килимчето — обади се Боманц. — Ще е интересно да ги чуем.

Нямаше никакво съмнение кой на кого е началник. Близначките само дето не легнаха по корем. Поклоните продължиха поне десетина минути. После магьосничките започнаха да разпрацат хората си на бегом насам-натам.

— А сега какво? — измърмори Гарвана.

Следващото, което паунът направи, беше да се нанесе в единствената неразрушена сграда в квартала. Храмът. В приземния етаж.

Бяха ни приклезили.

Хората заприиждаха да зърнат новия големец. Генерал Лудата факла беше между първите. Нощната стража не се замеси в нито една битка досега.

Хаосът утихна за няколко часа, докато лудите от Веслоград смелят вестта за новака в града. После пак се развихри с буен плам.

Но утихна, догоря преди залез-слънце.

Късно през нощта до нас стигна вестта и разбрахме защо нещата са се уталожили.

Хромия бе тръгнал към Веслоград, решен да заграби сребърния клин.

Веслоград нямаше да му го даде. Според Изгнание, новият човек от Кулата.

— Мамка му — измърморих. — Тоя Хром има повече животи и от котките!

— Знаех си, че трябваше да се погрижим за него! — изръмжа Гарвана и изгледа сърдито Глезанка. Тя беше виновна. Толкова бе сигурна, че не виждаше нужда да спори с дървото-бог.

Изгнание бе наредил да удържат Веслоград и да унищожат Хромия. Нашите шпиони казаха, че щял да го отстоява, дори с цената на живота на последния човек в града.

Мамка му. Кулата нямаше как да не изпрати някой, който взема работата си насериозно.

LIII

Смедс се събуди пръв. Още преди да се е освестил, усети, че нещо не е наред.

Тули го нямаше.

Може би бе отишъл да пусне една вода.

Смедс се надигна с мъка в неочаквано светлото утро. Тули го нямаше никакъв. Но близката улица, по която напоследък никой не минаваше, бе задръстена от движение. Всички коли бяха натоварени с трупове.

Смедс зяпна. После се вмъкна обратно в порутеното мазе, намери Рибока и го разтърси, докато онзи изръмжа:

— Какво има, по дяволите?

— Тули е изчезнал. А за да повярваш какво става навън, трябва да го видиш.

— Малоумник с малоумник. — Рибока вече беше съвсем буден.

— Добре. Събирай си боклуците. Трябва да мърдаме, та да не знае къде да ни търси.

— Ъ?

— Доверието ми към Братовчеда Тули се изчерпа, Смедс. Аз искам да знам къде е той, а не обратното. Човек, който може да потроши такова богатство, както той го пропиля? Това е толкова глупаво, та чак самоубийствено. Човек, който, като получи пристъп на здрав разум, ужасно бързо му минава, и се измъква в града, при все че знае какво е положението? Търпението ми вече е почти към края си. Всеки номер, който той погоди, ни излага на риск. Ако се е прецакал... не знам.

— Върви да погледнеш навън.

Рибока отиде.

— По дяволите! — той се върна. — Трябва да разберем какво става.

— Това е повече от ясно. Използват отпадъчната яма, за да изхвърлят труповете от бунтовете.

— Не си схванал най-важното. Кой се е сетил за това и е хванал всички тия хора да го вършат? Когато ние пропълзахме тук, навън те се опитваха взаимно да се изколят.

Скоро те откриха, че хаосът не толкова е стихнал, колкото се е поуспокоил временно. И то не навсякъде. Имаше горещи точки — повечето околни магьосници нямаха желание да прегърнат новия ред, възцарил се за една нощ.

Близначките от Чар бяха загубили властта и я бе поел някой си на име Изгнание. А Веслоград трябваше да се стяга за ново посещение на Хромия.

— Става лудница — каза Смедс, когато приближиха „Череп с кръстосани кости“.

— Ако някога съм чувал някой да се изразява меко, то това си ти.

Хазаинът им като че се разочарова, че не са ги убили по време на бунтовете. Не. Не беше виждал Тули, откакто той си беше поискал закуска и се бе изнесъл възмутено, защото не можеше да я получи на вересия. Пък и без това нямало какво да му се стотви.

— Съвсем нищичко ли? — попита Смедс.

— Имам един сух къшей хляб, който ще накисна във вода и ще изям за вечеря. Ако щете, разровете се в килера, може да намерите някой и друг плъх. Ще ви ги опека.

Смедс му повярва.

— Тули случайно не е казал къде отива, нали?

— Не. Като излезе, зави надясно.

— Благодаря — рече Рибока и се запъти към улицата.

— Чухте ли за наградата? — попита ханджията.

— Каква награда? — попита в отговор Смедс.

— За оня сребърен клин, дето заради него уж се вдигна всичката тая патардия. Новият казал, че дава сто хиляди обола, нямало да задава никакви въпроси, без никакви номера и рискове. Само го занасяш и вземаш парите.

— Да му се не види! — възкликна Рибока. — Човек може добре да си поживее с тях, нали? Ух, адски ми се ще да беше у мен!

— Ако питате мене, няма такова нещо — смънка Смедс. — Иначе всичките тия вещици и магьосници щяха да го намерят. Хайде, Рибок. Трябва да го открия тоя лайнар, братовчед ми.

Навън Рибока попита:

— Мислиш ли, че ще опита да направи нещо?

— Да, ако е чул. Ще реши, че заслужаваме да ни прецака заради това, че сме се отнесли с него толкова зле. Само че той не знае къде е то. Ето защо трябва да реши дали да ме продаде на мъчителите.

— Според мен е способен. Без угризения. Няма човек на този свят, който да има някакво значение, освен Тули Стал. Той вероятно е започнал всичко това, като е искал само да ни използва и после да се отърве от нас един по един. Само че нещата не излязоха толкова прости, колкото той си е мислил.

— Може би си прав — призна Смедс. — Май трябва да приемем, че той ще ни продаде, нали?

— Ще сме глупаци, ако го удостоим с благоволение да се съмняваме. Познаваш навичките и любимите му места. Потърси го. Аз ще разбера къде е бърлогата на Изгнание и ще изчакам там гадината да се появи.

— Ами ако той вече...

— Тогава — жална ни майка. Нали така?

— Да. Хей, ами ако ние продадем клина на този тип? Сто хиляди — не е лошо. Аз дори не мога да броя до толкова.

— Бива си ги парите. Но ако положението е такова, каквото казват — че Хромия щял да се върне — те ще станат много повече. Да го оставим да поотлежи един-два дни.

Смедс не се възпротиви, но си мислеше, че трябва да вземат каквото даваха, докато могат.

— Ако не мога да го намеря, ще те настигна.

Рибока изсумтя и се отдалечи.

Смедс започна обиколките си. На няколко пъти пресече пътя на Тули. Навсякъде, където отидеше, приказваха само за клина. Тули трябваше да е разбрал за наградата, но не се беше втурнал към Изгнание. Това изглеждаше добър знак. Само дето...

Само дето дузина независими граждани твърдяха, че щели да дадат повече пари от Изгнание. Една вещица на име Тибанк бе предложила сто и петдесет хиляди.

Смедс не вярваше на никого от тях, освен на Изгнание. Беше ги видял, когато ловът представляваше надпревара между крадци. Нямахше да се променят. Щяха да приказват за планини от оболи, но дойдеше ли време за разплата, тя щеше да е смърт.

Но Тули умееше да се самозаблуждава. Можеше да реши, че предлагат парите съвсем законно. Или пък да се залъже, че е способен да ги надхитри. Имаше неоправдано високо мнение за собствената си хитрост.

Скоро Смедс заключи, че маршрутът на движението на Тули подсказваше, че той търси някого. Най-вероятно някоя от онези прословути „кесии“. Той загуби всякакво уважение към братовчед си.

Свидетелствата предполагаха, че Тули не може да намери набелязаната жертва. Но не и Смедс. Той се зачуди дали Тули бе започнал да се изнервя, като знаеше, че щом разберат за изчезването му, те ще тръгнат да го издирват.

Най-вероятно.

Смедс го настигна, но положението не беше подходящо за сблъсък, който той репетираше от часове.

Той вървеше по улицата, неестествено тиха дори и за времето след бунтове, и това го изнервяше, когато Тули изхвърча от една врата на стотина крачки пред него и прелетя през улицата. Още не беше се закрепил както трябва на четири крака, когато го обкръжиха войници в черно. Те му вързаха ръцете зад гърба, надянаха примка на шията му и го поведоха към центъра на града.

Войниците бяха шестима. Смедс се блещеше, вцепенен и виждаше края си. Какво да стори, по дяволите? Да извика Рибока? Но какво ли можеше да направи Рибока? Двама души нямаше как да устроят клопка на шестима войници посред бял ден.

Той заподтичва подире им. С всяка крачка все повече се убеждаваше какво трябва да се направи и сърцето му все повече се свиваше. Нищо, че Тули беше готов да го отпише.

Той се шмугна в една уличка и побягна — енергията започваше да клокочи във вените му. Тичаше по-бързо от необходимото, опитваше се да изтощи нарастващия страх с физическо напрежение.

Торбата го удряше по гърба. Също като половината население на Веслоград и той носеше къщата си на гърба. Трябваше някак си да се отърве от нея. Да я скрие на сигурно място. По-голямата част от плячката от Могилните земи се къташе вътре.

Натъкна се на купчина чакъл, скрита в дълбоките сенки. Наоколо нямаше никой. Припряно зарови торбата и затича към мястото, където искаше да пресрещне Тули и войниците.

Нямаше ги никакви. Сърцето му се сви. Дали не бяха решили да минат по някой по-заобиколен път?

Не. Показаха се. Просто много ги беше изпреварил.

Той прекоси улицата и се скри в тъмния вход на една алея. Щеше да се върне тичешком при торбата си по същия път, по който бе дошъл, промъквайки се в удобните сенки по маршрут, по който нямаше свидетели.

Чакането се проточи безкрайно. Имаше достатъчно време пак да го хване страх. Почти успя да се самоубеди да се вкочани.

После те се появиха — двама войници отпред, двамина — отзад, един водеше Тули за връвта на шията му, а друг го ръчкаше отзад, ако забави крачка. Ножът на Смедс се плъзна в ръката му. Беше същият нож, който взе от онзи мъж в мазето.

Той се метна напред и се затича с всички сили. Те имаха време колкото да се обърнат и да го видят как тича към тях. Очите на Тули се облешиха, когато видя как ножът опира в гърлото му.

Смедс преряза връвта, разблъска ги и само след миг отново бе скрит в сенките, стиснал нож, от който капеше роднинска кръв. Войниците се развикаха. Подире му затропаха крака.

Почти не реагира физически и емоционално. Мислите му се насочиха към преследването. Двама мъже, реши той. Твърде упорити копелета при това. Нямаше много преднина.

Не му се искаше да си има работа с тях, но май те нямаше да му оставят избор.

Познаваше района. Само на няколко крачки оттам бе скрил торбата — там, където уличката беше най-тъмна. Щеше да използва номера, който се опита да приложи лекарят. Ако го подминеха, щеше да се промъкне зад тях.

Не можеше да се начуди на себе си. Смедс Стал, уплашен, все още можеше да мисли.

Той се шмугна в цепнатината в една тухлена стена, вероятно наследство от гостуването на Хромия. Някой, явно използвал я за вход към сградата, я беше потегнал — крадец или незаконен заселник.

Можеше да се провери през нея и да изчезне, но нещо го задържаеше, и това не беше загрижеността за торбата.

Вдигна една счупена дъска и зачака.

След като стъпките му утихнаха, онези не продължиха със стремглавото преследване. Размениха си задъхани думи на непознат език. Смедс се напрегна. Ако се държаха един за друг...

Все още му оставаше изхода през сградата.

Единият войник се юрна и се спря на стотина крачки от Смедс, после подвикна на другия. Двамата започнаха да се приближават един срещу друг.

Онзи, който не беше тичал, стоеше много по-наблизо.

Той не забеляза отвора в стената, докато Смедс не провери ножа си навън. Издаде някакъв странен звук — на изненада, която се превърна в болка.

Когато мъжът се строполи, а другият се развика, Смедс се опита да извади ножа, ала той не излизаше. Пак ли, да му се не види!

Стъпки трополяха към него.

Той грабна дъската и замахна точно когато пристигна другият войник. Ударът запрати мъжа в стената. Смедс повтори. И пак, и пак — усещаше как костите хрущят, и най-сетне пребитият спря да хленчи.

Стоеше там запъхтян и не усещаше, че се е ухилил, докато не чу да идват още войници. Стрелна се към мястото, където бе скрил торбата, осъзна, че няма време да я изрови, хукна обратно и пак пробва да извади ножа. Не ставаше. Пак. Вече нямаше време да си присвои оръжието на някой от мъртвите. Промъкна се през цепнатината в мрака вътре в къщата.

Мигове по-късно откъм улицата се разнесе възмутен рев.

Когато излезе на улицата, Смедс бе забол очи надолу. Пешеходци почти не минаваха. Някой не му обърна внимание. Той тръгна с пъргава крачка, но не толкова бързо, че да привлече внимание.

А сега какво?

Не смееше да тръгне да търси Рибока. Някой проклет войник можеше да го разпознае.

Но Рибока щеше да чуе за Тули и да разбере. Най-добре е май да се върне в „Череп с кръстосани кости“ и да чака. Нямаше начин Рибока

да не се отбие там.

Докато сърдечният му ритъм се успокояваше, той усети празнотата в стомаха си. Не беше ял от вчера. В „Череп с кръстосани кости“ нямаше нищо. Откъде да намери нещо за ядене? Запасите привършваха и сигурно никой нямаше да е склонен да му продаде нещо...

Ставаше за ядене. Така да се каже. Паница блудкава супа и къшей баят хляб, а дъртият дебелак, който въртеше тая долна кръчма, не се опита да го обере.

Почти бе приключил, когато в кръчмата се втурна едно хлапе, кресна „Бягайте, господине! Наборен отряд!“ и изскочи през задния вход.

— И какво от това, по дяволите?

— Наборен отряд — обади се мазният дебелак. — Тука сиводрешковците хващат всеки младеж, който им попадне...

Влязоха двама сиви. Единият се ухили и рече:

— Този младеж ми мяза на патриот.

Смедс се подсмихна и продължи да яде. Не се притесни.

Дървена палка го потупа по рамото.

— Хайде, тръгвай с нас.

— Дано по това нещо няма трески, че ако пак ме докоснеш, ще ти го завра в гъза.

— Охо, Корд, той бил инат! Обаче ние обичаме инатливите, нали така? Как се казваш, момче?

Смедс въздъхна — чуваше гласовете на всички побойници, които го бяха дразнили някога. Обърна се, погледна войника в очите и отговори:

— Смърт.

Може би мъжът видя седем трупа в очите му и отстъпи крачка назад. Смедс реши, че сигурно онзи, който дума не обелваше, е поопасният.

Изобщо не се страхуваше. Всъщност се чувстваше неуязвим, непобедим.

Стана бавно, хвърли хляба в лицето на приказливия и го изрита в слабините. Веднъж един побойник му бе сторил същото. Подсече със

стола краката на другия и докато онзи се оправяше, плисна супата в лицето му. После изтръгна палката от приказливия и си плю на ръцете.

Можеше да убие и двамата, ако не се бяха притекли на помощ още половин дузина войници.

Биха Смедс колкото да го подчинят. Като че мислеха, че цялата тази работа е хубава шега с многознайкото.

Извлякоха Смедс навън и го присъединиха към групата усмирени младоци — около трийсетина яки момчета. На неколцина от тях наредиха да изнесат пребитите от Смедс мъже.

И тъй, Смедс стана сиводрешко. Така да се каже.

LIV

Дребосъците така щъкаха напред-назад, че бях убеден, че тези на долния етаж ще ни открият всеки миг. Боманц и Мълчаливия и без друго си имаха доста работа с прогонването на любопитните, без да привличат вниманието на новия големец.

На Гарвана всичко това страшно му харесваше.

— Какво си се ухилил така, по дяволите? — попитах го.

— Тия с клина. Топките им стигат чак до глезените.

— Хм! — Точно той би оценил тяхната безочливост.

— Хайде, Чудак. Гледай сега. Единият решава да удари кьоравото и накрая момчетата на Изгнание го пипват, за беда. И какво правят приятелчетата му? Велик опит да го измъкнат на всяка цена? Нищо подобно! Още преди да са изминали половината път насам, единият ей тъй, небрежно, си притичва през стражата и буквално му клъцва главата. И го прави толкова бързо, че описанията му едно с едно не съвпадат, колкото и свидетели да разпитват. И когато войниците се ядосват и хукват подир убиеца, той пречуква двама, а останалите оставя с пръст в уста.

— Тъкмо от твоите веселяци, а?

— Те имат стил, Чудак. А аз ценя стила. Това е един вид привнасяне на изкуство дори и в най-баналните, и в най-грозните неща, които трябва да се вършат. Да се хванем на бас. Ако човекът, осъществил този удар, е разполагал с още пет минути, вече да е надянал униформата на Нощната стража, само за да шашка хората. Не е важно делото, а начинът, по който е извършено.

Мярна се сянката на едновременния Гарван. Може би черупката беше на път да се пропука.

— Според теб тези типове просто се забавляват, плезят се на света и крещят: „Хвани ни, ако можеш“?

— Не. Ти не разбираш. Сигурно се крият някъде и в момента са много зле. Вероятно са гладни, мръсни, изплашени и убедени, че няма да се измъкнат живи. Но не се оставят това да ги сломи. Посягат с лапи

и дерат с нокти муцуните на вълците и вампирите, които се опитват да ги изядат. Разбра ли?

Съгласих се, най-вече защото не вдяхах, но ако си го признаех, цял ден щях да слушам поучения на тема „никога не се предавай, та дори и ако действаш по тъпи или погрешни съображения“.

Съгласието свърши работа. Той се премести и заспори с Мълчаливия и Глезанка. Чисто по работа, предполагам, защото не се разхвърчаха искри.

Аз се заприказвах с Боманц, който се опитваше да се справи с някакъв морален капан, свързан с клина. Задаваше въпроси, на които никой не можеше да отговори. Не бях убеден, че изобщо съществуват отговори. Този клин беше като капка черна боя, размиваща се в локва мътна вода. Тя вече бе отровила Веслоград. Ние ѝ бяхме устояли, защото знаехме за нея и можехме да я отхвърлим съзнателно. Но какво ли би станало, ако на нашата компания ѝ излезе късмета и се натъкнем на клина?

Страшно.

И какво, по дяволите, щяхме да го правим това проклето нещо, ако го докопахме? Никога не бях чувал никой от тези смешници да го спомене. Говореха само за това, че трябвало да попречат на другите да го гепят и да почнат да правят мръсотии.

Много ясно, че там, където го бяха оставили преди, то не беше на сигурно място.

Никакви идеи не ми хрумваха. Не и такива, които, току-виж, можеха да свършат работа. Нямаше място на света, където спокойно да го сложиш и никой да не може да го вземе оттам, освен, може би, ако го пуснеш в най-голямата океанска дълбина. А и това сигурно нямаше да е от полза.

Някоя проклета риба сигурно щеше да го глътне, още преди да е потънало десетина стъпки, после щеше да се хвърли на брега или пък да я хване някой проклет рибар със скрита магьосническа дарба и таен копнеж за световно господство.

Такава е природата на талисманите на злото.

Най-добрите ми хрумвания бяха да съберем банда магьосници, които биха могли да го запратят в пространството и да го забучат на някоя преминаваща комета, или пък да хванем една тайфа народ да

изкопае дупчица, отвеждаща към паралелен свят, да пъхнат в нея клина и да я запушат.

И двете бяха измамни и само натрисаха проблема другаде. На хората от бъдещето, когато кометата се завърне, или на онези от паралелния свят.

Прихващах по някой и друг знак, който си разменяха Гарвана, Глезанка и Мълчаливия, без да обръщам особено внимание, както не можеш да не чуваш откъслеци от разговора на съседите, макар и да не те интересува. Той се оплакваше с пръсти, че само сме висели и сме чакали нещо да стане, вместо да излезем и да го предизвикаме.

Да, беше започнал да се завръща към себе си и още как. Това представляваше старият Гарван. Ако имаш проблем, убиваш някого или поне го пребиваш до посиране.

Идеше ми да му кресна „Ей!“, когато го хванах, че предлага двамата с него да излезем като доброволци да огледаме пейзажа същата сутрин, когато се разразиха вълненията. Потиснах го. Защо да се издаваме на тия долу, когато Глезанка можеше да му каже да си наляга парцалите?

Предателска кучка.

Тя реши, че идеята била велика. Трябваше да помъкнем с нас и Боманц за всеки случай, ако вземе, че ни притрябва магьосник.

Мълчаливия се ухили чак до уши. Тоя никаквец вече си представяше как я омайва с приказки и ѝ се докарва всеки миг, докато ни няма.

Реших, че ако ще трябва да я карам като Бунтовник цял живот, ще се хвана вербовчик. Още няколко жени биха били от полза на движението. Както и неколцина войника, които не са смахнати.

С малко илюзорна помощ от Боманц слязохме долу и излязохме през парадния вход, все едно че точно там ни е мястото. Както каза Гарвана, ако не беше така, то, първо на първо, ние изобщо нямаше да сме там, нали?

Топки и стил. Такъв е моят приятел Гарвана.

Бяха откарали трупа заедно с другите, но съвсем лесно намерихме мястото. Цялото беше оплискано с кръв, а наоколо се тълпеше тайфа дечица, които си разказваха за случката.

Гарвана едва погледна петната. И на Боманц всичко това не му вършеше работата. Не беше тръгнал да търси мъртъвци.

Поехме по уличката, по която убиецът бе избягал. Изненадах се, че не са сложили войници на пост, макар че не можех да си представя за чий зор биха го сторили. Просто ми се струваше, че някой офицер би си помислил, че така ще е много шик. Ако случайно офицерите използват главите си за мислене.

Мястото, където бяха убити двамата войници, се оказа малко потрудно за намиране, защото беше много тъмно. От тая уличка те полазваха тръпки. Сякаш там не попадеше слънчев лъч. Като че мястото изобщо не ставаше за хора. Територия, вече завладяна от други същества, раздразнени от нашето нахлуване.

Ама че шантави мисли. Разтреперих се.

Може би сенките на убитите войници витаеха наоколо.

После Боманц сътвори огнено кълбо и го накара да плава над нас.

— Така е по-добре — рече той. — Преди малко беше твърде зловещо.

В края на краищата, и той ставаше за нещо.

— Да — рече Гарвана, и двамата се заловиха да тършуват. Нямахме кой знае какво за гледане. Отидох при един куп чакъл да седна и да ги изчакам. Тлъст плъх ме подмина и дори не ми кимна в знак на смущение пред по-висшия вид. Замерих го с парче тухла.

Той се спря и ме огледа през рамо с пламтящите си червени очи. Малък наглец. Грабнах ново парче тухла и този път го метнах със замах.

Плъхът ме нападна.

Бесен е! — помислих си и се опитах да се покатеря върху купчината, като междувременно сграбчих една счупена дъска, за да го тресна. Купчината рухна. Търкулнах се надолу, като ритях и псувах. Плъхът се юрна назад на зигзаг и повече не се видя. Имаше с какво да се фука пред приятелите си.

Гарвана много се кикоти на цялата случка.

— Приветствам те, о, Могъщи ловецо, Ужас за плъховия род!

— Млъкни. — Претърколих се и видях, че от купчината чакъл се подава около педя дрипаво зебло. Осени ме хитрост. Станах, изтупах се от праха и пак седнах. Те продължиха да душат наоколо. Аз изрових

нещото, реших, че е нечия торба, после се сетих, че тъкмо заради нея нашият разбойник се е спрял тук, когато е било нужно само да се шмугне през онази дупка и да остави войниците да му дишат праха.

— Какво намери там? — кресна Гарвана, когато я забеляза. Боманц не каза нищо, но кръглите му очички веднага светнаха.

Бързо притичаха при мен. Гарвана искаше да отворим торбата на място.

— Не му е тук мястото — разубеди го Боманц. — Оттук минават всякакви.

Гарвана се зачуди дали да не го скрием в сградата, през която се е измъкнал убиецът. Страхотна идея, само дето някой бе заковал отвътре дупката с дъски.

— Май ще е най-добре да я занесем в храма — рече той.

Войниците ни чакаха в края на уличката. Бяха дузина, готови да причиняват неприятности. Щяхме са се натресем право на тях, ако не си водехме с нас питомен магьосник да ги надуши.

Върнахме се назад, за да го обсъдим. Боманц предположи, че всички изходи от лабиринта от улички вече са завардени. Съвсем скоро щяха да започнат да ни преследват. Той можеше да ни измъкне веднага, ала това щеше да вдигне толкова шум и светкавици, че Изгнание направо да откачи.

— Тогава по покривите — предложи Гарвана, все едно това се разбираше от само себе си и беше много лесно.

— Страхотна идея. Само че аз съм стар. Скоро ще ударя петстотин години. И съм магьосник, а не маймуна.

— Чудак, дай му торбата. Той може да отърве собствения си задник и да се прибере при мама, а ние ще поиграем на гоненица с войниците.

— Какво рече? Ох, да бе, да. Ти си тоя със стила, ти си играй на гоненица с тях. — Но вдигнах торбата. Боманц я нарами. Беше твърде голяма за него.

— Не поемай глупави рискове. Тя иска ти да се върнеш — прошепна ми тихо той.

По гръбнака ми полазиха студени тръпки и пак се замислих що за побъркан човек съм аз, дето изобщо съм дошъл тук. Копаенето на

картофи никога не ми е изглеждало по-привлекателно.

Не зная дали Гарвана бе чул. Поне не се издаде. Потеглихме и намерихме откъде да се изкатерим на покривите, които представляваха една налудничава шир от стръмни кули, плоскости, комини, плочи, мед, керемиди, слама и летви. Сякаш двама строители никога не бяха използвали един и същ материал. Препъвахме се, олюлявахме се, изобщо — правехме, каквото можем, за да паднем и си строшим глава или крак, но нещо все ни пречеше.

Сигурно щях да съм си по-добре, ако си шмулех боба.

Отначало сякаш драпането по покривите като че доникъде нямаше да ни доведе. Колкото пъти надникнех да проверя чисто ли е, там все се мотаеха войници. Но тъкмо когато питах гарвана „Ти как обичаш гълъбите? Щото май ще си останем тук до края на живота си“, долу отекна мощно „ура“ тъкмо оттам, където бяхме оставили стария магьосник, и всичките войници хукнаха нататък.

— Онзи тъпак май е направил някоя фина магийка, като например да превърне някого в жабок — предположих.

— Трябва ли вечно да очакваш най-лошото, Чудак? — Гарвана си прекарваше много добре.

— Кой, аз ли? Да очаквам най-лошото? Опазили ме боговете! Никога през живота ми през ум не ми е минала лоша мисъл. Отде ти хрумна това?

— То е ясно. Скачай долу.

„Долу“ беше двуетажна пропаст със застлана с чакъл площадка за кацане на дъното.

— Ебаваш се.

— Напротив.

— Тогава ти скачай първи, та да тупна върху тебе.

— Ама ти май наистина си в настроение да противоречиш, а? Давай.

— Не, благодаря. Ще си потърся удобно място за слизане.

Може би попрекалих. Той ме изгледа гадно и рече:

— Добре. Прави каквото щеш. Но няма да вися и да те чакам да ме настигнеш. — Той се претърколи през ръба на покрива, увисна, отгласна се и скочи.

Знаех, че го направи само за да ме вбеси. И си получи заслуженото, задето се перчи толкова. Навехна си глезена. Когато

почна да псува и ругае по-нарядко, аз се намесих:

— Не мърдай оттук. След минутка се връщам.

Не стана за минутка, разбира се.

Минах напърно през два покрива и намерих удобно място за слизане на улицата, успоредно на онова, където оставих Гарвана. Придърпах си гащите нагоре и заобиколих зад ъгъла в най-близката пресечка — и се нахах право в цяла банда сивчовци.

Сержантът се разсмя.

— По дяволите! Тоя дотолкова няма търпение, че чак е тичал насам!

Май не реагирах твърде уместно. Стоях там и се пулех към пет секунди повече, отколкото трябваше. Когато краката ми най-сетне решиха, че трябва да се размърдат, вече беше твърде късно. Бях обкръжен от петима. Имаха палки и гадни усмивки. Не се шегувах. Сержантът ми рече:

— Застани в колоната, войнико.

Огледах към десетината ошашавени типа, повечето от които изглеждаха толкова изпаднали, че повече нямаше накъде.

— Що за глупости?

Онзи се изкиска.

— Току-що постъпи във войската. Втори батальон, втори полк, Силите за отбрана на Веслоград.

— Как пък не!

— Да спориш ли искаш?

Огледах приятелчетата му. Бяха готови. А останалите „наборници“ с нищо нямаше да ми помогнат.

— Не сега. Ще поговорим по-късно, на четири очи. — После изиграх възможно най-добре погледа на Гарвана „Ще си направя герданче от пръстите на краката ти“. Схвана.

Искаше да пробва със заплахи, но каза само:

— Нарещдай се в колоната. И без номера. И на нас това ни харесва толкова, колкото и на теб.

Ето как отново попаднах във войската.

LV

Гарвана почака, почака, а после, разтревожен, закуцука да търси Чудака. Не откри ни следа от него. Дали не е скочил от ръба на земята.

Можеше да прекара часове в безплодно търсене, което щеше да изложи и него на риск, или да се прибере и да накара Мълчаливия и Боманц да го издирят по лесния начин.

Болката в глезена разбуди старата травма в хълбока, затова кривеше и двата си крака и се движеше пъргаво като осемдесетгодишен старец, болен от артрит. Не беше време за геройства.

Нямаше проблеми с влизането в храма, отиването до кулата и изкачването на покрива. Освен собственото му тяло. Някой наблюдаваше отгоре. Мълчаливия го покриваше по пътя със завеса от нежна избирателна слепота.

Още преди да е влязъл, го настигна Боманц.

— Къде е Чудака? Какво стана?

— Не знам. Изчезна. Какво ще кажеш да полекуваш малко този глезен, докато ти разправям? — Той се облегна на една стена и изпъна крак, а после занарежда каквото имаше за разказване.

Боманц ръгна, мушна и засука. Гарвана трепна.

— Не мога да направя много — рече той. — Само да премахна болката. Мълчалив? Ти разбираш повече от церене.

Мълчаливия спря да превежда на Глезанка и без всякакво въодушевление се залови с глезена. Боманц се суетеше наоколо и мърмореше:

— Трябва да си избира нещо негово, което е притежавал достатъчно дълго. — Мрън-мрън, той претършува оскъдния багаж на Чудака и изрови дневника му. — Това май ще свърши работа. — Той се завря в един ъгъл и се захвана да мънка и да мърда уши.

Мълчаливия не помогна на Гарвановия глезен повече от Боманц. Болката изчезна, но пак отказваше да се справя, когато Гарвана

отпуснеше тежестта си върху него. В близките няколко дни нямаше да може да печели надбягвания.

Всички чакаха напрегнато Боманц да приключи. Никой не изказа всеобщия страх, че Чудака е заловен от войниците на Изгнание.

Най-сетне Боманц вдигна очи.

— Трябва ми картата на града.

Мълчаливия я взе от Глезанка. Боманц се въртя над нея около минута и накрая каза:

— Някъде в този район е.

— Това е откритото място, където ни спусна вятърния кит — обади се Гарвана.

— Точно така.

— Какво, по дяволите, търси там?

— Че откъде да знам? Сигурно е най-добре някой да отиде и да разбере. Ух, по дяволите! Много ми знае устата! — Глезанка го посочи, цъкна с език и намигна. Той бе избраният.

Гарвана затвори очи и се отпусна за няколко минути, остави напрежението и болката да се уталожат. После попита:

— Какво има в торбата?

Единият от братята Торква отвърна:

— Повече, пари, отколкото някога съм чувал някой да мъкне. В ъгъла е, ако искаш да я прегледаш.

— Не знам дали изпитвам чак пък такава амбиция. — Но се надигна. — Нищо ли няма, дето да ни върши работа?

— Да ти кажа, не помня някога намерени пари да не са ми свършили работа.

Това не звучеше особено обещаващо. Гарвана прерови торбата и се разочарова. Погледна Глезанка.

— Има ли нещо? — попита със знаци тя.

Той поклати глава, но ѝ отвърна с жестове:

— Зеблото наистина доказва, че убиецът, а поради това и убитият, са били свързани с кражбата на клина. Тези неща са от Могилните земи. Някои от тези монети не са в обръщение никъде другаде от векове. Но Боманц вече ти го каза.

Тя кимна.

— Нищо ли не е могъл да използва, за да разбере къде се намира този човек, както разбра за Чудака?

Тя поклати глава. Изправи се и започна да крачи насам-натам, като от време на време спираше, за да погледне навън. След малко улови погледа на Мълчаливия и му нареди със знаци:

— Промъкни се долу и подслушай Изгнание. Внимателно. Не искам той да ни изпревари много.

Боманц се върна чак след полунощ.

— Къде се губиш? — нацупи се Гарвана. — Притеснихме се, че и теб ще изгубим!

— Не е толкова лесно да се оправиш там. Навсякъде обикалят патрули и се опитват да предотвратят следващото изригване. Тази вечер битки избухват тук-там. Изгнание е впрегнал Воала и Паяжината да вършат черната работа — да залавят магьосници и всякакви, дошли тук, за да докопат клина. Кое то вълнува всички тази вечер. Трепетите за бъдещето са подсигурени от холерата, която вече е плъзнала навсякъде.

Всички го изгледаха сърдито.

— Ами Чудака? — тросна се Гарвана. — Говори по същество, старче.

Боманц се усмихна, но в усмивката му нямаше веселие.

— Върнал се е във войската.

— Какво?

Глезанка започна бързо да прави знаци на Гарвана.

— Тя е права — рече Гарвана. — Стига си се мотал, разказвай.

— Построили са лагер на онова открито място. Опасан с ограда. И хващат всички мъже между петнайсет и трийсет и пет години, които докопат. Зорлем ги натикват вътре — викат му Бригада на Силите за отбрана на Веслоград. Сигурно ги обучават по малко, за да ги пратят на смърт при атака, но според мен основната причина е, че Изгнание иска най-опасната част на населението да бъде прибрана на топло, та да не причинява повече неприятности на сивчовците.

— Как ще го измъкнем? — попита Глезанка.

— Не знам дали ще успеем. Може да му се наложи сам да се спасява. — Спря всички, преди да са успели да му скочат. — Опитах се. Отидох на портата и разказах на стражите една дълга сълзлива история — как били прибрали единствения ми внук, дето ме е хранил. Докато все още се държаха любезно, ми казаха, че оттам никой нямало

да излезе, пък и без това не помнели да са прибрали момче на име филодендрон Чудака. Според мен щяха да го запомнят.

— Практически той е дезертър, макар и единственият оцелял от Стражата. Сигурно не им е казал истинското си име.

— Усетих се още докато разговарях с тях, затова се отказах, преди съвсем да съм ги ядосал. Държаха се доста разумно, като се има предвид, че цял ден са им досаждали хора.

Всички погледнаха Глезанка. Тя обясни със знаци:

— Засега ще го оставим там. Така той е в по-голяма безопасност от нас тук. Ако възникне отчаяна нужда да се свържем с него, разполагаме със средствата. Сега си имаме други грижи. Предлагам да им обърнем внимание. Времето бяга. Както и хората.

LVI

Когато Смедс не дойде, Дъртия рибок отначало се разтревожи, а после се уплаши. Смедс се беше погрижил за проблема, който представляваше за тях живия Тули Стал, но какво щяха да правят с неприятностите около мъртвеца Тули Стал? Трупът беше у сивите. Ако го разпознаеха, колко ли време им трябваше, за да разберат с кого се е движил Тули?

Недостатъчно. Смедс бе спечелил малко време, но песъчинките в пясъчния часовник падаха ли падаха. Продължаваха да падат и трупове.

Това й беше бедата на цялата тази работа. Те постоянно отбиваха неизбежното, но винаги след това полето се стесняваше. А цената да го държат настрана стремително нарастваше, цената на провала пък ставаше все по-ужасна, а отплатата никога не бе изглеждала по-привлекателна.

Не чувстваше никакви угризения заради Тули Стал. Тули си го просеше. Цяло чудо беше, че оживя досега. Но Тими Локан много го притесняваше. От четиримата Тими най-малко заслужаваше такъв противен край.

Тъкмо бе готов да зареже Смедс и да се скрие отново сред развалините, когато чу как сивите подбират всички граждани на годна за войската възраст, които сварят.

Интуицията му подсказа какво се е случило. Сега Смедс беше войник.

Което изглеждаше може би най-безопасното място, на което можеше да попадне. Ако бе проявил достатъчно разум да им каже фалшиво име.

Умно си беше момчето.

Дъртия рибок се упъти към руините, за да се скрие далеч от очите на ловците, и по пътя го осени вдъхновение. Защо самият той не се скрие така, че да е пред очите на всички? Биха се запънали малко заради възрастта му, но щяха да го вземат. И това би било страхотно

препятствие пред задаващите се лишения на обсадата. Войниците, та дори и доброволците, ги хранеха по-добре от хората, криещи се по рухнали мазета. А магьосниците, които управляваха Веслоград, щяха да защитават от холерата своите войници по-прилежно, отколкото народонаселението.

Той се запъти към лагера, построен от сивите на възвишението.

Мина точно както очакваше. Взеха го, след като се поопънаха малко, и го провериха набързо за признаци на холера. Представи им се като Форто Рейбас, което бе майтап и със самия него, и със сивите. Това му беше кръщелното име, но от две поколения насам никой не го бе наричал така.

LVII

Въпреки че черните конници постоянно вкарваха Хромия в яростен гняв с техните номера, капани и протакане, те почти не използваха магия. Той не разбираше каква игра играят и това го тревожеше, макар да не го признаваше дори пред себе си. Беше уверен, че грубата сила ще го крепи, вярваше, че вече няма друг на света, който би могъл да се мери с него по сила.

Те го знаеха. Тъкмо това го тревожеше. Те нямаха шанс срещу него, ала го тормозеха и подвеждаха по начин, който предполагаше, че те са напълно уверени в резултатността на своите действия. Което означаваше, че някъде напред го очаква огромен, ужасен капан.

Магия използваха толкова рядко, че той престана да внимава за нея. Собственият му стил се изчерпваше с размазващите удари с чук. Тънкият подход бе последното нещо, което би очаквал от всекиго.

Чак когато отново се натъкна на същото разкривено дърво за четвърти път, му просветна, че го е виждал и преди и неуморният му напредък всъщност представляваше въртене в кръг с диаметър около петдесет мили — и стотици мили той е гонел опашката си.

Поредното проклето забавяне!

Той овладя гнева си и се отклони от утъпканата диря, която нямаше край. После спря, за да огледа себе си и околностите.

Намираше се леко на север от Кулата. Усещаше я там и тя някак си го подиграваше, предизвикваше го, почти го призоваваше отново да дойде и да зарита отбраната ѝ. Това си беше същинско оскърбление.

Май нищо не би допаднало повече на враговете му толкова, колкото да го накарат да си губи времето, като удря глава в стената на тази непревземаема крепост. Затова обърна гръб на изкушението. Щеше да се разправя с Кулата, след като завладее сребърния клин и го превърне в талисмана, който даваше господство над света.

Потегли на север, към Веслоград.

Стъпваше пъргаво и докато тичаше, се кискаше. Скоро, съвсем скоро, светът щеше да изплати дълговете си.

LVIII

Псето Жабоубиец все повече наближаваше Кулата, не проумявайки защо изкушава съдбата. Усещаше как Хромия обикаля в кръг на север от него и му беше забавно. Тези нови господари на империята не изглеждаха толкова страшни, колкото старите, но пък бяха умни. Може би по-умни от всички стари, освен самата Господарка и сестра ѝ. Беше доволно, че властта е преминала в кадърни ръце.

Веднъж чу един мъдрец да казва нещо за трите етапа на империята, трите поколения. Първо идвали завоевателите — на война никой не можел да ги спре. После — управниците, които изграждали от всичко едно отявлено непоклатимо, безсмъртно здание. А накрая пристигали прахосниците, които не знаели що е отговорност и пропилявали наследената от тях столица за своите прищевки и пороци. И били побеждавани от други завоеватели.

Империята изживяваше преход от епохата на завоевателя към тази на управника. От старите оцелял един-единствен — Хромия. Наследниците на империята се бяха заели да го изтласкат от сцената на историята. Завоевателите изглеждаха твърде груби и непредсказуеми, за да ги търпиш, ако искаш една добре уредена империя.

Щеше да е добре да се замисли за своето място в това нехаотично бъдеще.

То изприпка на безопасно разстояние — според собствената му преценка — от портата на Кулата, приседна и зачака.

Почти веднага излезе някой. Някой, чиято представа за бъдещето оставяше място и за безвременния дърен ужас като Псето Жабоубиец.

Те се съюзиха.

LIX

Смедс избута одеялото, претърколи се и изстена. Имаше нови синини върху старите и всичките мускули и стави го боляха. А и спането на земята никак не подобри състоянието му.

За трети път се събуждаше в тази палатка, в която спеше заедно с още четирийсет души. И никак не очакваше с нетърпение поредния ден, прекаран във войската.

— Добре ли си, Кен? — попита го един от съседите по палатка. Беше се представил като Кентон Анитя.

— Схванал съм се и ме боли. Сигурно ще успея да се поразкърша и да ми мине, преди да се стъмни.

— Защо продължаваш да се бориш с тях? Не можеш да победиш. Някой надникна навън.

— Хей, валял е сняг! Натрупало е към два пръста.

Дюдюкане и жлъчни забележки по повод споходилия ги късмет.

— От съвсем малък хората ме подритват — рече Смедс. — Само че вече няма да го търпя. Ще отвъръцам на ритниците с ритници и ще продължа да ритам, докато не решат, че ще им е по-лесно да ме оставят на мира. — Вече четири пъти се сби със сивите, които обучаваха техния взвод.

Друг съсед се обади:

— Дразниш ги, но тактиката ти не е от най-великите. Трябва да си понапрегнеш и мозъка.

Това беше Сай Зеления. Вече почти се бе утвърдил за лидер на палатката. Всички смятаха, че Зеления не е истинското му име. Някак си не му отиваше. Всички смятаха, че и преди е бил в армията — справяше се с всички военни глупости, все едно е роден за тях, и винаги ти обясняваше как да си улесниш задачата, ако те интересува. Момчетата го харесваха и най-често се вслушваха в съветите му.

Смедс не бързаше с преценките. Струваше му се, че този човек се чувства твърде като у дома си. Можеше да е шпионин. Или пък дезертър, избран от сивчовците. Смедс си знаеше, че поне тук, във

Веслоград, дезертър, прекарал дълго време във войската, най-вероятно бе служил в Стражата в Могилните земи.

— Приемам предложения, Сай. Но няма да се огъна.

— Погледни какво става, Кен. Първоначално се захванаха с теб, за да ни покажат какво може да ни се случи, ако не слушаме. Ти толкова лесно се поддаваш на провокация, че те не те оставят намира.

— Пак и пак. Днес сигурно също. Но въпреки това няма да се огъна.

— Успокой се. Ти си прав. Всичко това прехвърли разумната мярка. Но всеки път, когато видиш червено, ти нападаш капрал Роял.

— Само защото не мога да докопам сержанта.

— Но сержантът и капралът са що-годе прилични хора, които просто се опитват да си вършат работата, макар и да им се струва безсмислена и безнадеждна. Истинският ти проблем е Кеди. Кеди изчаква, докато те са на косъм да те овладеят, а после скача и те пребива с ритници.

Неколцина от мъжете се съгласиха.

— Кеди върти останалите — обади се един.

— И освен ако не те убие, нищо не го застрашава — додаде Зеления.

На Смедс никак не му се говореше за това. Но за Кеди вероятно бяха прави.

— Е, и?

— Ако трябва да захапваш някого, заяждай се с Кеди. Той е коренът на злото. Точно той иска да ти причини вреда. Накарай го да си плати. И се опитай да обуздаеш нрава си. Ако трябва да избухваш, добре — но когато си прав, не просто защото не ти харесва как се развиват нещата. Никой от нас не ще да е тук. Но ако запазим разсъдъка си, може би всичките ще успеем да се измъкнем.

На Смедс му идеше да избухне на мига, но се сдържа, главно защото беше против здравия разум и щеше да му струва досега спечеленото уважение.

Много се тревожеше за Смедс Стал. Смедс Стал придобиваше навика да се увлича. Наистина трябваше да се владее повече. Иначе щеше да свърши като Тули.

Зачуди се дали това не е влиянието на клина.

Решението му да се държи както трябва получи леко насърчение по време на сутрешната проверка.

Съдбата му се усмихваше лъчезарно. В палатката отляво станаха по-рано и той чу капралът там да рече:

— Локан, Тими!

Затова бе подготвен, когато капрал Роял се опита да пробута същия номер. Когато той се провикна „Стал, Смедс“, истинският Смедс само се огледа тъпо като всички останали и не понечи да отговори.

Напредваха. Вече знаеха имената.

Един час по-късно преживя нов удар. Газеха в калта по време на строева. Неговият взвод се размина насрещно с друг и там, в най-крайната редица, се кипреше Дъртия рибок.

Дъртия рибок му намигна и припна, за да влезе в крачка.

LX

Наблюдението над Изгнание стана постоянна задача на Мълчаливия. И вече май започваше да се отплаща. Когато се промъкна вътре, той бе развълнуван.

Започна да прави знаци:

— Издириха имената на трима мъже, в чиято компания убитият се е движил редовно. Тими Локан, Смедс Стал и Дъртия рибок.

— Рибок ли? — попита Гарвана на глас.

— Да — заръкомаха Мълчаливия. — Описанието бе неясно, но би могъл да е човекът, който те преби.

— Дъртия рибок?

Мълчаливия се подсмихна лукаво, но продължи:

— Били са проследени до един хан, известен като „Череп с кръстосани кости“, който сега е изоставен и там живеят незаконно настанили се хора. Но един капрал от Нощната стража бил разквартируван там до нощта на бунтовете. Търсят го. Смятат, че той може да ги разпознае. Според Изгнание са много близо до успеха. Той вдига на крак всичките си ресурси. Освен това утре очакват да пристигне Хромия.

Глезанка се развълнува. Изглеждаше така, сякаш се бе натъкнала на неочакван отговор. Тя плесна с ръце, за да привлече вниманието им.

— Ти ще им попречиш да отведат този войник при Изгнание. Аз го искам. Заведете го при конюшната на Ламбър Гартсен.

Беше работила упорито със съюзниците си от Равнината, за да провери какво е останало от каузата на Бунта. А именно Гартсен.

— Също така установете самоличността на собственика на „Череп с кръстосани кости“ и ми го доведете. Както и всички останали, пребивавали продължително в хана през този период. Внимавайте. Не са се напъвали да ни заловят, но знаят, че сме тук и ще са нащрек да им изпадне възможност. Предрешете се като телохранители на Изгнание. Да вървим.

Опитаха се да оспорват, но да противоречиш на Глезанка беше все едно да се надлъгваш с вятъра. Не им оставаше друг избор, освен да тръгнат с нея, за да я пазят.

Напуснаха храма един по един, незабелязани в навалищата. Глезанка ги събра две преки по-нагоре, изслуша докладите на изпратените от нея създания на Равнината и заговори със знаци:

— Телохранителите на Изгнание са разквартирувани в Съкровищницата. Сега там са дванайсетте, които не са дежурни. Мълчалив, ти и Боманц ще ги обезвредите.

Няма „ако можете“, няма „опитайте“. Има само „направете го“.

Мъжете се стреснаха. Не бяха готови да застанат срещу град, който се намираще в имперски ръце.

Но този път не спориха.

Мълчаливия знаеше едно заклинание за приспиване, но то се основаваше на думи. С показно отвращение той го подаде на Боманц. Магьосниците се отдалечиха. Глезанка им даде пет минути.

Мълчаливия ги чакаше пред вратата на пристройката.

— Спят — посочи той.

— Искам да потънат толкова дълбоко, че да не се събудят няколко дни — отвърна му Глезанка. — А после ги скрийте някъде, където не могат да ги намерят.

Мълчаливия се намръщи, но кимна утвърдително.

Не след дълго, след като се предрешиха във вид, приемлив за улиците на Веслоград, Боманц рече:

— Трябва да пипаме внимателно. Колкото по-дълго не се усетят, толкова по-дълго ние можем да се възползваме от костюмите им.

Гарвана изсумтя. Мълчаливия кимна. Единият от братята Торква попита:

— Какви са тия брошки, инкрустирани с гранат? Знаци за вярност?

Мълчаливия огледа една от тях, бързо я остави и заръкомаха към Боманц.

— Да, знаци за вярност, но и средство, чрез което Изгнание следи хората си. По-добре да направим нещо с тях. Например да накараме онзи малоумен мишелов да ги замъкне някъде далеч сред полята.

Глезанка започна нетърпеливо да прави знаци.

— Добре де, добре — измрънка Боманц. — Бързам, колкото мога.

Измина още половин час, преди те да излязат от Съкровищницата. Глезанка, Гарвана и Боманц яздеха, предрешени като черни конници. Останалите — като пехота. Където и да се появяха, хората им сторваха път.

След като обиколиха центъра на града, Глезанка и раненият от братята Торква се отцепиха и се отправиха към конюшната на Гартсен. Там ги чакаше говорещ камък. Глезанка искаше да се свърже със Старото Бащинско дърво. Останалите отидоха да видят с какво могат да попречат на имперските войници да заловят някой, който би могъл да разпознае хората, откраднали сребърния клин.

LXI

След като прецених, че вероятно във войската съм в по-голяма безопасност, отколкото ако се мотаех покрай Глезанка, аз кротнах и се постарах да се почувствам като у дома си. Да си караш в стария коловоз донякъде е удобно. Не ти се налага нито да мислиш, нито да се тревожиш.

Но май твърде много време бях прекарал на свобода, бързо ми втръсна. Първия път, когато ми се прииска да изляза да пийна една бира и не можах, разбрах, че ще изляза оттук и повече няма да се върна.

Тази идея получи насърчение, когато сержантът проведе първото ни упражнение с оръжие. Стояхме в калта и вятърът ни гложгаше. Половината войници не бяха подходящо облечени. Но не това ме ядоса, а онова, което ни каза сержантът.

— Слушайте ме, войници. Току-що ме уведомиха, че утре ще ни сполетят неприятности. Каквото научите днес, това ще е. Ако искате поне малък шанс да се измъкнете живи, слушайте внимателно! Единственото оръжие, което можем да ви дадем, е пиката. Затова само с нея ще работим. — Той посочи войниците, гушналия по наръч пики. Остриетата им бяха скрити в дървени калъфи, та никой да не бъде намущкан или порязан. — Тези двамата, новите, са спецове по пиките. Нощната стража ни ги зае. Ще ви покажат упражненията. Ако не изпълнявате, каквото ви кажат, ще ви наричат задниците, също и когато не чувате моите заповеди. — Той махна на един от стражниците.

Те всичките според мен се обучават на едно място.

Стражът махна калъфа от острието на пиката.

— Това е пика. — Явно възнамеряваше да ни заслепи с просвета. Но аз много съм си играл с тези играчки. Другите — не. Може би на някои от тях трябваше да се обяснява. Преди да се научиш да ходиш, пълзиш, а преди да можеш да тичаш — ходиш. Ако не броим най-малкия ми брат Репичка. Доколкото си спомням, той веднага хукна да бяга и се плъосна на земята.

— Това острие е толкова остро, че можете да се бръснете с него. Върхът му пронизва дори броня, ако напрегнете мускули. Пиката е многолико оръжие. С него можете да наръгвате, да прободате, да разрязвате, да посичате. Става също и за крепене на палатката ви или пък за въдичарски прът. Но едно нещо никога не бива да правите с нея — и то е да я хвърляте. Това не ви е копие. Метнете ли я, повече никога няма да серете. Вие сте месо за първия, който иска да ви убие.

Така значи. Първо правило.

И така нататък, докато не ни замръзнаха задниците.

Стигна до онази част за двубоите и започна да показва основните движения. Нощната стража призова седем души, които да отбиват атаките на инструкторите. Гордеех се. Войниците ме бяха послушали. Никой не пожела доброволно.

Нощната стража подбра седмина и започна да ги обучава на хватките. Сержантът взе четири двойки, приятелчето му — три.

Тъкмо както очаквах, когато набраха скорост, един войник на име Кеди се възползва „случайно“ да нарани партньора си.

Стражът прекъсна дуелите.

— Още седем. Хайде.

На тази луда глава, някой си Кен, много му се щеше да излезе срещу Кеди и да му смели тиквата. Казах на двама-трима:

— Дръжте го. Успокойте го. И не го оставяйте да се дуелира с Кеди.

Отидох и взех пиката от човека, повален от Кеди. Носът му кървеше.

Макар Кеди да изглеждаше тромав, реших, че мога да заобиколя и да се врежа в него „без да искам“ — това би го направило достатъчно бавен за останалите неколцина, които щяха да се изправят насреща му. Бях позабравил техниката, но навремето добреех доста със стандартна пехотна пика. Може би най-доброто ми оръжие.

Тялото щеше да ме предаде. Заех позиция, без да мисля. Кеди като че се озадачи. Сигурно беше гадняр, защото всичко го учудваше.

Стражът дойде и започна да наглася ръцете, краката и задника ми в позиции, които той считаше за по-приемливи. Когато нагласи стойките на всички, започна да ни обучава на движенията. Беше трудно да стоиш нелепо, когато те се ускориша. Мускулите и костите си спомняха и искаха да правят всичко както трябва.

Кеди реши да си счупи носа. Когато замахна към него, аз се дръпнах от пътя и „случайно“ го сригах в пищяла. Той изохка. Някой подвижна „Йеее!“ от редиците. Друг се разсмя.

Това довърши Кеди и той се спусна към мен.

Запрепъвах се и се опитвах да се правя на уплашено дете, което се стреми да се защитава. Ако играехме за пари, можех да го убивам отново и отново.

После той ми се откри така, че и сляп не можеше да не уцели. Откъснах лявото му ухо, спънах го и го бутнах по очи в калта. Отстъпих, като се мъчех да изглеждам стреснат и неспособен да повярвам в стореното от мен.

— Стига! — тросна се сержантът. — Дай ми пиката и се връщай в редицата, Зелен. Кеди! Върви да се почистиш и да ти оправят ухото.

Предадох пиката и продължих. Всички здравата се мъчеха да не се ухият.

— Зелен! — беше сержантът на Нощната стража. — Ела тук.

Върнах се и заставах в стойка „мирно“. Той ме погледна втренчено в очите. После докосна разреза на бузата ми. Отстъпи, взе пика от един от сивите, махна предпазителя, метна го встрани.

— Дайте му пика.

Настъпи тишина. Всеки се чудеше какво става, по дяволите, освен моя сержант. Аз си мислех, че знам. Мостът на Кралицата. Но не се връзваше никак. Това се бе случило много отдавна. Моят сержант се опита да спори. Стражникът само изръмжа:

— Дайте му пика!

Докарах си най-добрия Гарваноподобен вид и се опитах да не треперя твърде силно, докато изнижа предпазителя от пиката, която някой ми даде. Не го отхвърлих. Копелето беше сериозно. Нямаше да си играя игрички, нито да се поддавам на номера.

Той изпълни няколко сложни движения, за да се поотпусне.

Устата ми беше ужасно пресъхнала.

Когато ме нападна, преместих пиката в лявата ръка, с която момчетата вечно срещат трудности в първите няколко минути. Предпазителя държах с десница.

Той ме изпробва със замах към очите. Отбих го леко, като си служех с пиката само с лявата ръка, а дясната изстрелях напред и сблъсках кокалчетата ѝ с телохраниеля. Макар и да беше студено,

това трябваше адски да боли. В секундата, в която болката го разсея, аз описах широк бръснещ замах с оръжието към гърлото му, все така с една ръка. Той се метна назад, за да го избегне. Сграбчих пиката с десница и застанах в тромава, несигурна позиция, насочил напред тъпия край на острието. Метнах се право напред заедно с пиката, намушках го под ребрата и му изкарах въздуха.

Оставах ми само две-три лесни движения, за да го разоръжа и да го поваля по гръб в калта, опрял върха на острието в гърлото му. Цялата работа не отне повече от десетина-дванайсет секунди.

— Не си прав — казах му. — Не съм бил там. Но ако ти си бил, щеше да запомниш, че Нощните стражи са само втори след най-добрите в двубоя.

Вдигнах пиката, отстъпих назад, сложих предпазителя, подадох оръжието на капрал Роял и се върнах на мястото си в строя. Докато се връщах, много се молих. Никой не ме поглеждаше в очите. Бяха се посрали от страх.

Стражникът не бързаше да стане. По-блед човек от него, без да му тече кръв, не бях виждал — а той много добре знаеше, че можеше и да му потече. Прогони с жест желаещите да му помогнат. Прибра си пиката и предпазителя и се зае старателно да си чисти оръжията, докато четирийсет и седем души очакваха нещо да се случи.

Той се огледа и каза:

— Всеки ден научаваш по нещо. Ако си умен. Да излязат следващите шестима.

Всички въздъхнаха. Включително и аз. Засега лайняната буря се отлагаше.

Забелязах, че кибритлията Кен гледа бузата ми, сякаш дотогава не беше забелязал белега. Може би на студа си личеше повече.

LXII

С малко магия и известен късмет Боманц научи, че войниците, които Изгнание бе изпратил да търсят безценния капрал, са отишли в щаба на Нощната стража и са им казали да го доведат.

— Нищо не може да се мери с това да накараш някой друг да ти върши работата — рече Гарвана.

— На мен идеята ми се струва чудесна — съгласи се Боманц. — Защо не си намерим някое местенце и не ги изчакаме да ни го доведат?

Да го направим беше толкова лесно, колкото и да го кажем. Имаше един-единствен приличен пряк път от щаба на Нощната стража към сърцето на Веслоград.

— Най-сетне идва — рече Боманц. — Мълчалив, пускай оная мъгла. Но не я прави толкова гъста, че ще подушат бедата.

Мълчаливия доста се отдалечи и просто си застана там. Минувачите го поглеждаха и го заобикаляха колкото се може подалече. Скоро замириса по-силно от обикновено на пушек от дърва и въздухът се замъгли.

— Това са те — посочи Боманц приближаващата стегната групичка.

Когато тайфата наближи, мъглата внезапно се сгъсти. Боманц удари по редицата от четирима придружители, просна ги на земята и привика любимия си мишелов да ги отърве от значките за вяност.

Четиримата придружаваха мъж и жена. Мълчаливия погледна жената и заръкомаха толкова бързо, че само Гарвана можеше да го разбере.

— Генерал Лудата факла — каза той. — Трябва да вземем и нея. Дар от боговете не се отказва.

Въпреки облеклото си, те влязоха в конюшната на Карстен, без да привлекат внимание. Понякога беше удобно да си водиш магьосник. Гарвана попита мъжа, който ги посрещна — Гартсен:

— Къде е тя?

— В плевника.

Гарвана заобиколи един малък менхир, покатери се и започна да прави знаци с една ръка.

Нито капрала, нито Лудата факла бяха проговорили досега. Нямаха реална представа за положението си. Докато Глезанка не дойде да ги нагледа. Лудата факла я позна.

— Ох, мамка му. Вярно било — изруга генералът.

— Кажете на Глезанка, че сме готови да хванем и останалите — рече Боманц.

Ръцете на Мълчаливия пърхаха. Той не обърна внимание на стария магьосник.

— Говори ли с дървото? — попита я той.

Тя му отвърна:

— Да. Тревожи се. Предлага да изведем Чудака от онзи лагер. Нещо се е случило там и нашият човек също е замесен — това е чуло то от своите създания. Тези двамата ще ги оковем и ще ги оставим при Гартсен.

Мълчаливия започна да спори. Тя облече дрехите на един от стражите на Изгнание. Понякога Бялата Роза използваше недостатъка си като ценно предимство. Като например, когато не ѝ се спореше.

Мълчаливия и Гарвана бяха бесни. И двамата не повярваха, че дървото изобщо е споменало Чудака.

LXIII

Смедс се намеси в спора:

— Не съм гладен, нито пък болен, а това все е нещо, макар че през цялото време съм скапан от умора и всичко ме боли. — Бяха имали тежък ден.

— Да. Бас ловя, че навън сега е ад — обади се някой.

Друг додаде:

— Аз обаче се чудя... да предположим, че бием Хромия? После какво — хайде пак в конските фъшкии, докато не намерят тяхната сребърна пущина?

Групата млъкна. За първи път някой споменаваше бъдещето. На никого не му се мислеше за това.

Смедс погледна Зеления. Макар, че палатката бе претъпкана, около Зеления имаше празно пространство. Никой не разбра какво се случи днес следобед, но знаеха, че лошо им се пише, и никой не искаше да е близо до Зеления, когато дойде то.

— Хромия пристига, лайната ще се разхвърчат и тогава ще са твърде заети, че да ме наблюдават — рече някой. — Това е шансът да се измъкна, та дори да ми се наложи да пречукам Кеди или някой друг.

Сержантът надникна в палатката.

— Излез и се строй!

А сега какво? Пак ли подготовка? Не им ли стигна за днес? По дяволите! Беше толкова скапан, че дори не можеше да се ядоса.

Поне не ги посочваха специално. От всяка палатка се изсипваха хора. Веднага щом се строиха, сержантът ги поведе и ги накара да застанат с гръб към оградата. Сивите се разтичаха наоколо с фенери и факли.

Смедс мярна Рибока в задната редица на втори взвод от лявата му страна. Старецът си беше потъмнил с нещо косата.

Сержантът им извика „Мирно!“.

Трима черни конници се зададоха откъм портата. До всеки от тях вървеше мъж в черно. Напредваха бавно и оглеждаха всеки взвод.

Преглед. Хората на Изгнание, дошли да разпуснат дрипавата войска...

Стомахът на Смедс се сви. Май по-скоро търсеха някого.

Но те подминаха взвода на Рибока, без да се спрат. Може би в края на краищата щеше да им се размине.

Черните конници отминаха и следващия взвод и тръгнаха покрай подразделението на Смедс...

Водачът им спря и посочи с ръка. Пръстите му танцуваха. Пехотинецът до конника си запробива път между мъжете.

Черният войник хвана Зеления.

Смедс въздъхна. Зеления! Разбира се! Лайното трябваше да се развони, нали?

Толкова бе потресен вътрешно, че не забеляза, че ръката посочи пак. Не забеляза и двамата пехотинци, които вървяха към него, чак докато дойдоха.

Кръвта му се вледени.

Те го хванаха и го повлякоха покрай редиците.

Конниците поеха към портата. Смедс се влачеше подир Зеления — от дясната му страна яздеше конник, а от лявата вървеше пехотинец. След първия съкрушителен удар той започна да се овладява. Вече се бе измъквал един-два пъти от затруднени положения. Трябваше само да не губи спокойствие и бдителност и да действа бързо, когато дойде моментът.

Минута след като навлязоха сред сгради, скрити от наблюдателите в лагера, Зеления избухна в смях.

— Хора, вие имате повече топки, отколкото мозък!

После оципа по бедрото един от конниците.

— Благодарско.

— Не благодари на мен. Според мен тъкмо там ти беше мястото. Идеята беше на Глезанка.

— Така ли? — Зеления пак се разсмя. — Ще го запомня, когато дойде твоят ред в бъчвата. А защо мъкнете моето приятелче Кен?

— Тя казва, че той е един от крадците на клина.

Зеления го погледна:

— Без майтап?

Смедс стисна здраво ръце. Нямаше смисъл да се паникьосва — паниката нямаше да го измъкне.

LXIV

Рибока разбра какво става в мига, в който видя как войниците на Изгнание изваждат Смедс от строя. Не мислеше — просто реагира. Всички напрегнато наблюдаваха действията на черните конници.

Той отстъпи малко назад, обърна се и се изкатери на ниската ограда. Неколцина от съседите му по редица го забелязаха, но не се развикаха. И още по-добре — на никой не му хрумна бляскавата идея да му направи компания.

Той скочи на земята и побягна, като ругаеше под носа си своето тяло, задето е остаряло толкова, че надхвърляше всякакви разумни (според него) граници. От ежедневните тренировки всичко го болеше, целият се беше схванал и се съмняваше, че някога ще се отпусне.

Но, по дяволите, нямаше да се предаде — нито на имперските вампири, нито на слабата си плът.

Той стигна неразчистените развалини срещу портата на оградата минути преди конниците да излязат. Клечеше в мрака и докато чакаше, прецени положението.

Имаше два ножа. Тъй като бе дошъл като доброволец, сивите не го бяха претърсили и разоръжили, както правеха с наборниците. Но два ножа надали щяха да му свършат много работа срещу тази банда.

Отговорът беше в майсторлъка. Както при лова, залагането на капани и оцеляването във Великата гора. Майсторлък, безшумно действие и изненада.

Имаше и възможности, които той отхвърли, като например да заколи Смедс така, както той поряза Тули. Смедс не го заслужаваше. А и сега това надали щеше да е от полза, защото те вече знаеха кого търсят. И още, Смедс оставаше единственият, който знаеше къде е скрит проклетият клин.

Наблюдаваше как силуетите на черните конници изплуваха. Още преди да напуснат разчистеното място, той бе убеден, че тук се играе някаква игра. Те не се насочиха към квартирата на Изгнание в храма на

богинята в центъра на града. Освен ако не смятаха да заобиколят по дългия път.

Ами сега?

Тъй като бе очаквал те да се втурнат право към Изгнание, той ги причакваше на прекия път. Налагаше се да побърза, ако не искаше да ги изгуби от поглед.

Понесе се между руините като мръсен призрак, по-безшумно и от привидение. Много го биваше да се промъква. Притесняваше се единствено, и то не на шега, плячката му да не го надуши. Дни наред преди да се запише доброволец той беше твърде зает, че да се изкъпе, а за дните, прекарани зад оградата, кирта тъкмо имаше време да узрее.

Във Великата гора, за да оцелее, когато непрекъснато го дебнат диваци, човек не обръщаше внимание как мирише.

Настигна ги бързо и ги следеше от двайсетина крачки разстояние, когато двама от тях започнаха да се поздравяват помежду си.

Отекна ключовата дума: Глезанка.

Сякаш гръм го удари.

Не че беше очаквал бандата на Бялата роза да се уплаши от неговите заплахи, но не мислеше, че ще дръзнат да откраднат униформи от войниците на Изгнание, да влязат във военния лагер и да отмъкнат техния човек.

Това променяше някои неща. Времето вече не беше толкова критично. Което означаваше, че шансовете далеч не изглеждаха толкова лоши. Надали бяха останали мнозина от тях след чистките, започнали миналата седмица. Може би след като слезеха от конете, ще смогне да ги избие един по един. Голямата му тревога беше доколко агресивен натиск ще упражнят върху Смедс.

Последва ги толкова отблизо, че сякаш им бе допълнителна сянка, и то така предпазливо, че никой от тях не изпита онова чувство, че те наблюдават, от което ти настръхва вратът. И, чудо на чудесата, те го отведоха на познато за него място.

Само няколко пъти бе посещавал конюшната на Гартсен по време на флирта му с каузата на Бунта. Но да познаваш поне донякъде разположението беше по-добре, отколкото да вървиш слепешката.

Малко преди Бунтовниците да стигнат скривалището си, той се поуплаши.

Някаква голяма птица изскочи изневиделица и кацна на рамото на един от конниците. Ездачът започна да я удря и да ругае. Птицата се разкиска и заразправя, че Изгнание бил в паника, защото някои от телохранителите му ги нямало.

Рибока си спомни, че Бялата роза наричаше Равнината на страха свой дом и говорещите същества сигурно бяха плъзнали и тук.

Късметът все още не го беше изоставил. Трябваше да смята появата на птицата за добра поличба.

Но не и човека, на чието рамо тя избра да кацне. Той искаше тя да се махне, но птицата пък не желаше.

— Оттук нататък ще се возя — заяви тя. — В тая тъмница и курешка не мога да видя.

Рибока си спомни менажерията, която те мъкнеха в деня, когато ги бе видял пред „Череп с кръстосани кости“. И това трябваше да има наум.

След като влязоха в двора на конюшната, Рибока обиколи веднъж мястото, много предпазливо. Не забеляза никакви стражи, но това не означаваше, че такива няма и не са се скрили вътре от студа.

Бързо захладяваше. И ако онзи тъмен облак беше какъвто той мислеше, още преди зазоряване щеше да завали сняг. Снежната покривка щеше да му създаде много ядове, докато се мъчи да се придвижва незабелязано.

Той се разтвори в сенките и тръгна да търси тайния вход, през който навремето можеше да се пропълзи вътре, на гърба на навеса, чиято задна стена бе оградата.

Все още си беше там — след всичките тези години, и май никой не бе минавал през него от старите времена насам. Отвори го много внимателно. Изобщо не вдигна толкова шум, колкото се боеше, но от него наистина по гръбнака му полазиха студени тръпки. Вмъкна се вътре плавно като дебнеща змия.

Нещо, голямо колкото котка, което обаче не беше котка, се стресна и се събуди. Той реагира пръв и ръката му го стисна за гърлото.

Имаше и друго същество, подобно на мишка или катерица, което той стъпка, докато се прокрадваше към главната конюшня, където прикована отвън стълба водеше към плевнята горе. Той се изкачи по стълбата като течна сянка.

Вратите на плевника бяха залостени само с едно резе отвътре. Той пъкна ножа си между тях, вдигна го и се промъкна, а после отново пусна резето.

Отдолу идваше слаба светлина. Чуваха се и гласове.

На няма и десетина крачки от него имаше мъж и жена — вързани и със запушени усти. Жената гледаше в неговата посока, но не виждаше него. Приблужи се...

Богове! Тия хора наистина нямаха срам! Това бе самата генерал Лудата факла. И онзи капрал от „Череп с кръстосани кости“. Всичко си дойде на мястото. Имперските власти и тези хора знаеха имената, но не познаваха лицата. Този капрал сигурно беше най-добрият наличен свидетел.

Долу някой започна да крещи на Смедс. Смедс не отговори. Друг им каза да не викат, че съседите щели да си помислят, че тук има болни от холера.

Рибока се приближи още повече.

— Капрал! — прошепна той, скрит зад една бала сено. Войникът подскочи, после изсумтя. Лудата факла се огледа откъде идва шепотът. С нейния късмет той можеше и да е призрак. — Искате ли да се измъкнете оттук?

Пак сумтене — потвърдително.

— Ще ви помолят да видите един човек и да кажете кой е. Отговорете им, че се казва Кен някой си. Ако не отстъпите, когато пак ви доведат тук, ще сте се отървали. Пречупите ли се — сбогом, генерал.

Мъжът погледна командирката си. Тя кимна — „направи го“.

Рибока пропълзя сред сеното, скри се там и зачака. Вече всичко беше подредил в ума си.

LXV

Гарвана и Боманц се заяждаха с бившия ми съквартирант по палатка Кен, дърлеха се и помежду си. Той седеше на стола — имахме само един — в пълно мълчание. Изглеждаше много ядосан и така се беше заинатил, че и с горещ остен да го бодяха, нямаше и да гъкне. Само ги гледаше, като че се канеше след минутка да им пререже гърлата. Отказа дори да яде.

Аз обаче — не. Стоях и се тъпчех, и се чудех какво, по дяволите, става, защото никой не си правеше труда да ми го обясни.

Глезанка тропна и привлече вниманието на всички, после нареди със знаци:

— Доведете войника.

Сега пък какво?

Гарвана и Мълчаливия се качиха в плевника. След малко доведоха един от Нощната стража — със запушена уста, а по това как си търкаше китките се познаваше, че доскоро е бил и вързан. Приблжиха го. Той погледна Кен с безразличие. Кен изобщо не реагира.

Мълчаливия му извади парцала от устата.

— Познаваш ли мъжа на стола? — попита Гарвана.

— Да — изхъхри Нощният страж, после намокри гърлото си със слюнка. — Да. Казва се Кен някой си. Навремето идваше в хана, в който бях разквартируван, пили сме по някоя и друга бира заедно.

Мълчаливия и Гарвана се спогледаха, след което си устройиха състезание кой ще се намръщи повече.

— Сигурен ли си, че не се казва Смедс Стал? — попита Гарвана.

— М-да...

Мълчаливия го тресна по главата и го събори.

— Сигурен ли си? — попита повторно Гарвана. — Този тук и жената ето там са били при Моста на Кралицата и още таят неприязън.

Нощният страж го погледна и рече:

— Човече, ще го наричам Томи Тъкър, цар Дроздобрад, Смедс Стал, само и само ти да си доволен, но от това той няма да се превърне в Смедс Стал.

— Човекът отговаря на описанието.

Войникът погледна Кен.

— Може би. Малко. Но Смедс Стал трябва да е поне десет години по-голям от тоя.

— Мамка му! — възкликна Гарвана. Май досега не бях го чувал да го казва.

Не беше моментът, но не можах да се сдържа.

— Ето на, бяхме на последния завой, на път към финалната права, и проклетият кон се препъна!

Оцениха го. За миг си помислих, че Мълчаливия аха-аха ще проговори. Вероятно нещо, което никак не ми се иска да чуя.

Глезанка тропна и попита какво става. Тя четеше по устните, но не можеше да следи всичко.

Гарвана и Мълчаливия заръкомахаха като луди. Тя направи някакъв жест, на който не ме бе научила — сигурно псуваше, а после каза да върнат Нощния страж обратно в плевнята. Гарвана и Мълчаливия го повлякоха, все едно той беше виновен, че нещата не се развиваха, както те искаха. Глезанка направи знак на всички, които я гледаха, че тя била виновна, дето направила прибързани изводи за някакви мъже, преди време забелязани от нея на една веранда. Не знаех за какво говори, по дяволите. Когато Мълчаливия и Гарвана се върнаха, се почна едно голямо самоожалване. Мишеловът, приятелчето на Боманц, едва не бе удушен от всички подред.

Някакви трясъци в плевника прекъснаха това. Всички се втурнаха да видят какъв е този шум.

Вратнята на плевника, през която качваха горе балите сено и ги вкарваха вътре, се люлееше на вятъра. Нощният страж и генерал Лудата факла, за която досега не ми казаха, бяха изчезнали. Мълчаливия и Гарвана огледаха захвърлените въжета и парцали и се скараха кой бил виновен за това, че Нощният страж не бил завързан достатъчно здраво.

Слязох долу и съобщих на Глезанка. Тя ме накара да им кресна да престанат с глупостите си, а да търчат да заловят пленниците повторно. Те слязоха, като продължаваха да се дърлят. Тя започна да

раздава заповеди — целта им беше да спрем Нощните стражи, преди да са успели да отидат при своите.

— Лопатокракия остава тук. Не е в добра форма. — Братчето лежеше, скапано, в едно от отделенията за коне, откакто влязох тук. — Чудак, ти оставаш да пазиш гостенина.

Това не мина току-така. Гарвана и Мълчаливия ми отправиха прочутите си смъртоносни погледи, все едно аз съм нагласил цялата тази проклетия, само и само да остана насаме с нея. По дяволите. След три дни в онзи лагер на мен хич не ми беше до жени.

Бяхме поставени натясно. От знаците на Глезанка разбрах, че вече няма къде да избягаме. Не можехме дори да се върнем в храма, защото Лудата факла и капрала вероятно ги бяха чули да си говорят как сме се крили буквално в джоба на Изгнание.

Дори и онзи мишелов излетя да разузнава от въздуха. Зарадвах се. Още не беше почнал да се занася с мен, но вече ми дойде до гуша да го слушам как дразни Боманц. Нищо си му нямаше на дъртия.

Никога досега не бях виждал Глезанка объркана. Тя крачеше насам-натам, тропаше, правеше недовършени жестове и ръкомахаше насреща ми, без да си завършва мислите. Не беше уплашена, само се тревожеше какво ще стане с другите и с движението, ако не успееш да заловят Нощните стражи навреме.

Не зная докъде съм си мислил, че ще стигнем, но по онова време идеята да вържем стария Кен ми се стори добра. После, докато разговарях с Глезанка, заставах зад стола, сякаш изведнъж бях почувствал нужда да се скрия зад нещо.

Не зная колко по-късно, вероятно след някакви си две минути, забелязах някой да се движи зад Глезанка и реших, че Лопатокракия най-сетне се е събудил. Почнах да се хокам, че съм прекалено голям страхливец и не съм се възползвал от предоставената ми възможност.

Но не беше Торквата! А някой друг...

В мига, в който го разбрах, преди да успея да я предупредя, онзи опря нож в гърлото й.

— Отвържи го! — нареди той и тъй като аз продължавах да стоя със зяпнала уста, й пусна мъничко кръв. — Давай!

Заопипвах непохватно възлите.

И точно тогава Торквата реши наистина да се събуди. Според мен горкият тъпунгер така и не разбра какво става. Той излезе навън,

като си търкаше очите и мънкаше нещо. Мъжът, стиснал Глезанка, го промуши с ножа, който държеше в лявата си ръка, върна се и прободде Глезанка в хълбока със същия нож, докато тя се обръщаше към него, и с подобно движение захвърли острието, с което я заплашваше.

То ме улучи в бедрото. Усетих го как се забива дълбоко и среща костта. После мърлявият под на конюшната разтвори прегръдките си и се втурна насреща ми. Мъжът извади ножа си от Глезанка, скочи към нашия гостенин и му преряза въжетата. После понечи да ми пререже гърлото.

— Хей! — провикна се нашият гостенин. — Зарежи! Те нямаха намерение да ме пречукат.

— За втори път си завират муцуните в нашата работа. Те искат да ни очистят. Миналия път ги предупредих...

— Хайде да намерим торбата ми и да се измитаме оттук, преди останалите да са се върнали.

Ако изобщо бях способен да помръдна, щях да го целуна тоя човек. Но точно тогава нещо не бях от най-пъргавите.

Другият ме погледна.

— Кажу ми на тая кучка, че това е последният ѝ шанс. Другия път — клъц! — Той прокара окървавения нож пред гърлото си. После Кен намери онази торба, която изрових в уличката, метна я на гръб и двамата потеглиха.

Щом вратата на плевника се затвори зад тях, аз стиснах зъби и извадих проклетия нож от бедрото си. Не умрях на място от загуба на кръв, по което разбрах, че не е засегнал някоя голяма вена. Пропълзях до Глезанка. Тя бе пребледняла и я болеше, но искаше първо да провери как е Торквата.

Той беше още жив, но според мен нямаше с какво да му помогнем да остане. Казах го на Глезанка. Тя ми направи знак, че е нужно да сторим нещо.

Разбира се. Но понятие си нямах какво, по дяволите.

Гарвана нахлу вътре.

— Хванахме ги! Засега сме в безо... Какво, по дяволите, е станало, Чудак?

Вече всички бяха вътре, включително заловените наново пленници. Разказах им. Докато приказвах, един от дребосъците шпиони дойде от храма и докладва, че Изгнание бил заповядал да

претърсят навсякъде за генерал Лудата факла и за неизвестни лица, предрешени като нейни телохранители.

Боманц и Мълчаливия помогнаха с каквото можаха на нас, пострадалите, а после всеки, който беше в състояние, отново излезе навън. Започваше да вали сняг.

— Ех, че забавно, а? — подхвърлих на Нощните стражи, но на тях никак не им стана весело.

Честно казано, и на мен.

LXVI

— Какво ще правим, да му се не види? — изръмжа Смедс на Рибока, когато спряха да тичат, за да си поемат дъх. — Не остана нито едно безопасно място.

— Не знам. Докато те измъкна, идеите ми се свършиха — отвърна Рибока.

— Те знаят имената ни, Рибок. А онази сбирщина ни познава и по лице.

— Ти си тоя, дето не ми даде да ги довърша. Ако накрая си платиш за това, не ми се жалвай на мен.

— Стига вече убити и ранени. Искам само да се измъкна от това. — Той се опита да нагласи по-удобно торбата си. — Вече хич не ми пука дори и дали ще успеем да продадем клина. Искам само да се събудя от кошмара.

Покрай тях бяха започнали да се вихрят снежинки. Рибока измърмори, че щели да оставят следи, а после попита:

— Да се сецаш за място, където да можем да се скатаем за малко? Дванайсет часа ни стигат. Двайсет и четири ще е още по-добре. Хромия ще пристигне и вече няма да има нужда да се снишаваме и прокрадваме, защото войниците ще са заети.

Единственото, което хрумна на Смедс, бяха едни отточни канали, изкопани, когато той беше малък, за да се извежда водата от квартала, когато вали. Преди да ги построят, след буря там винаги се образуваха малки блата. Някои от каналите бяха покрити. Навремето си играеха из тях на криеница. Но от десет години не ги беше поглеждал. Обществената собственост, която не интересуваше богатите и властниците, имаше навика да умира от занемареност.

Не беше място, в което би останал и за малко. Щеше да е студено, влажно и пълно с плъхове, а в днешно време най-вероятно и с човеци-вредители. Но не се сецаше къде другаде биха могли да се скрият дори за час.

— Като бях малък, ние...

— Не ми го обяснявай. Ако не знам, никому няма да мога да кажа. Измисли само откъде според теб хубаво ще ме виждаш, без нито аз, нито някой, който ме следи, да наблюдава теб.

Смедс се замисли и спомена едно място, което знаеше със сигурност, защото докато беше каторжник, минаваха оттам всяка сутрин и всяка вечер. Той го описа и попита:

— Какво ще правим?

— Ще пробвам дали не можем да се разберем с Изгнание.

— Стига бе, човек! Той ще те накълца на парченца!

— Може и така да направи — призна Рибока. — Но и без това знаем, че и някой друг много скоро ще я свърши тая. Той единствен досега предложи наистина сериозна сделка.

— Според мен, ако можех да избирам, по-скоро бих дал тая проклетия на Бунтовниците. Имперските власти и без нея са си гадни.

Рибока изсумтя.

— Може и така да е. Само че те не са готови да платят. Искат да го направиш от любов. Само че аз съм твърде стара и обръгнала курва и като се бяхтя, искам да ми плащат.

— За такива като нас май няма значение кой дърпа конците — рече Смедс. — Който и да е, той ще се опита да ни прецака.

Небесата се бяха продънили и сипеха сняг толкова усърдно, че той се превърна в техен съюзник.

Рибока започна да обяснява на Смедс какво се иска от него.

LXVII

Бандата изскочи от виелицата.

— Изгубихме ги — изръмжа Гарвана.

— Ти нали успя да проследиш Гребеца в снежна буря в Розоград? — попитах го аз.

— Обстоятелствата бяха други. — Вече изглеждаше съвсем вбесен заради онова, което си мислеше, че е видял, когато нахлу в конюшнията. Все едно можехме да направим нещо такива накълцани.

Глезанка им нареди да млъкнат и изясни, че умът ѝ е поработил доста, защото им каза какво ще направим, ако онези кажат на сивчовците къде да ни намерят пак. Почти ѝ беше жал за двамата крадци.

Понякога прекаляваше със съпричастието. Аз не изпитвам нищо подобно към хора, които ме наръгват с ножове.

Вълненията започнаха няколко часа по-късно, когато двама от нашите шпиони дребосъци от храма пристигнаха на бегом, за да ни съобщят, че някакъв, който напомнял крадеца, дето ме наръга, се отбил при Изгнание да види дали няма да се разберат. В знак на добра воля той му казал къде може да ни намери, както и генерал Лудата факла. Освен това казал на Изгнание, че щабът му е така претъпкан с шпиони, че и да кихне не може, без някое създание от Равнината да докладва за това.

Което означаваше, че там се е вдигнала голяма суматоха. Групичка наши малки съюзници не бе успяла да получи вестта навреме и да се измъкне. Воала и Паяжината повели отрядите на унищожителите. Междувременно събирали потеря, за да ни погнат. Бяха се досетили, че ние ще разберем за нея, но разчитаха да ни хванат в движение, докато сме в града, който бе вдигнат по тревога.

Според мен малко прекаляваха с оптимизма, като се има предвид каква добра работа вършеха Боманц и Мълчаливия досега, като ни

прикриваха. Но Изгнание сигурно не знаеше, че разполагаме с такива ресурси. Със сигурност поне за Боманц. Според мен голямата паника щеше да го връхлети, като почнеше да се чуди какви ресурси би могла да изтегли Глезанка от Равнината.

Те двамата с бога-дърво наистина бяха намислили нещо. Но какво, не знам. Нямахше да е някоя дреболия.

Нищо не може да се мери с това да си прикован към мишената на историята в нейния ход, без понятие да си имаш какво става. Нищо лично, Чудак, стари дружже, но не могат да те накарат да издадеш нещо, което не знаеш.

Глезанка нареди на Мълчаливия и братята Торква да изведат конете, за да не ги хванат отново. Щяха да ги скрият в един запустял парцел наблизо. Така ли? Ами следите? Сигурно ще ги прикрият с някоя магия.

Конете влизаха в плановете им. Каквито и да бяха те. Бях подочул част от спора ѝ с Мълчаливия — тя му каза, че искала да откраднат още няколко.

Една героична скална маймунка, останала в храма до последния момент, едва не била изпържена от близначките — така успяла да научи възможно най-много за сделката на Изгнание за клина.

Търговията станала. Маймунката каза, че Изгнание щял да играе честно и да спази уговорката, стига онези с клина да не го измамят. Каза и че онзи, дете преговарял от тяхно име, нямал представа къде е клинът, нито пък къде се крие човекът, дете знаел.

На мен това ми се стори разумно. Както и на Изгнание, предполагам. Той не си бе губил времето да размотава посредника, само го попитал как искат да стане размяната.

Бяхме пипнали тъкмо човека, който знаеше! Бях живял дни наред в една и съща проклета палатка с него! Направо ми идеше да наричам някой и друг Нощен страж, задето ни бяха излъгали.

И Гарвана се ядосваше.

— Как, по дяволите, ще навием хората да се борят срещу империята, ако тия копелета играят честно с нас? Де се е чуло и видяло почетен магьосник?

Боманц го изглежда накриво, но така и не му се удаде възможност да възрази, защото тъкмо тогава дойде вестта, че момчетата на Изгнание идват насам.

Когато нахлуха вътре, видяха само генерал Лудата факла и приятелчето ѝ, седнали на пода до нашия менхир джудже. Останалите също бяхме там, но Боманц ни преобрази в купчини тор и какво ли още не, а Нощната стража остана с впечатлението, че сме се измъкнали.

— Здравейте, момчета! Пак закъсняхте! — извика гръмогласно говорещият камък. — И винаги ще закъснявате. Защо не се пробудите и не минете на печелившата страна? Бялата роза ще загърби старите дразги.

Нахлулите до един съставляваха личната охрана на Изгнание ѝ надали бяха от наборниците, но камъкът продължи да им пили.

Те се разпръснаха. Някои изтичаха горе в плевника, където не се криеше никой. Други се заловиха да освобождават Нощните стражи. А трети се напънаха да измислят как да накарат този камък-дърдорко да млъкне.

Менхирът изчезна. И тъкмо когато спряха да се блещят, той изникна пак.

— Момчета, по-добре ще е бързо да пречистите главите и сърцата си. Вече почти се съмна, а утре преди залез-слънце Бялата роза ще излекува този град от имперската болест. — И пак изчезна.

Това последното доста ги стресна.

Камъкът отново се появи и продължи да бълва подигравки. Така се ядосаха, че почнаха да си вършат работата по претърсването през пръсти.

Навън се разнесе шум. Трима изскочиха на виелицата. Блесна светкавица и се разнесе писък. Един мъж влезе, олюлявайки се.

— Убиха всички навън. Онези взеха конете.

Мълчаливия, проклет да е, се докарваше пред Глезанка. Тя щеше да му се разсърди, задето изтрепа хората без нужда. Но аз не го обвинявах. Той прикриваше твърде много неща. Тези поне можеше да ги накара да си платят.

Още неколцина изскочиха навън, за да отмъстят за другарите си. Говорещият камък задюдюка и започна да се смее и да надава крясъци.

Мълчаливия така и не го хванаха, разбира се. Но той сгащи и още от тях. Най-сетне те изведоха генерал Лудата факла и се разкараха

оттам, докато още имаше кой да го стори.

Малко по-късно Мълчаливия доведе десет коня. Той и братята Торква бяха много горди със себе си. Според мен май Глезанка оставаше единствената, която не бе доволна от тях.

LXVIII

Снегът престана да вали. Небето се беше прояснило. Светът почти непоносимо грееше от светлина, когато Хромия изкачи възвишението и за първи път съзря крайната си цел. Тишината малко го обезпокои. Ако не друго, то поне птички трябваше да чуруликат. А и защо вятърът носеше толкова много пушек откъм Веслоград — повече, отколкото би могъл да бълват камините и печките на града?

Нямаше значение. Никакво. Той чувстваше как онзи къс магическо сребро го зове, сякаш е роден, за да го притежава, и този клин бе изкован за него и единствено за него. Там, напред, го чакаше съдбата му, и всичките онези мишки, които драскаха наоколо и го отхвърляха, не можеха да му попречат да завладее онова, което му се падаше по право.

Той закрачи напред — вече ходеше, не тичаше, уверен и все пак обезпокоен от тишината и прокрадващото се подозрение, че всички хоризонти са маски, зад които се крият враговете му.

LXIX

Псето Жабоубиец бе само едно от глутницата най-различни чудовища, които тичаха подир Хромия. Сега то водеше най-отпред, то бе техният водач, единственото от тълпата, на чийто гръб не яздеше някой ужасяващ господар или господарка от Кулата. То разузнаваше — първенецът, и преди денят да свърши, се надяваше да влезе в анализите на историята като унищожителя на последния от Десетте, Които Били Покорени, като онзи, който бе затворил портата на старите времена.

Той се изкатери върху една ниска верига от хълмове и съзря Веслоград за първи път. По неравностите в снега позна, че и Хромия бе спирал тук. Ето го там — далечна точица, прокараща самотна пъртина през девствената снежна равнина.

Псето легна по корем, за да не бие на очи, и се заслуша в тишината. Гледаше как пушекът се издига над града и отбеляза, че всичко, извисяващо се предния път извън градските стени, бе пометено и сега пустееше само равна бяла околност. Разтревожено за миг, то огледа хоризонтите — струваше му се едва ли не, че далечните пещери са шлемовете и копията на легиони, очакващи в бойна готовност.

Спътниците му се стълпиха зад него. Те изчакаха точицата на Хромия да се стопи на фона на тъмната грамада на градските стени. После всички се устремиха напред, към гибелта или провидението, във все по-разпръснатата редица.

LXX

Смедс седеше в ледените сенки и трепереше — не можеше да спре. Стомахът му беше празен и го болеше. Страхуваше се. Надяваше се, че е от студа и глада, но се боеше да не би да е първото ухапване на холерата.

Въздухът бе изпълнен с пушек и воня на изгорели трупове. Смъртта пожънала голяма жътва тази нощ. Малцина от онези, които не бяха войници, се хранеха като хората вече дни наред. Болестта лесно превземаше вече отслабналите тела.

Той гледаше моста над канавката и се чудеше дали Рибока изобщо ще дойде и какво ще прави той тогава. После седна и постепенно се самоубеди, че е последният от четиримата и притежава най-голямото съкровище на света, а е толкова беден, че е принуден да живее в канавката като плъх.

За незнайно кой път прерови торбата си — търсеше някакъв остатък от храна, който случайно можеше да е попаднал в нея. И пак не намери нищо освен златото и среброто, които донесе от Могилните земи. Истинско състояние, но бе готов да го размени цялото за едно добро похапване, топло легло и сигурност, че големите ужаси на света са забравили името му.

Сепна се. Унесен в мечти, не бе забелязал кога двама мъже са се изкачили на моста. Единият приличаше на Рибока. Той даде уговорения сигнал, а после се отдалечи от другия, който си остана на мястото.

Смедс пхна торбата в една ниша в зида, където камъкът бе изпаднал и придошлата вода дълбаеше пръстта зад него. После се втурна към светлината в долния край, на около стотина крачки.

По средата на пътя се спъна в един труп, доста нагрисан от плъховете. Така бе обръгнал на всякакви ужаси, че си продължи, без изобщо да се замисля.

Изскочи от другия край, нагази в натрупалия сняг и забърза към мястото на срещата с Рибока, скрит за човека на моста от купчина

пръст, висока един човешки бой. Рибока носеше големичък син чувал от зебло.

— Безопасно ли е? — изграчи Смедс.

— Изглежда, играят честно. Това е първата третина от наградата, заедно с храна, дрехи, одеяла и разни неща, които реших, че може да са ти от полза.

На Смедс му потекоха лигите. Но той попита:

— А сега какво?

— Излизаш на моста, вземаш втората третина и му казваш къде да намери клина. Аз ще го наблюдавам скришом. Ако те прецака, ще го проследя и ще го убия. Давай. Да приключваме с това.

Смедс погледна стареца, сви рамене и тръгна към мъжа на моста. Чувстваше се по-спокоен, отколкото очакваше. Може би свикваше на напрежението. Все още беше доволен от себе си, задето и за миг не се огъна, докато беше в плен на Бунтовниците.

Мъжът на моста стоеше облегнат на перилата, втренчен в нищото. Когато Смедс се приближи, той го погледна без всякакво любопитство. Още един син чувал се опря о крака му. Смедс пристъпи боязливо и опря лакти на перилата от двете страни на чувала.

Мъжът изглеждаше по-млад, отколкото Смедс очакваше, и от раса, която той не бе виждал досега. Личеше си защо е приел името Изгнание.

— Смедс Стал?

— Да. Как така играете толкова честно?

— Открих, че честността и почтеността в дългосрочен план вършат повече работа. Втората третина е в чувала. Имаш ли нещо за мен?

— В градската стена. Сто осемдесет и две крачки източно от Северната порта, под двайсет и шестата амбразура, под хоросана зад каменния блок с вдлъбнатината, в която е закрепена подпората на гредоредата.

— Ясно. Благодаря. Приятен ден.

Смедс вдигна чувала и бързо-бързо се изнесе оттам.

— Добре ли мина? — попита Рибока.

— Да. А сега какво?

— Отивам с него да видя дали си казал истината. Ако е така, той ми дава последната трета. Иначе ме убива и тръгва да те търси.

— Мамка му. Защо да не се изнижем? Сигурно това, което вече получихме, ще ни стигне.

— Той игра честно. Според мен ще е умно и ние така да му отвърнем. Доста време още няма да можем да напуснем Веслоград. Хубаво ще е да знаем, че има някой, който няма да ни преследва. Връщай се в скривалището си. Аз отивам пак на моста.

— Дадено.

Смедс тъкмо щеше да се шмугне обратно в канавката, когато из целия град рогове затръбиха тревога.

Хромия бе дошъл.

LXXI

Гарвана превъртя — смяташе да отмъкне клина, което щеше да е мощен ритник по вратата на Глезанка. На този човек умът нещо започваше да се размътва. Не каза никому освен на Брат Мечок Торква, когото придума да отиде с него.

Започна добре. Не се натъкнаха на никакви сиви патрули. Щом стигнаха сърцето на града, и ето ти го Изгнание с някакъв по-възрастен мъж, сякаш го бяха изчислили да се появят точно в най-удобния за Гарвана момент. Последваха ги.

Изгнание и спътникът му се спряха на мостчето над един отводнителен канал и се облегнаха на перилата. Гарвана и Торквата ги наблюдаваха отдалече. Около канавката не беше застроено и не можеха да се приближат толкова, колкото му се искаше на Гарвана.

— Какво правят, по дяволите? — попита Торквата.

— Чакат, изглежда.

По-възрастният се размърда, тръгна нанякъде и изчезна сред постройките отвъд канавката. Пет минути по-късно на моста се качи друг мъж, поговори малко с Изгнание и си тръгна с един чувал.

— Край — рече Торквата. — Време е да се наведем и да си цункаме гъзовете за сбогом.

— Още не го е докопал — изръмжа Гарвана. — Ще го проследим да видим какво ще стане. Виж. — Възрастният се връщаше при Изгнание.

Постояха там.

— Погледни! — посочи Гарвана.

Прикритието, от което наблюдаваха, беше десетина стъпки по-високо от моста. Тъкмо колкото да се видят главата и раменете на мъж, вървящ през снега северно от моста, зад една могила, която го скриваше от погледите на двамината на моста. Носеше два сини чувала.

Рогове затръбиха тревога и изкормиха тишината.

Мъжете на моста тръгнаха.

— По-добре да се връщаме... — обади се Торквата.

— Чакай! — Очите на Гарвана блеснаха злобно. — Изгнание ще е зает с Хромия. Ще накараме онзи да ни каже къде е клина — може би ще успеем да се доберем първи до него.

LXXII

Смедс се върна в отправната си точка, напъха двата чувала в скривалището при торбата си и остави само две войнишки одеяла, едно дебело палто, нож, храна и бутилка ракия. Наяде се до пръсване, сгръ си жилите и се заслуша в тръбенето на роговете. Направо бяха побеснели.

Някакъв шум надолу в канавката го стресна. Той се вслуша и реши, че идва някъде откъм трупа, но го издава нещо много по-голямо от плъх.

Надигна се внимателно, напълни джобовете на палтото с храна, метна одеялата върху съкривището и... замръзна на място.

На близкия вход на канавката се очертаваше силуетът на мъж. Един от онези Бунтовници. Рибока излезе прав. Тия копелета просто нямаше да ги оставят на мира.

Мъжът влезе.

Смедс се пъкна в дупката при плячката си. Скривалището беше тясно и твърде жалко, но той разчиташе на това, че зрението на мъжа доста дълго щеше да се приспособява към тъмното.

Точно така излезе.

Когато стигна до Смедс, мъжът продължаваше да се движи неуверено. Смедс се пресегна и му преряза гърлото.

Мъжът изпищя като ранен заек и се замята. Смедс скочи долу и отиде на входа на канавката. Не обръщаше внимание на шума от нечии стъпките, препъващи се подире му. Надникна в ослепителната светлина навън и присви очи. Движеше се предпазливо и беше готов за всичко. И остана сам.

Тук брегът на канавката бе почти отвесен, облицован с камък, висок дванайсет стъпки и заледен тук-там. В канавката бяха навели цели преспи сняг. Той запробива пъртина.

Сърдит рев от вътрешността на канавката го накара да внимава още повече, като се захваща и стъпва, докато се катери.

Чу как мъжът излезе точно когато се претърколи през ръба на канавката. Изправи се и зачака.

Над ръба се показа сърдито лице. Смедс го изрита силно и го уцели право в челото. Онзи залитна назад. Смедс стъпи на ръба, погледна тялото, почти заровено в снега и погали ножа си в джоба на палтото. Реши да не скача обратно вътре, защото две жени и няколко деца бяха спрели при моста и го гледаха.

— Дано замръзнеш до смърт, кучи сине! — Той ритна долу буца сняг, обърна се и се отдалечи.

Не беше се чувствал толкова добре от седмица насам и точно в този миг пет пари не даваше какво му готви бъдещето.

LXXIII

Когато роговете затръбиха, на Глезанка ѝ избиваше пяна на устата. Беше открила, че Гарвана и Мечока ги няма и така се разяри, че не можех да си я представя по-ядосана. Каквото и да бе намислила, за каквото и да ни караше да се издокараме, тя разчиташе повече тела да я подкрепят.

В момента разполагаше с мен, Мълчаливия, Боманц и Торква Тапата. Торква Лопатокракия бе загинал половин час по-рано. Тя тропна с крак и заяви със знаци:

— Той не ми трябва. И преди съм оцелявала без него. По-живо. Подгответе конете.

После надяна дълга до коленете плетена ризница, а върху нея — бяло наметало. Докато закопчаваше на колана си един твърде неженствен меч, тя ръмжеше и гримасничеше, така че никой не посмя да ѝ възрази.

Боманц помогна и на двама ни да възседнем конете. Торква Тапата ѝ подаде копие, което бе изровил от отломките край конюшните. Беше вързала за него знамето си, което засега си оставаше навито. И да я болеше раната, тя с нищо не го показваше.

Мълчаливия най-сетне се успокои дотолкова, че да се опита да спори с вихъра. Виелицата едва не го събори на земята и не му остана нищо друго, освен да скочи на коня си и да гледа да не изостава.

Глезанка спря на улицата, погледна небето и като че остана доволна от видяното. Когато аз погледнах нагоре, забелязах единствено един ястреб, който се рееше във високото, или орел, още по-нависоко.

Тя потегли. Изобщо не си направи труда да каже някому от нас какви са намеренията ѝ, вероятно защото се досещаше, че сме готови да я вържем, за да я спрем.

И беше права.

В момента гледахме да не изоставаме от нея и да изгладим недоразуменията помежду си, така че непосредствено наблизко язدهа двамата магьосници, за да я пазят с уменията си.

Тя се насочи нататък, където според тревогата се намираше заплахата. Луда жена!

Имперските войски ни бяха изпреварили с няколко минути, но ние почти успяхме да ги наваксаме. Когато навлязохме в онази част на града, близка до югоизточната стена, задминахме стотици забързани войници. Мълчаливия или Боманц измайсториха страшен шум и го изпратиха напред, за да плаши хората и да ги кара да ни сторват път. Втурнахме се в разчистеното пространство отвъд стената. Глезанка се упъти право към дългата рампа, построена, за да могат да извлекат тежките машини върху укрепленията. Изкачи се по нея, а войниците скачаха, за да ѝ направят път.

Казах си, че последната година от живота ми мина вълнуващо, а сега е време да се мре.

Щом се втурнахме нагоре по рампата, войниците побягнаха. Мярнах Хромия, който вървеше към Веслоград сам-самичък.

Глезанка изправи коня си на задни крака и той изцвили. Тя развя аленото си знаме с избродираната върху коприната бяла роза.

Пълна тишина. Имперските войници зяпаха вцепенени. Дори и Хромия спря неумолимото си нашествие и го загледа втренчено.

После крясъкът на орела — орел беше! — раздра въздуха. Хищната птица полетя с писъци надолу. Преди да кацне на рамото на Глезанка — с такава сила, че би разтресъл костите ѝ — тя посочи към земите отвъд стените.

Всички глави се обърнаха нататък. Три, пет, шест, седем, осем! Вятърните китове се издигнаха в небето. Ескадрони, войски, батальони кентаври изскочиха в лек галоп от скривалищата си — копитата им барабанеха като несекващ гръм, въпреки че снегът заглушаваше тропота им. Цели участъци от гората занастъпваха към града. Скатовете започнаха да излитат от гърбовете на вятърните китове и да улавят възходящите въздушни течения. Още скатове плъзнаха над града иззад нас, за да разбере светът, че градът е обкръжен.

Глезанка се изправи на стремената и огледа околността — търсеше някой, който не е съгласен, че днес е денят на Бялата роза.

Заснежните полета изригнаха и заприиждаха говорещи камъни, които заеха позиции по предварително определени линии и оформиха скелета на стена, която щеше да се заключи около Хромия.

Проклет да съм! Богът-дърво сигурно бе започнал да трупа войска още от времето, когато пристигнахме във Веслоград.

Глезанка седна на седлото. Изглеждаше доволна от себе си. Всеки я наблюдаваше и чакаше нейния знак, дори и Хромия.

Боманц се обърна на север — решителен страж, който никога не позволяваше на вихреците се зад гърба му събития да му попречат да се оглежда за връхлитащи беди. Мълчаливия продължи да съзерцава стената на юг, а ние с Торквата се опитвахме да държим под наблюдение всичко наведнъж.

— Чудак, кажи й, че Изгнание пристига — рече Боманц.

Накарах коня да отстъпи назад така, че Глезанка да вижда ръцете ми, като в същото време следеше Хромия и своите войски, които продължаваха да се прегрупират. Тя кимна. Казах й, че съм забелязал Воала и Паяжината да се промъкват съответно северно и южно от нас. Тя кимна невъзмутимо.

Изгнание ни приближи с нормална крачка, като внимаваше да не оскърби никого, преди да си изясни напълно мащабите на опасността. Изненадах се, че изглеждаше толкова млад, въпреки че бях виждал Господарката, която беше поне на четиристотин години, а имаше вид на добре запазена двайсетгодишна жена. Забелязах стареца, който наръга мен и Глезанка, да го следва в сянката му.

Изгнание приближи и огледа положението. Не показва никаква видима реакция, освен че изгледа Воала и Паяжината, сякаш ги предупреждаваше да се държат възпитано.

После дойде при нас.

— Много въздействащо. — Нямаше вид на впечатлен. — Доста ме изненадахте. Аз съм Изгнание. А вие коя сте и кой говори от ваше име? — Сякаш се заприказваше със случаен познат и се представяше съвсем неофициално.

Боманц и Мълчаливия бяха заети. Торквата още не бе усвоил толкова добре наречието. Значи, оставаше стария Чудак. Аз бях избран.

— Аз ще говоря. — Посочих Глезанка. — Това е Бялата роза.

— Виждам.

Не мислех да назовавам останалите, но Боманц ми каза, че било редно.

— Боманц. Будителят — представи се той.

Изгнание малко се изненада. Боманц имаше солидна репутация, а освен това се предполагаше, че е мъртъв.

Посочих Мълчаливия.

— Мълчаливия, бивш член на Черния отряд. Аз съм филодендрон. — Торквата не го представих. Стори ми се, че ще е добре да оставя нещо да боцка въображението на Изгнание.

— Сигурно сте дошли тук заради същото, както и всички останали? — Забелязах, че с едно око продължаваше да следи Хромия. В момента чудовището оглеждаше положението и преценяваше възможностите си.

Направих знак на Глезанка и тя ми отговори.

— Сребърният клин — заговорих на Изгнание. — Богът-дърво няма да позволи той да попадне в ръцете на някой, който жадува силата му. Независимо на каква цена.

— Виждам — отвърна Изгнание. Равнината сякаш бе избълвала всичките си шантави обитатели. Зачудих се кой ли си е останал у дома да варди дюкяна. — Онова нещо отвън сигурно има какво да каже на всички нас по въпроса.

Глезанка отново направи знак.

— Ние ще го унищожим, ако вие не можете — казах аз. — Дървото стигна до извода, че той е тормозил достатъчно и себе си, и света. Ще бъде унищожен.

Изгнание понечи да каже нещо, но така и не успя. Сигурно Хромия ни чул достатъчно ясно и се беше ядосал, защото всички напиреха да говорят за него в минало време.

Вече се беше подготвил. Но тъкмо се канеше да се развилнее, Паяжината удари по него, катурна го и той се търколи презглава. Магията му изхвъркна с писък нагоре — сякаш най-огромният бик във вселената ревеше. Воала го тресна от другата страна. Върху него се стовари дъжд от снаряди. Червени светещи кълба излетяха над полята на юг и за първи път забелязах там група черни конници, яхнали най-отвратителните чудовища, които някога бях виждал. Стори ми се, че разпознах старото си приятелче Псето Жабоубиец. Когато червените кълба падаха по земята, сякаш тропаше великан, и подире им в снега и земята под него оставаха димящи черни кратери.

Изгнание стоеше с ръце в джобовете и гледаше.

Никой от моята компания също не предприемаше нищо.

Нощната стража излезе с маршова стъпка на изравненото място зад стената, лъснати от глава до пети, със стройна стъпка и под звуците на своя оркестър. Започнаха да заемат позиции, сякаш това беше най-обикновена смяна на караула. Генерал Лудата факла, изтупана до блясък, дойде и рапортува на Изгнание.

Ревът утихна. Никой не бе навредил особено на Хромия, но и той не причини кой знае какви поразии.

Лудата факла ни погледна. Аз ѝ намигнах. Това я стресна и затова пробвах друг номер, какъвто съм си палавичък.

— Какво ще правиш след работа, сладурче?

Тя ме отрязва. Сигурно не бях достатъчно добър за нея. Карай да върви, и без това изглеждаше твърде стара за мен.

Докато тя и Изгнание обсъждаха тактиката, над нас надвисна сянка и покри всички ни. Погледнах външния свят. Хромия се подготвяше да пробва нещо. Черните конници бяха слезли от ездитните си животни, които не се виждаха никъде. Псето Жабоубиец също бе сред изчезналите. Конниците се приближаваха. Забелязах, че говорещите камъни, ходещите дървета и кентаврите вървяха подире им.

Хромия атакува стената, а около него се образуваше черен облак. Отново всичко се развилия. Това обаче никак не го притесни. Той скочи и изрита стената — и проби дупка, около петдесет стъпки широка. Изгнание се включи в купона и го засипа по някакъв начин с безкраен огнен порой.

Огънят не бе допаднал особено на Хромия при последната ни среща. Сега нямаше нищо против него, само дето му пречеше да гледа напред. Искаше да събори стената там, където стояхме. Изрита я още два пъти — по веднъж от двете ни страни, после отстъпи назад, за да обмисли следващия си ход. Изгнание се отказа от пламъците. Не бяха постигнали кой знае какво.

Нощната стража вече се бе заловила да зазижда дупките.

Знаех какво бих предприел сега, ако бях на мястото на Хромия. Щях да скоча през някой от отворите и да заизбивам най-големите си врагове.

Той се оказа не по-глупав от мен и се сети за същото.

Снегът навън бе доста изпотъпкан и разтопен, но докато решаваше през кой отвор да нападне, той бе застанал върху една

девствена пряспа. Петдесетина слузести зелени пипала се стрелнаха от нея, увиха се около него и започнаха да го дърпат всяко в своята посока. Снегът наоколо изригна. Цяло стадо чудовища се скупчи върху Хромия. Псето Жабоубиец захапа главата му и се опита да я откъсне. Някакъв друг звяр натика копито в устата му, за да не крещи. Ездачите на чудовищата се втурнаха към суматохата.

Изгнание и близначките не й обръщаха никакво внимание. Бяха се втренчили в града и изпълняваха съгласувани, сложни примамливи жестове. Нещо, прилично на птиче ято, излетя от дълбините на Веслоград и полетя към нас. По-отблизо видях, че изобщо не са птици, а куп цепеници.

Ятото кацна отвъд стената и се подреди в монументална клада. Да не смятаха да пекат Хромия? Вече бяха опитали с огън.

Не.

След цепениците върху кладата кацна гигантско клокочещо гърне. Подире му долетя грамаден капак, който увисна в очакване във въздуха.

Долу черните конници се включиха в забавата. Всичко и всички се опитваха да накълцат или пък да разкъсат Хромия.

— Да имаш малко лук, че да го турим вътре? — попитах аз Торквата.

— Карай все в този дух! — възкликна генерал Лудата факла и щом я погледнах, ми намигна.

Дух ли? Никакъв дух не ми беше останал. Тази битка изобщо не беше моя, като се замисля. А бедрото ми тръпнеше толкова зле, че очаквах всеки миг да се откъсне и да падне.

Хромия отхапа копитото на чудовището, завряно в устата му, изплю го и нададе вой, сякаш виеше световната смърт. Разхвърчаха се тела и парчета. Само Псето Жабоубиец остана вкопчено в него. Двамата с Хромия се затъркаляха, ръмжаха и виеха, докато другите се опитваха да се включат отново в борбата.

Изгнание прецени загубите и ме погледна:

— Много е силен за нас. И без това не таяхме особена надежда. Вие ще се включите ли?

— Иска помощ — направих аз знак на Глезанка.

Тя кимна, без да отделя поглед от ставащото. За миг ми се стори, че няма да му отговори. После тя извърши сложна серия от жестове с

ръце. Орелът излетя от рамото ѝ и полетя нагоре, пляскайки с криле.

Разбрах какво искаше да каже Изгнание с това, че Хромия бил много силен. Едно от чудовищата пробва пак номера с копитото в устата, за да му попречи да изговаря заклинания. Псето Жабоубиец висеше на гърба му, вкопчено и с четирите си крайника, с челюсти, все така заключени около главата на Хромия, която почти бе успяло да извърти с лице към гърба. Но останалите не можеха да приклепят крайниците му и той с тях продължаваше да сее унищожение.

Сянката на вятърния кит ставаше все по-плътна и по-плътна. Той се спускаше надолу. Вече го подушвах.

Той пусна пипалата си в мелето и сграбчи Хромия, без изобщо да внимава да не повлече и друго или нещо заедно с него. Сред това меле бяха Псето Жабоубиец, още няколко чудовища и един-двама човеци, твърде смачкани, че да пицят. Вятърният кит е способен да прекърши петстотингодишен кралски дъб. Хромия — не. Вятърният кит разкъса цялата бъркотия на ситни парченца и я пусна в огромното гърне.

Понякога и грубата сила заслужава похвала.

Капакът на гърнето го захлупи с трясък. Скобите му издрънчаха. Кладата оживя с рев.

Зачудих се как този път Хромия би могъл да се измъкне. Толкова пъти преди оцеляваше в най-страшното.

Погледнах Изгнание.

— Ами сребърният клин?

Той не се радваше.

— Не можахте да победите Хромия, няма да победите и нас.

Огледа вятърните китове, говорещите камъни, ходещите дървета, кентаврите и скатове и каза:

— Имате си основания. От друга страна, защо да се отказвате от оръжие, чрез което можете да съборите империята? Тук аз разполагам с добри войници. Шансовете, влезем ли в бой, не изглеждат по-лоши от онези, ако се откажем.

На това не можах да отговоря. Предадох го на Глезанка. Всички наоколо ни гледаха и очакваха да им подкажем следващия ход.

Напрежението ни най-малко не бе спаднало след изключването на Хромия от играта.

Направих знак. Глезанка ми подаде знамето, за да са свободни и двете ѝ ръце за отговора. Аз се чувствах неловко, сякаш се обричах на кауза, която все още не подкрепях напълно. Тя дълго време ми прави знаци.

Предадох на Изгнание:

— Клинът изобщо няма да бъде използван от никого, независимо на каква цена. Богът-дърво е подготвил скривалище в бездната между вселените, където може да го достигне само сила, по-велика и по-зла от него. — Което, предполагам, означаваше, че всеки, достатъчно лош, че да му се иска да докопа проклетото нещо, щеше преди всичко да е достатъчно лош, че то изобщо да не му трябва.

Изгнание се огледа, вдигна рамене и каза:

— Мен това ме устройва. И ние възнамерявахме да го изолираме, но нашият метод нямаше да е толкова сигурен.

Гръм и мълния заглушиха последната му дума.

Боманц се беше размърдал. По-нагоре Воала се олюля като пияна ѝ падна от укреплението.

— Тя не беше съгласна с решението — каза старият магьосник.

Изгнание се вторачи в Паяжина, внезапно изпаднала във вцепенение. Тя бавно се отпусна, сведе очи и след минута отиде да види сестра си.

Аз пък проверих как е Боманц. Старецът изглеждаше крайно доволен от себе си.

Като стана дума за старци... къде, по дяволите, се дяна онзи, който вървеше по петите на Изгнание?

Нямаше го. А изобщо не бях забелязал кога си е тръгнал.

Дъртото му копеле, беше си жив призрак!

LXXIV

Гарвана бавно дойде на себе си, разтреперан и объркан. Спомен за връхлетял ботуш и дивашки удар. Осъзнаване на свирепото главоболие. И че хълбокът е започнал да го боли. И че му е толкова студено, че чак започва да усеща топлина в крайниците.

Миг на паника. Опита се да се замята и откри, че крайниците почти отказват да му съдействат. Обхвана го още по-голяма паника, но после разумът надделя.

Той се измъкна изпод снега и предпазливо се изправи на крака. Опипа се целия и изстърга замръзналата кръв от лицето си. Добре го беше подредило онова копеле. Почти се възхити на тези мъже как се бранят срещу целия свят.

Мъчително успя да се изкатери на брега на канавката, изправи се на разтрепераните си крака и се огледа. Старата рана в хълбока го терзаеше. Наоколо имаше промяна. В небето летяха чудовища, а в далечината пламтяха вещерски огънове.

Хромия беше пристигнал. Глезанка бе в разгара на битката. А него го нямаше там.

Тя щеше да реши, че той пак е избягал.

Гарвана стигна в центъра на суматохата тъкмо когато Воала падна от стената. След случилото се като че всички си отдъгнаха. Хромия в момента сигурно не представляваше заплаха.

Тълпата заслиза от стената. Войниците доведоха коне за Изгнание и генерал Лудата факла. Взвод Нощни стражи се строи около тях и те потеглиха на север. Гарвана се зачуди какво, по дяволите, става. Май Глезанка и Изгнание бяха успели да се споразумеят.

Сега не можеше да ги настигне — беше съвсем изнемощял.

Близначките, допрели глави, мяха мрачни погледи подир дружината, която потегли. Излъчваха воня на злоба, готова да се отприщи.

Най-добре да не се отделя от тях.

LXXV

Когато чудовищата се запускаха от небето, Смедс получи остър пристъп на предпазливост. Не се сещаше къде другаде би могъл да избяга и се върна в канавката.

Онзи, когото бе изритал, още беше там и от време на време помръдваше. Той се дръпна и го загледа — чакаше да види какво ще направи. След малко се свести, измъкна се от канавката и тръгна нанякъде, като се олюляваше. Добре. Сега имаше къде да изчака Рибока. Той заобиколи и влезе в изкопа откъм северния край, продължи навътре и седна да чака.

Рибока се появи цяла вечност по-късно и застана на моста... Не носеше третия чувал. По дяволите. Смедс подсвирна леко, колкото Рибока да го чуе, и му махна предпазливо.

— Какво стана? — попита той, когато старикът дойде. — Къде е третият чувал?

Рибока обясни.

Смедс разказа какво му се беше случило.

— Значи трябва да се измитаме оттук — рече Рибока. — Давай да събираме багажа. Ако последват нови вълнения, може и да успеем да се измъкнем в затишието. Докато се мъчат да докопат клина, можем да разчитаме на това.

Взеха сините чували, които изцапаха с кал, и торбата на Смедс и се запътиха към мястото, където бяха отворили дупка в стената. Градът беше пълен с призраци. Живите се криеха зад заключени врати и залостени прозорци и се молеха на боговете си да ги запазят от ужасите навън и холерата вътре.

От време на време виковете на жертвите на холерата подсещаха Смедс повече за прокълнати призраци, отколкото за болките на живите.

LXXVI

Изгнание не искаше да каже къде е скрит клинът. Не се държеше като човек, замислил някакъв номер, а като някой, който иска, да разбере защо е било всичко това. Да види какво е причинило цялата тази суматоха. Не го обвинявах. Виждал съм тоя клин, когато той беше просто един голям пирон. Искях да видя доколко се е променил.

Той ни поведе към Северната порта на Веслоград, покатери се върху стената и започна да крачи насам-натам. Скупчихме се. Отвъд стената приятелските войски бяха започнали да се изтеглят на север. Изгнание се вдъхнови и нареди на генерал Лудата факла да отцепи района от вътрешната страна на стената. Вече си бяхме навлекли достатъчно бели заради това парче метал. Той поиска да доведат и зидари и да докарат съоръжения за вдигане на тежести.

Проклетият клин бе зазидан в стената! Нищо чудно, че така и никой не го намери.

Лудата факла разпрати вест. Нощните стражи се изтеглиха към нас. Притесних се. Нямаше да се тревожа толкова, ако небето не бе изпълнено с чудовища.

Сглобяването на машините и събирането на работниците отне два часа, и още един, докато се подготвят да започнат разрушаването на зида. Никой не можеше да остане под напрежение толкова дълго.

По някое време, докато чакаха, Боманц попита Изгнание:

— Как сте уредили въпроса с поддържането на огъня? Да сварим Хромия на чорба беше добра идея, но ще трябва дни наред да го готвите под налягане. Огънят като че угасва.

Изгнание погледна на юг. Боманц беше прав. Изгнание се намръщи, замърмори и смънка нещо на генерал Лудата факла. Следващия път, когато погледнах, някои от закоравелите ми стари приятелчета от доброволческата войска мъкнеха дърва за чорбата. Нещо не ги биваше много.

След като всичко бе готово и скривалището на клина — отцепено от града и навътре, и навън, Изгнание попита Глезанка дали е готова да

го види, изкаран на дневна светлина. Тя му каза да продължава.

Наоколо се възцари по-различно напрежение — като че всички едва се сдържахме и чакахме някой да извърши нещо недопустимо, за да изпуснем парата, като му наритахме задника.

Работниците започнаха да трещят с чукове и да забиват клинове и лостове. Десет минути по-късно първият камък изскочи от гнездото си.

Вече беше привечер, когато работниците оголиха пласта хоросан, в който би трябвало да е скрит клинът. За миг всички забравиха кой е враг, кой — съюзник, и се скупчиха, за да огледат почернялата половина на клина, която се подаваше от хоросана. Глезанка нареди на Мълчаливия да го извади.

Той взе от един зидар чука му, сложи си тежки кожени ръкавици и взе подплатена кожена торба и нечия стара риза, в която да го увие, преди да го мушне в торбата. Не смяташе да рискува с проклетия клин.

Глезанка подготви малък дървен сандък.

Горе-долу в момента, когато Мълчаливия изчопли клина от хоросана, аз погледнах към грамадното гърне и така пропуснах началото на всеобщите вълнения наоколо, но не и суматохата около гърнето, където мъжете, които подхвърляха дърва в огъня, изведнъж се разпръснаха като ято кротушки при появата на огромно гладно рибище.

Капакът на гърнето изхвърча.

Нещо, съставено от парчета на всички онези същества, които попаднаха в делвата, с твърде много крайници, и то все стърчащи не на място, се прехвърли пълзешком през ръба на гърнето и падна в огъня.

Някой зад мен изпищя. Извърнах се рязко.

Един слабичък Нощен страж бе бутнал Лудата факла от стената. Друг забиваше нож в Изгнание. Първият тичаше към Боманц.

Воала и Паяжината!

Боманц падна по гръб, замята ръце и крака във въздуха и се заби с глава в прясната, навяла край стената.

Само Глезанка запази присъствие на духа. Тя захвърли знамето на Бялата роза, извади меча си, стовари го върху нападателята на Боманц и я погна върху стената.

Нападателята на Изгнание нададе дрезгав крясък.

Този крясък буквално помете всички. Просто рухнахме на земята.

Тя скочи долу и започна да мушка и да кълца с ножа Мълчаливия. Сграбчи клина, изкатери се обратно на стената, вдигна го над главата си и нададе тържествуващ вой.

Изневиделица се появи Гарвана и я прободде в гърдите. Опита се да избие клина, първия път не успя, но втория — да. Клинът тупна в снега навън. Гарвана и едната от близначките, незнайно коя, го последваха след миг и мъжът заби ножа си в корема ѝ, докато тя пицеше и се опитваше да го удуши.

А чудовището от гърнето отвъд стената се гърчеше, тресеше и пълзеше към нас, без изобщо да забелязва съпротивата на създанията от Равнината.

LXXVII

— Време е да тръгваме — Рибока подкани Смедс.

Те излязоха от скривалището си и поеха към най-близката дупка в стената, сякаш изпълняваха мисия, възложена им от боговете. Обхванатите от паника хора, в чиито очи се четеше ужас, не им обръщаха ни най-малко внимание. Те се изкатериха по отломките, тупнаха навън и се отправиха на юг.

На всяка крачка Смедс очакваше да ги връхлети беда. Чак когато прехвърлиха първото ниско възвишение и Веслоград се скри от погледите им, той започна да се чувства малко по-уверен.

— Успяхме! По дяволите! Наистина се измъкнахме!

— Още не е късно да отидем по дяволите — предупреди го Рибока, а после се ухили. — Но, да ти кажа, бъдещето от месеци насам не е изглеждало толкова светло.

LXXVIII

Когато Гарвана падна от стената заедно с пищящата магьосница, всичко наоколо се завъртя — земята се обърна и се втурна към него, един вятърен кит протестира с тътен, когато му попречиха да сграбчи чудовището от гърнето.

Удар! Усети как острието му стига гръбнака ѝ и плъзва между прешлените. Усети как десният му крак се изви под нея и изпращя. Лицата им се удариха едно в друго и двамата изкрещяха.

Той се отърва по-леко. Дойде на себе си и дори му бе останала малко воля. Изпълзя на няколко стъпки встрани и се опита да прецени колко е пострадал кракът му. Като че беше счупен само на едно място, но пак го болеше много.

Навсякъде около него лежаха тела. Като че само Боманц дишаше.

Той натрупа сняг около крака си и това малко облекчи болката.

Горе крещяха хора. Видя Чудака да подскача наоколо — ръкомахаше и сочеше. Погледна нататък.

Чудовището от гърнето прииждаше. Беше на има-няма сто крачки от тях и като че нищо не бе в състояние да го спре. Скатовете го обсипваха със светкавици, но то не им обръщаше никакво внимание. Бе обсебено от една-единствена мисъл — сребърният клин.

Чудака се опитваше да го накара да вземе клина и да го качи на стената, преди чудовището да го е докопало.

Боманц се претърколи, изправи се на четири крака, тръсна глава, огледа се, онемял, забеляза чудовището и пребледня почти като снега.

— Ще се опитам да го отблъсна — изхъхри той. — Намери клина и го занеси на Глезанка.

Той се изправи, залитайки, и тръгна с несигурна крачка към чудовището.

Гарвана предполагаше, че то вече надали би могло да бъде наречено Хромия, макар че бе тласкано от лудостта, стремежите и гнева на Покорения.

Затърси някакъв знак за клина. Болката в крака му беше най-лошото, откакто Знахаря го порази със стрелата на Господарката.

LXXIX

Гарвана като че най-сетне успя да загрее какво искаме. Аз вече бях поискал доброволно да сляза долу, но Глезанка не ме пусна.

— Май кракът му е счупен — казах й аз със знаци.

Тя кимна.

Боманц запрати по чудовището от гърнето мощна магия, дядото на всички магии. Тя го поразил и то застина в крачка. Тупна по корем и остана там да лежи — издаваше жлъчно сияние и гадни хленчове.

Двама Нощни стражи помогнаха на Лудата факла да се изправи. Ръката и няколко от ребрата й бяха счупени, приличаше на смъртта, набита на кол, но беше готова за бой.

— Мисля, че вие сте най-висшият имперски служител, останал жив — казах й аз.

Тя огледа бъркотията и каза „Да“, но май току-що идеите й се бяха изчерпали.

Един говорещ камък падна от небето и се удари в укреплението. Беше старото ми приятелче с белега, което чакаше заповеди от Бялата роза, но тя нямаше какво да му нареди.

Гарвана тършуваше из снега. Чудовището от гърнето отново се размърда. Около него търчаха кентаври и го замерваха с копия. Магията на Боманц бе отхлабила защитата му и повечето остриета преминаваха през нея. Чудовището заприлича на морско свинче, но като че не забелязваше оръжията, или пък не го беше грижа за тях.

Ще ми говорите вие за еднопосочна страст!

Боманц отново го тресна.

Онова пак застина в крачка. Над него се виеше пушек — копията горяха. Но още не бе излязло от играта, а само го спънаха. Боманц погледна нагоре и сви рамене. Какво ли друго можеше да стори?

Гарвана продължаваше да рови в снега, влачейки счупения крак подире си, и изобщо не се оглеждаше да види какво се задава. Или щеше да успее да намери клина, или не.

Казах на Лудата факла:

— Като ще стърчим тук и няма да правим нищо, защо не метнем долу едни въжета и не изтеглим моите приятели горе? — Мълчаливия вече се бе вдигнал на крака, но изглеждаше така, сякаш само една десета от него присъства на този свят. Всъщност приличаше на луд — устата му беше запенена.

Лудата факла ме погледна, все едно имам мозъчна треска, щом като съм решил, че тя ще си мръдне пръста, за да спаси някой Бунтовник.

— Там горе си имаме цяла банда гладни вятърни китове — напомних й аз. Беязания хукна да викне най-близкия. Той започна да се снишава. Беязания се върна, като се кискаше.

Лудата факла ми метна класически сърдит поглед и нареди на няколко от момчетата си да се залавят за работа с един от крановете, използвани при разглобяването на стената.

— Подготви се за качване! — креснах аз на Мълчаливия. Той не ми обърна внимание. Бе подготвил изненадка за Хромото чудовище.

Старецът Боманц нададе вик, метна най-добрата си магия и в същото време се опита да отскочи встрани. Нищо не се получи от всичко това.

Чудовището се блъсна в него и го заля. Той изпищя веднъж — по-скоро от възмущение, отколкото от болка или ужас, и се опита да се съпротивлява.

Мълчаливия погледна Глезанка — усмихваше се през сълзи. Леко склони глава, като поклон, и... скочи.

Проклет умопобъркан!

Приземи се върху гърба на чудовището. Плътта му се плисна като вода и пламна като нефт, макар и пламъкът да беше зелен. Чудовището започна да се търкаля, търкаля, търкаля и да оставя подире си части от себе си.

Гарвана продължаваше да търси клина.

Глезанка заудря по камъните с юмрук. Сълзите й потекоха безмълвно. Боях се, че ще си счупи нещо — с такава ярост удряше... Тя спря, извърна се рязко и ми даде знак:

— Накарай вятърния кит да го нападне сега. По-слабо никога няма да бъде.

Нямаше нужда да го казвам на Беязания — той разбираше езика на знаците и веднага се втурна. Когато се върна, вятърният кит отново

разкъсваше чудовището.

— Мислиш ли, че ако върнем парчетата обратно в гърнето, ще можеш да поддържаш огъня? — попитах аз Лудата факла.

Тя направи физиономия на продавачка на риба, готвеща се за скандал.

— Ти свърши своята работа, аз ще се погрижа за моята. Как смяташ да върнеш капака на мястото му?

Лесна работа.

— Белязан, накарай някой от едричките да захлупи гърнето с капака. Може и да домъкне и двеста-триста тона дърва.

Лудата факла ме изгледа, съдържа гнева си и подхвърли:

— Ти май не си глупав. — После накара войниците си да ѝ помогнат да слезе на улицата.

Долу на юг, там, където бяха дупките в стената, цареше масова суматоха. Хората напиреха да излязат и навалицата от сиви не би могла да ги спре — ако изобщо си направеше труда да се опита.

Чудовището се стовари в гърнето и капакът хлопна с мощно дрънчене.

Гарвана изкрещя.

Беше открил сребърния клин или пък клинът намери него.

Когато погледнах Глезанка, тя отново удряше по стената. И двата ѝ юмрука бяха окървавени.

Той държеше клина с гола ръка.

Изправи се. Със счупения крак! Вдигна клина към нас. Нададох вик.

Той ме погледна. Не можах да го позная. С него беше станала някаква ужасна промяна.

— Мой е! — изсмя се той страховито.

Очите му бяха очите на Господаря. Очи, изпълнени с лудост и могъщество, които бях видял в Могилните земи в деня, когато Господарката разгроми съпруга си. Гледаха очите на Хромия, готов да се забавлява с агонията на света, който не му бе дал нищо друго освен болка. Очите на всеки, някога таял злоба, който изведнъж можеше да прави каквото си иска, без страх от разплата.

— Мой! — Той се разсмя.

Погледнах Глезанка, обзет от огромно отчаяние.

Тя спря кранчето на сълзите и започна да ми прави знаци. Беше бледа като платно. Поклатих глава.

— Не мога да го направя.

— Трябва. — Сълзите се стичаха по лицето ѝ. И тя не го искаше. Но се налагаше, или адските, мъки, които преживяхме, щяха да са напълно пропиляно време и усилия.

Много отдавна Гарвана беше изучавал магия. Колкото да опетни душата си, петно, през което клинът можеше да се забие в нея и да го използва като канал за своето зло.

— Направи го! — гласеше знакът на Глезанка.

Проклетата да е! Той беше най-добрият ми приятел. Проклет да е този камък, Белязания. Той би могъл да даде тази заповед по всяко време, но той изчака, за да ни накара ние да го сторим, за да не можем да стоварим вината върху безценния му бог-дърво.

— Убий го — казах аз. — Преди клинът да го е обсебил напълно.

Доколкото видях, Белязания, дори и не помръдна, по дяволите.

Но долу ръката на един кентавър се стрелна напред. Блесна копие. Острието му проби едното слепоочие на Гарвана и излезе през другото.

Този път той нямаше да възкръсне. Вече не се преструваше.

Седнах и се вгълбих в себе си — чудех се дали ако не се бях помайвал толкова, докато вървахме на юг, нямаше да настигнем Знахаря и може би никога да не попаднем тук. Това чудовище щеше да яха гърба ми до края на живота.

Глезанка се намуси — посвоему.

Само Торквата продължаваше да си гледа работата. Той взе дървеното ковчеже от Глезанка, спусна се по въжето на крана и изтръгна клина от Гарвана. Изкатери се обратно, остави сандъка до Глезанка, дойде при мен и каза:

— Кажи ѝ, че се махам, Чудак. Кажи ѝ, че не издържам вече. — И той се отдалечи, може би да търси брат си, който тръгна с Гарвана и така и не се върна.

Не го обвинявах, че си отива.

LXXX

Смедс постави последния камък върху грамадата над гроба на стареца. Сълзите му бяха пресъхнали. Гневът бе кротък. Не беше справедливо Рибока да го покоси холера, след като понесе най-големите злини от най-злобните разбойници на света. Но нямаше справедливост на този свят.

Ако имаше, тук щеше да е Тими Локан, не Смедс Стал.

Смедс продължи към Розоград. Година по-късно той бе негов почтен гражданин, собственик на мизерстваща пивоварна. Живееше добре, но без излишна показност, която би могла да събуди нежелано любопитство. Никога не разказа своята история никому.

ЕПИЛОГ

Колкото пъти го обиколих, отворът на „бездната“ на бога-дърво все така си приличаше на парче черна коприна, увиснала на крачка от земята. Отказваше да добие повече от две измерения.

Глезанка донесе малкото ковчеже със сребърния клин и го хвърли в нея. Наложих се и двамата да вдигнем ковчега, който побираше всичко, останало в голямото гърне, след като къкри една седмица и всичко извря до сухо. Черният кръг се стопи, сякаш фокусник придърпа кърпата в ръкава си.

Тръгнахме си и се изкъпахме, като че за пръв път от години насам, а после Глезанка ме разведе из зайчарника, който толкова години представляваше дом за Черния отряд и движението на Бунта. Завладяващо. И отблъскващо. Хора доброволно да изживяват този ад... пожелах им да им е по-добре, отколкото на мен, независимо къде са.

И някак стигнахме до онова, което мъжете и жените сякаш не могат да избегнат. След това тя се облече в дрехи на селянка, без намек дори за ризница или скрит нож.

— Какво става сега? — попитах аз.

А тя отвърна със знаци:

— Бялата роза е мъртва. Вече няма място за нея. Нито пък нужда.

По липса на нещо по-добро накарахме Старото Бащинско дърво да ни отнесе там, където можехме да проверим как напредва картофената промишленост.

Тя не се беше променила почти никак, само дето хората, които познавах, бяха поостарели.

Внуците нямаше да вярват и на думица от нашите разкази, но щяха да набият всекиго, който не е съгласен, че ние разказваме най-интересните лъжи на света.

Издание:

Глен Кук. Сребърният клин

Американска, първо издание

Превод: Светлана Комогорова

Редактор: Персида Бочева

Предпечатна подготовка „Квазар“

ИК „Лира Принт“, 2005 г.

ISBN: 954-8610-82-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.